

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison
Harry\Harrison_Harry-Planeta_bez_navratu.pdb

PDB Name: Harry Harrison-Planeta_bez_navr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Harry Harrison
Planeta bez návratu

ZACHRAŇOVÁNÍ SVĚTA JE TĚŽKÁ PRÁCE

Brion Brandt už to zjistil na Planetě zatracených. V této novele si uvědomí, že když přijde na záchranu světa, některé úkoly jsou obtížnější než jiné, protože Planeta zatracených byla procházkou růžovou zahradou v porovnání s tím, co ho čeká na Planetě bez návratu...

Kapitola 1 Osamělý muž

Jakmile se malá kosmická loď dotkla prvních prstenců planetární atmosféry, začala zářit a hořet jako padající meteor. V několika sekundách se světlo rozlilo a rychle se měnilo z rudé do bílé, jak se teplota zvyšovala. Přestože byl povrch lodi z neuvěřitelně silné slitiny, nikdy před tím nebyl vystaven tak vysokým teplotám jako nyní. Jazyky plamenů olizovaly špičku lodi, kov se odlupoval a proměňoval v prach. Potom když se zdálo, že celá loď bude zanedlouho zničena a pohlcena ohněm, objevily se v hořícím plynu ještě zářivější proudy plamenů. Kdyby se loď vymkla kontrole, jistě by byla zničena. Ale pilot věděl, co dělá, a tak počkal do poslední chvíle, než zapnul motory, aby zpomalil klesání lodi a udržel stabilní teplotu.

Kosmická loď padala pod husté mraky a děsivou rychlostí se blížila k travou porostlé planině. Zdálo se, že dojde k nevyhnutelné srážce, když vtom motory opět zaburácely a uvnitř lodi nastalo mnohonásobné přetížení v hodnotě několika G. Loď se blížila rychle k zemi a i přes ohlušující řev motorů tvrdě dopadla na zem, tlumiče byly napjaté na maximální vyřízení, aby zmírnily šok z přistání.

Jakmile ustoupila oblaka páry a prachu, otevřela se na přední části malá kovová klíčka a vysunula se optická hlava. Pohybovala se v pomalých otáčkách a prohlížela si nekonečné moře trávy, vzdálené stromy a zdánlivě pustou krajinu. V dálce se rýsovalo stádo zvířat a vyděšeně prchalo z dohledu. Optická hlava se pomalu pohybovala vpřed, až se nakonec zastavila a zaostřila na nedaleko ležící trosky zničených válečných strojů: rozlehlou oblast destrukce na kráterovité pláni.

Byla to scéna pohromy. Stovky, možná tisíce, ohromných zmačkaných válečných zbraní byly poházené po bojišti. Všechny byly ohnuté, dřevé a rozdrčené nesmírnou silou. Bylo to pohřebiště destrukce, rozprostírající se až k vzdálenému horizontu. Optická hlava se otáčela sem a tam po zrezivělých vracích, pak se zastavila, zmizela v lodi a poklop se s klapnutím zavřel. Uběhlo několik minut, pak bylo ticho přerušeno skřípáním kovu a otevřel se spodní vchod do lodi.

Po několika dlouhých minutách z otvoru pomalu vystoupil muž. Opatrně se rozhlížel a hlaveň iontové pušky, kterou svíral v ruce, kolem sebe pátrala jako hladové zvíře. Muž byl oblečený do těžkého kosmického skafandru se zatavenou helmou, jež měla uvnitř televizní průzor. Pomalu, aniž by odvrátil pozornost od pláně nebo prstů na spoušti, položil volnou ruku na rádiové tlačítko na zápěstí.

„Pokračuji ve zprávě, kterou jsem začal na palubě lodi. Postupuji pomalu, dokud nenaberu znovu dech. Bolí mě kosti. Přistál jsem volným pádem, udržoval jsem ho tak dlouho, dokud to bylo možné. Bylo to rychlé přistání a při dopadu jsem dosáhl přetížení 15 G. Jestli mě při přistání někdo zaznamenal, dosud o tom nemám žádnou evidenci. Budu mluvit dál, jak budu postupovat. Toto vysílání je natáčeno na zařízení na oběžné dráze nade mnou. Ať se se mnou stane cokoli, nahrávka bude k dispozici. Neodvedu špatnou práci jako Marcill.“

Nelitoval, že se ve zprávě zmínil o svých pocitech k mrtvému muži. Kdyby byl Marcill opatrnější, mohl být stále naživu. Ať už z opatrnosti nebo něčeho jiného, ten blázen po sobě nezanechal žádnou zprávu. Nenašlo se nic, vůbec nic, co by napovídalo o tom, co se stalo. Stačilo jediné slovo, které mohlo nyní Hartigovi pomoci. Při vzpomínce na Marcilla tiše zavřel. Přistání na nové planetě bylo pokaždé nebezpečné, nezávisle na tom, jak mírumilovně planeta vypadala. A Selm-II nebyl dozajista výjimkou. Planeta měla však daleko do mírumilovného vzhledu. Byl to první Marcillův případ. A také jeho poslední. Ohlásil se na oběžné dráze a zaznamenal předpokládaný průběh přistání na planetě. Potom už nic. Blázen. Už nikdy se neozval. Nakonec padl návrh, že by se měl na tuto akci raději přivolat nějaký specialista. Tohle byl Hartigův sedmáctý kontakt s novou planetou. Umínil si, že použije všech svých zkušeností, aby to nebyla také jeho poslední cesta.

„Chápu, proč si Marcell vybral tohle místo pro přistání. Není tu nic jiného než tráva, pustá planina se rozprostírá na všechny strany. Ale přímo tady vedle přistávacího místa se odehrála bitva – a není to tak dávno. Pozůstatky boje leží přímo přede mnou. Jsou tu všechny druhy válečných strojů, některé jsou docela udivující a zajímavé, ale všechny byly zničeny a teď tu jen rezaví. Podívám se na ně trochu zblízka.“

Hartig uzavřel vchod do lodi a opatrně postupoval k bojišti, aby mohl pokračovat v hlášení. „Stroje jsou velmi velké, ten nejbližší je dlouhý nejméně padesát yardů. Má traktorové pásy a je opatřen střílnou s velkým dělem. To je nyní zničeno. Podívám se na to zblízka, ale abych byl upřímný, vůbec se mi to tu nelíbí. Z vesmíru nebyla vidět žádná města, nezachytil jsem žádné zprávy ani hlášení z komunikačních stanic. Přesto je tu bojiště a tyhle vraky. A nejsou to žádné hračky. Tyhle věci jsou výsledkem důmyslné technologie. Není to iluze. Byly vyrobené z pevného kovu a zničilo je něco daleko silnějšího. Přesto tu nevidím žádné označení nebo identifikační známky. Podívám se dovnitř. Z místa, kde stojím, nevidím žádný vstupní otvor, ale ve stroji je vypálená díra tak velká, že by skrz projel i nákladník. Vstupuji dovnitř. Možná tam bude nějaká dokumentace, v každém případě tam jistě najdu štítky na kontrolních...“

Hartig ztuhl a rukou v rukavici se dotkl zubatého okraje kolem kovového otvoru. Slyšel něco? Opatrným pohybem zesílil zvuk na vnějším mikrofonu. Ale jedině, co slyšel, byl vítr, prohánějící se mezi kovovými kostrami. Nic jiného. Chvilu naslouchal, pak pokrčil rameny a otočil se, aby vstoupil dovnitř stroje.

S překvapivou rychlostí se mezi ocelovými mrtvolami na bitevním poli ozvalo vzdálené skřípání. Hartig se otočil a seskočil na zem, zbraň měl připravenou k útoku.

„Něco tam je, pohybuje se to. Ještě to nevidím, ale slyším to. Zapnul jsem vnější mikrofon, takže se zvuky budou také nahrávat. Teď je to hlasitější, jsou to kola nebo pásy, zní to jako skřípání a klapání. Stroj... tamhle!“

Ozval se zvuk narážení kovu o kov a pak se za zničenými stroji objevila ta věc. Byla menší než všechny stroje kolem, nemohla měřit víc než pět yardů, ale řítla se dopředu neuvěřitelnou rychlostí. Byla černá a zlověstná. Hartig zvedl pušku, ale pak povolil prst ze spouště, když viděl, že se podivná věc od něj odvrátila. Otočilo se to a ve stejném okamžiku to vyrazilo jiným směrem.

„Řítí se to na mou loď! Možná že mě viděli, když jsem přistál. Našli mě asi radarem nebo něčím podobným. Použiju dálkové ovládání a zaktivizuji obranná zabezpečení na palubě. Jakmile se ta věc dostane do správné vzdálenosti, bude zničena... Teď!“

Exploze následovala explozi, jak zbraně uvnitř lodi odpalovaly ničivé střely. Země se otřásala a kusy kamení a prachu začaly vylétat do vzduchu. Střelba na okamžik ustala, ale vzápětí začala znovu, když se cizí stroj vynořil z prachu – zjevně neporušen.

„Ta věc je rychlá a houževnatá, ale dostanu ji...“

Zemí otřásl další ohlušující výbuch. Narážel do kovových stěn kolem a k zemi se snášel červený prach. Hartig ohromeně stál a když znovu promluvil do mikrofonu, jeho hlas byl prázdný a nezúčastněný.

„To vybuchla moje loď. Stačila jediná střela z té ztracené věci. Naše zbraně se toho snad ani nedotkly. Teď se to obrací směrem ke mně. Muselo to zachytit rádiový signál, možná teplotu nebo něco jiného. Nemá cenu rádio vypínat. Jede to přímo na mě. Střelím, ale zdá se, že to na stroj nemá žádný vliv. Nevidím žádné průzory nebo okna. Posádka nejspíš používá televizní signál. Pokousím se prostřílet otvor do čela stroje. Mohli by to být sběrači, ten stroj má určitě nějaké zvláštní využití. Nezdá se, že by to chtělo zpomalit...“

Ozvala se ohlušující rána a okamžitě přerušila rádiové spojení. Kontrolní centrála na oběžné dráze nad planinou začala automaticky vyhledávat v hlubokém vesmíru rádiový signál, ale bez úspěchu. Pak se pokusila o jiný zpravodajský kanál. Nic. S mechanickou neoblomností začala znovu a hledala s maximálním nasazením, ale nenašla nic než atmosférický šum. Po hodině pátrání opakovala a potom každou hodinu v následujících čtyřiašestech hodinách. Když byla část programu vyčerpána, přepojila se podle instrukcí na vysílací frekvenci a odeslala zprávu, kterou muž na planetě natočil. Když byl program splněn, centrála snížila napětí svých obvodů na minimum a s nekonečnou trpělivostí čekala na další příkaz.

Kapitola 2

Pach smrti

„Co je to? Co se děje?“ zeptala se Lea. Její rameno ucítilo na místě, kde se dotýkala Brionova těla, náhlé napětí. Až dosud pohodlně odpočívali a zcela uvolnění hleděli oknem na hvězdami pokrytou temnotu mezihvězdného prostoru. Brion svíral mohutnou paži Leino tenké tělo, takže si okamžitě všimla, jak stnul.

„Nic se neděje, vůbec nic. Jen se podívej na ty barvy...“

„Poslouchej mě, ty moje hromado svalů, můžeš být ten nejlepší vzpěrač ve vesmíru, ale jsi také ten nejhorší lhář. Něco se stalo. Něco, o čem já nevím.“

Brion chvíli váhal a pak přikývl. „Někdo je poblíž, někdo, kdo tu před tím nebyl. Přichází a přináší problémy.“

„Věřím tvým empatickým schopnostem, viděla jsem, jak to funguje. Takže vím, že dokážeš vycítit emoce jiných lidí. Ale jsme v hlubokém vesmíru, pohybujeme se mezi dvěma slunci vzdálenými od sebe několik světelných let – tak jak by na lodi mohl být někdo jiný...“ Náhle se zarazila a podívala se ven na hvězdy. „Sféra vstupu, samozřejmě. Tohle musí být místo setkání, není to jen náhodná orientace. Je tam venku ještě nějaká meziplanetární loď? Posílá snad někoho do sféry vstupu?“

„Neposílá – ten někdo už je na palubě. A jde směrem k nám. Nelíbí se mi to. Nelíbí se mi ten muž, ani vzkaz, který přináší.“

Brion se rychle zvedl, otočil se a rozhlížel se kolem sebe se zaťatými pěstmi. Přestože měřil víc než šest stop a vážil téměř tři sta liber, pohyboval se jako kočka. Lea se podívala na jeho mohutné tělo tyčící se nad ní a pocítila stejné napětí.

„Nemůžeš si být jistý,“ řekla potichu. „Bezpochyby máš pravdu, že je někdo na palubě, ale to nemusí nutně znamenat, že to má něco společného s námi...“

„Jeden mrtvý muž, možná dva. A ten, kdo přichází, páchne smrtí. Je tady.“

Lea zalapala po dechu, když uslyšela, jak se za ní otevírají dveře. Vyděšeně se otočila, zírala na dveře a nevěděla, co je čeká. Zaslechla tiché kroky. Šelest, náraz. Pak se to ozvalo znovu – tentokrát to bylo hlasitější. Náhle se objevil muž, zaváhal, rozhlížel se a pomrkával, jako kdyby měl potíže s očima.

Leu stálo mnoho úsilí, aby zakryla znechucení, musela se donutit, aby od přichozícího neodvrátila pohled. Muž na ni upřel jedno oko a pak se otočil na Briona. Jak postupoval dopředu, táhl za sebou zkroucené chodidlo a s každým krokem se ozvalo zadunění. Ať už jeho nohu zranilo co chtělo, síla zničila i pravou část jeho obličeje. Místa s novou kůží byla světle růžová a prázdný oční důlek zakrývala páska. Pravá ruka mu také scházela, ale na klíční kosti mu vyrůstala nová paže, která mu do roku kompletně doroste. V této chvíli však byla dlouhá jen jednu stopu, vypadala jako dětská ruka a bezvládně mu visela z ramene. Shrbený a znetvořený muž vkulhal dovnitř a postavil se před Brionovo mohutné tělo.

„Jmenuji se Carver,“ jeho jméno bylo strašlivou parodií v porovnání s jeho současným stavem. „Přišel jsem za tebou, Brande.“

„Já vím.“ Napětí se z Brionova těla vytratilo stejně rychle, jako se objevilo. „Posaď se a odpočiň si.“

Lea si nemohla pomoci a odsunula se z pohovky, na kterou Carver dosedl. Slyšela jeho těžký dech a všimla si, jak se potí. Muž sáhl do kapsy, vytáhl několik pilulek a rychle je polkl. Podíval se na ni a přikývl. „Doktorko Leo Morees,“ řekl. „Tebe chtějí také.“

„Nadkul?“ zeptal se Brion. Carver přikývl.

„Nadace kulturní vztahů. Byl jsem informován, že jste s námi již spolupracovali.“

„Ano. Bylo to naléhavé...“

„Pokaždé to je naléhavé. Objevilo se něco velmi důležitého. Poslali mě za vámi.“

„Proč za námi? Vždyť jsme se teprve nedávno vrátili z pekla zvaného Dis. Lea je nemocná. Slíbili nám, že nás chvilku nechají odpočinout, než nás budou znovu kontaktovat. Souhlasili jsme, že s vašimi lidmi budeme spolupracovat, ale ne zrovna teď...“

„Už jsem vám řekl – je to vždycky naléhavé,“ zachraptěl Carver. Zasunul svou zdravou paži mezi kolena, aby se mu přestala třást. Bylo to bolestí nebo únavou – nebo obojím – ale on se tomu rozhodně nehodlal vzdát. „Právě jsem se vrátil z jedné takové naléhavé akce, jak vidíte, jinak bych jel sám. Jestli vám to nějak pomůže, vím, co se vám stalo na Disu, a tak jsem se nabídl, že si s tím problémem poradím sám. Vysmáli se mi. Nemyslím si, že to bylo tak směšné. Jste nyní připraveni?“ Když vyslovil poslední větu, otočil se na Briona.

„Nemůžeš nutit Leu, aby šla, alespoň ne teď. Postarám se o to sám.“

Carver potřásl hlavou. „Musíte jít jako tým, instrukce jsou jasné. Spojené talenty, synchronní unie...“

„Půjdu s Brionem,“ řekla Lea. „Cítím se mnohem lépe. Než dorazíme na určené místo, budu v naprostém pořádku.“

„To rád slyším. Jak víte, jsme dobrovolná organizace.“ Ignoroval Brionovo pochybovačné bručení a vytáhl z kapsy plastovou krabičku. „Jistě jste si vědomi toho, že všichni naši dobrovolníci jednají s kulturami, které se ocitnou v nesnázích, se společnostmi na planetách, které byly po tisíce let odříznuté od civilizovaného kontaktu s lidmi. Nezajímají nás nově objevené planety, protože to je práce Planetárního výzkumu. Jsou první a své výsledky hlásí nám. Dělalji tvrdou práci, já sám jsem pracoval v Planvyzu čtyři roky, pak jsem byl přesunut do Nadkulu.“ Široce se usmál. „Myslel jsem si, že tahle nová práce bude snadnější. Planvyz má problém a poprosil nás o pomoc. V takových případech obvykle řekneme ano. Jste připraveni podívat se na záznamy?“

„Přinesu z kabiny prohlížečku,“ řekl Brion.

Carver přikývl, byl příliš unavený, aby mluvil.

„Chceš, abych ti něco objednala?“ zeptala se Lea, když Brion z pokoje odešel.

„Ano, děkuju. Dal bych si něco k pití. Spláchnu tím prach – za pár minut se budu cítit lépe. Ale bez alkoholu, ještě žádný nesmím.“

Cítila v zádech jeho pohled, když telefonovala s posádkovou kontrolou a dávala instrukce počítači. Když ukončila hovor, položila sluchátko a ostře se na Carvera obořila. „Tak – líbí se ti to, co vidíš?“

„Promiň, nechtěl jsem tak zírat. Ale četl jsem o vaší historii. Nikdy jsem neměl možnost setkat se s někým ze Země.“

„Co jsi čekal – dvě hlavy?“

„Omluvil jsem se. Než jsem opustil svou rodnou zem a vydal se do vesmíru, opravdu jsem věřil, že celý příběh o Zemi je jen další náboženský mýtus.“

„Nyní tedy můžeš na vlastní oči vidět, že jsme opravdové nefalšované bytosti z masa a kostí. Podvyživení obyvatelé přelidněné a opotřebované planety. Nejspíš přesně to, co si zasloužíme, což bys, jak si dokážu představit, jistě rád řekl.“

„Ne. Možná že jsem to jednou řekl. Ale už to nikdy neudělám. Jsem si jistý, že Zemská velmoc měla na svědomí několik rozbrojů, přesně to, o čem jsme četli v našich školních učebnicích. Nikdo o tom nepochybuje. Ale to všechno už je jenom historie, starověká historie, tisíc let minulá. Pro mě je mnohem důležitější soudržnost všech planet, které byly po Kolapsu odříznuty. Dokud jsem na vlastní oči neviděl, co se některým planetám stalo, nevěděl jsem, jak různorodý může celý vesmír být. V zásadě lidstvo patří pouze na Zemi. Osobně se můžeš cítit podřadná, protože přemnožení a omezené zdroje způsobily celkovou redukci vaší výšky. Ale patříš na Zemi – a jsi produktem Země. Spousta z nás může vypadat větší nebo silnější, než jste vy – ale je to proto, že jsme se museli přizpůsobit krutějším a násilným světům. Zvykl jsem si na to – dokonce jsem to akceptoval jako normální. Uvědomil jsem si to až potom, co jsem tě viděl, že domov lidstva je stále ještě realita.“ Usmál se a jeho tvář se zkrivila.

„Prosím, nemysli si, že jsem blázen, když ti teď něco povím,“ řekl, „ale pocítil jsem potěšení i úlevu, když jsem tě uviděl. Je to jako když se dítě setká se svými dlouho ztracenými rodiči. Obávám se, že to nedokážu dost dobře vysvětlit. Je to jako bych se vrátil domů z daleké cesty. Viděl jsem, jak se lidstvo adaptovalo s životem na jiných planetách. To, že jsem tě potkal, je svým způsobem potvrzením mých vědomostí. Náš domov stále je. Jsem šťastný, že jsem tě potkal.“

„Věřím ti, Carvere,“ usmála se. „Jsem nucena si připustit, že tě začínám mít ráda. I když musím říct, že rozhodně nejsi člověk, na kterého je příliš hezký pohled.“

Zasmál se, opřel a usrkl studeného nápoje, který pro něj mezitím byl automaticky připraven a položen na stůlek vedle křesla. „Dej mi rok času a nepoznáš mě.“

„Jsem si jistá, že to je pravda. Jsem biolog, exobiolog, takže teoreticky vím, co dokáže regenerační růst. Věřím, že za čas budeš vypadat jako nový. Je to však jen teorie, nikdy jsem to neviděla na vlastní oči. My na Zemi nejsme tak bohatí, takže si jen málokdo může dovolit tak rozsáhlé úpravy jako ty.“

„Tohle je jedna z výhod pracovat pro Nadkul. Dají tě znovu dohromady, bez ohledu na to, jak hrozné rány utrpíš. Za několik měsíců budu mít pod páskou nové oko.“

„Jak hezké. Ale osobně bych se výhodám tohoto druhu vyhnula, pokud ti to nevdá.“

„V tom ti přeju hodně štěstí – ani se ti vlastně nedivím.“

Když se Brion vrátil s promítačkou, oba zvedli hlavu. Brion vzal od Carvera nahanou zprávu a zasunul ji do přístroje. Společně s Leou pak zasedli před rozsvícenou obrazovku. Carver se opřel, mlčky poslouchal nahrávku a upíjel ze svého poháru. Už to několikrát slyšel, a tak si na malou chvíli zdřím, ale jakmile se páska blížila ke konci, rychle se probudil. Hartigův hlas pokračoval, zněl klidně a precizně i přesto, že muž stál před jistou záhubou. Snažil se mluvit do poslední chvíle a zanechat nahrávku pro ty, kteří přijdou po něm. Lea byla ořesená, když záznam skončil a obrazovka potemněla. Brion se obrátil ke Carverovi, na jehož tváři nebylo patrné žádné emocionální pohnutí.

„Nadkul chce, abychom na planetu Selm-II jeli?“ zeptal se Brion. Carver přikývl. „Proč? Tohle vypadá spíš jako práce pro celou četu. Neměli by raději poslat něco velkého a dobře ozbrojeného, něco, co se o sebe umí postarat?“

„Ne. To je přesně to, co nechceme. Zkušenosti potvrzují, že ozbrojený útok nic nevyřeší. Válka není řešením. Válka zabíjí. My potřebujeme informace. Musíme vědět, co se na té planetě děje. Potřebujeme zkušené lidi, jako jste vy dva. Možná že Dis byl váš první úkol, něco, do čeho jste byli vtaženi bez vlastní vůle. Ale perfektně jste uspěli, udělali jste to, o čem specialisté řekli, že je nemožné. Chceme, abyste svůj talent využili i nyní. Nepopírám, že by to mohlo být neskutečně nebezpečné. Ale musí to být provedeno.“

„Nepočítám s tím, že budu žít věčně,“ řekla Lea a naklonila se, aby objednala něco silnějšího k pití. Lehkost jejich slov však Briona nepřesvědčila.

„Půjdu sám,“ řekl. „Dokážu víc, když budu sám.“

„To teda nepůjdeš, ty hloupá hroudo svalů. Nejsi dostatečně chytrý na to, abys byl vypuštěn ven sám. Buď půjdu s tebou, nebo nepůjdeš nikam. Zkus jít sám a zastřelím tě hned tady, abych ušetřila Nadaci peníze za tvůj převoz, když tě stejně nakonec někdo zabije.“

Brion se usmál. „Tvůj soucit a pochopení mě dojíhá. Souhlasím. Tvé logické argumenty mě přesvědčily o tom, že bude nejlepší, když půjdeme spolu.“

„Dobře.“ Vzala skleničku hned, jak se objevila v přenašeči, a zhluboka se napila. „Co je další krok, Carvere?“

„Ten je složitý. Musíme přesvědčit kapitána lodi, aby změnil kurs a namířil k Selmu-II. Operační kosmická loď bude připravena na oběžné dráze. Už teď by tam na nás měla čekat.“

„Co je na tom tak složitého?“ zeptal se Brion.

„Vidím, že ses nikdy nesetkal s kapitánem vesmírné lodě. Všichni jsou velmi úzkoprsí a absolutně dokonalí, když řídí. Nemůžeme ho nutit, aby změnil kurs. Můžeme ho pouze přesvědčit.“

„Přesvědčím ho,“ řekl Brion a vstal. „Přistoupili jsme na tento úkol a žádný malý bezvýznamný kapitán nám nebude stát v cestě.“

Kapitola 3

Zoufalý plán

Kapitán Mýluta se dal popsat několika způsoby. Ale nikdy a za žádných okolností nemohl být popsán jako „malý bezvýznamný kapitán“. On a Brion Brandd stáli proti sobě a dívali se jeden na druhého. Oba byli velcí muži, silní a vysocí – a jestli byl mezi nimi nějaký rozdíl, pak jedině ten, že kapitán byl o něco vyšší. Byl stejně svalnatý jako Brion – a stejně neúprosný. Oba si byli velice podobní, jen Brionova kůže byla snědá, zatímco kapitánova byla temně černá.

„Odpověď zní ne,“ řekl kapitán Mýluta a studený tón jeho hlasu prozrazoval jeho zlost. „Nyní můžeš opustit mou kabinu.“

„Myslím, žeš mě dost dobře nepochopil, kapitáne. Jednoduše a neformálně jsem tě požádal...“

„V pořádku. Neformální žádost byla zamítnuta.“

„Ještě jsem ti neřekl důvody, které mě k takové žádosti vedly...“

„A jestli bude po mém, tak je ani neřekneš. A bude po mém. Jsem kapitánem téhle lodi. Musím myslet na posádku, cestující, náklad a svůj časový rozvrh. To je pro mě důležité. Za všech okolností. Už jsme to porušili díky vašim lidem a přesunu ze sféry vstupu. Udělal jsem to, protože jsem byl informován, že jde o naléhavý případ. Ta naléhavost však už není tak bezprostřední. Odejdeš sám, nebo tě mám nechat vyvést?“

„Proč to nezkusíš?“

Brionův hlas byl hluboký a skoro šeptal. Při pohledu na kapitána svíral pěsti a svaly na těle se mu napínaly. Kapitán se podíval jinam. Carver vstoupil dovnitř a postavil se mezi ně.

„To stačí,“ řekl. „Musím vás přerušit dříve, než se to vymkne z rukou. Brandde, prosím, běž za doktorkou Morees. Ted' hned!“

Brion se zhluboka nadechl a uvolnil svaly. Carver měl pravdu – ale přesto mu bylo líto, že kapitán nezačal dělat potíže, aby na ně musel zareagovat. Otočil se na patě a došel k Lee, která seděla na lavičce u zdi. Jakmile byli dva muži od sebe, Carver zdravou rukou zalovil v kapse a vytáhl kus papíru. Zevrubně se na něj podíval a odložil ho.

„Počítali jsme s tvou dobrovolnou spoluprací, kapitáne Mýlute. Ale ať už dobrovolně, nebo ne, pomůžeš nám. .“

„Strážce,“ řekl kapitán do mikrofonu v límci. „Přijďte do mé kajuty s třemi vojáky. Ozbrojenými.“

„Zruš ten rozkaz,“ řekl Carver a už byl sám rozčilený. „Přepni se na centrálu a zavolej základnu. Požádej o kód Dp–L.“

Kapitán se prudce otočil a naklonil se k raněnému muži. „Jak jsi zjistil ten kód?“ vyštěkl. „Kdo jsi?“

„Žádné další otázky, prosím. Zavolej a řekni, že se jmenuju Carver. Řekni jim, že jsem na vaší lodi.“

Kapitán neodpověděl, ale Carver ho slyšel, jak zrušil příkaz pro ozbrojenou stráž a pak přešel přes kajutu ke komunikačnímu panelu.

„Co je to za kouzla?“ zeptal se Brion, když si vedle něj Carver sedal na lavičku.

„To je vliv, nikoli kouzlo. Rodný svět kapitána Mýluta, Roodepoort, je jeden z těch, který toho Nadaci kulturních vztahů hodně dluží. Lidé na planetě to možná nevědí, ale vláda ano. Každý rok nám platí vysoký a zcela dobrovolný příspěvek.“

Brion přikývl. „To znamená, že Roodepoort je jeden z těch světů, o které se Nadkul v minulosti postaral. Pomohli jsme jim z problémů?“

„Zcela správně. Můžeme je požádat o asistenci, o jakoukoli částku – kdykoli. Ale je to dluh, který si vybíráme jen v naléhavých případech. Ředitelka jejich vesmírné agentury byla informována o mé přítomnosti na lodi a bylo jí řečeno, že ode mě může očekávat vzkaz. Ředitelka je velmi zaneprázdněná rozhodováním a já si nemyslím, že by jí udělalo radost, kdyby byla v tomto ohledu jakkoli obtěžována. Ať už se to kapitánovi líbí, nebo ne, bude spolupracovat.“

Nemuseli čekat dlouho. Kapitán se objevil na konci chodby, vrčel jako pes a zastavil se před Carverem, který se jeho výhrůžným postojem nenechal vyvést z míry.

„Kdo jsi, Carvere? Co tě opravňuje k tomu, že můžeš vydávat takové rozkazy?“

„Když už máš své příkazy, nestačilo by to?“

„Ne. Je to zákon vesmíru, já jsem jediný, který může na této lodi vydávat rozkazy. Tento zákon byl však porušen. Má autorita byla otřesena. Co se stane, když se rozhodnu příkaz neuposlechnout?“

„To můžeš, ale až se vrátíš na základnu, mohl by ses ocitnout v problémech.“

„Problémech?“ Kapitán se doširoka usmál. „Znamená to, že skončím na pláži? Budu vyřízený?“

„Zaplatíš za svou zvědavost příliš vysokou cenu. Nechci ti ublížit, kapitáne, věř mi. Ale je důležité, abychom provedli změnu trasy. Řeknu ti tolik, kolik budu moci. Tohle je operace Nadkulu. Až se vrátíš domů, můžeš se zeptat svých nadřízených, lidí, kteří ty příkazy vydali. Vysvětlí ti, co ten název znamená. Oni rozhodnou o tom, kolik toho můžeš vědět. Jediné, co k tomu mohu říct, je, že tato změna není obvyklá. Ztráty na životech už byly a jistě jich bude v budoucnu víc. Uspokojuje to tvou zvědavost?“

Kapitán udeřil pěsti do otevřené dlaně. „Ne,“ řekl, „neuspokojuje. Ale musí to pro tuto chvíli stačit. Zastavíme. Ale už nechci nikoho z vás vidět na palubě mé lodi. Už nikdy. Nechci, aby se mi tohle stalo ještě jednou.“

„Samozřejmě tvé přání respektujeme, kapitáne. Je mi líto, že to muselo být provedeno touto cestou.“

„Ted' odsud odejděte. Budete informováni o přesunu.“

„Nezdá se mi, že byste z něj udělali svého přítele,“ řekla Lea, když se za nimi zavřely dveře. Carver pokrčil rameny, byl příliš unavený, aby se tím dál zabýval či o tom mluvil. „Jdu do svého pokoje,“ řekl. „Připojím se k vám znovu v době přenosu.“

Pro Leu a Briona skončila zábavná cesta. Znovu se podívali na kazetu a poslouchali Hartigův hlas tak často, až si všechno zapamatovali. Brion cvičil v tělocvičně a neuvědomoval si, že jeho posilování a vitalita způsobily u instruktora pocit méněcennosti. Lea se snažila odpočívat a sbírala energii. Nevěděla, co je na planetě Selmu–II čeká, ale záznamy ukázaly, že to bude velmi nebezpečné. Čekání bylo nesnesitelné a když přišla výzva k přesunu, všem se ulevilo. Když se přesunuli na palubu nadkulské lodi, kapitán se tiše vytratil.

„Co bude dál?“ zeptal se Brion potom, co všichni tři opustili sféru vstupu.

„To záleží na vás,“ řekl Carver. „Je to váš úkol. Máte veškeré pravomoci.“

„Kde jsme?“

„Na oběžné dráze Selmu–II.“

„Chci to vidět.“

„Támhle, ve spodní místnosti je observatoř. Tudy. Setkáme se tam s velitelem celého projektu.“

Byla to velká loď – a bylo tam hodně živo. Prošli kolem obchodů se stroji, zásobovacích doků a roboticky ovládaného výtahu s mohutnými břemeny. Když vstoupili do místnosti, nikdo tam nebyl. Stáli na průsvitné podlaze a dívali se do vesmíru. Podlahou byla vidět modrá planeta. Selmu–II byl z jedné části osvětlený osamělým sluncem, z druhé zahalený v temnotě. Brion na to hleděl s hlubokým zaujetím.

„Odsud to vypadá jako každá jiná planeta. Za co tedy vděčí takovému zájmu?“

„Všechno začalo jako obvyklé vyšetřování – a tak tomu také zpočátku opravdu bylo. Počítač však v několika zprávách odhalil soubory zázisek určených planetám bývalé Zemské velmoci. Většina těchto světů byla známá, ale samozřejmě se objevily i některé planety, které pro nás byly nové. Jejich poloha byla nahlášena do Planvyzu, aby s nimi navázal kontakt a provedl identifikaci. Když pozorování na Selmu–II neukázalo žádná města nebo viditelné základny, byla tato planeta určena k prozkoumání až nakonec. Na jejím povrchu nebyly zachyceny žádné signály.“

„Takže tam není známa přítomnost lidských bytostí nebo známka jakékoli civilizace – jen několik opuštěných

bojišť?”

„Ano – a to je přesně to, co se nám zdá divné. Vojenské smetiště, vedle kterého Mercill a Hartig přistáli, bylo to největší, které se až dosud podařilo zaznamenat. Ale je jich tam mnohem víc.“

„Bojiště bez vojáků. Kde jsou všichni lidé? Pod zemí?”

„Možná. To je to, co musíte zjistit, až bezpečně přistanete. Planeta je fyzicky atraktivní. Ty bílé polární kruhy, které vidíte, jsou sněh a led. Kromě toho jsou tam i oceány, ostrovy a souostroví. A jeden rozlehlý kontinent. Na jeho polovině je teď den a na té druhé noc. Kontinent je ve tvaru mísy a lemuji ho široké horské masivy. Ve vnitrozemí jsou travnaté pláně a zalesněné kopce. Je tam spousta jezer, včetně toho velkého uprostřed, na kterém můžete při lepším pohledu vidět odraz vycházejícího slunce. Je jako vnitrozemní oceán. O všem dostanete nahrávku.“

„Jaké je tam klima?”

„Skvělé. Alespoň na pláních kolem jezera. V horách je trochu chladněji, ale v nižších polohách je teplo a příjemně.“

„Dobře. První věc, kterou budeme potřebovat, je transport. Co je k mání?”

„Velitel se o to postará. Doporučuji, abyste použili jednu ze záchranných lodí. Jsou to bezpečné přistávací lodě se spoustou náhradní energie. Jsou dostatečně velké, aby pobraly tolik zařízení, kolik budete potřebovat. Kromě toho jsou dobře vyzbrojené. Technici se postarají o to, aby byla naložena zásoba nejlepších zbraní a obranného zařízení.“

Brion jen povytáhl obočí. „Pušky Hartigovi moc nepomohly.“

„Pak můžeme z jeho zkušenosti těžit.“

„Nepoužívej slovo my,“ řekla Lea. „Pokud ovšem nemáš v plánu jít s námi.“

„Promiň. Dostanete veškeré zbraně, jaké budete potřebovat. Můžete je mít u sebe nebo nainstalované v lodi. Výběr zařízení je na vás.“

„Dej mi seznam toho, co je k dostání,“ řekl Brion.

„Postarám se o to,“ ozval se hlas. Všichni se otočili a uviděli hubeného šedovlasého muže, který potichu vešel do místnosti, zatímco mluvili. Vyklepal příkaz na komunikačním panelu na opasku. „Jsem Klart, váš velitel. Mou zodpovědností není jen radit, ale také dohlížet na to, aby vám bylo poskytnuto vše, oč si řeknete a co potřebujete. Když se podíváte na obrazovku komunikačního systému, uvidíte obsah věcí, které máme na skladě.“

Seznam dostupných věcí byl dlouhý a přesný. Brion si ho prohlédl. Lea seděla vedle něj a spolu vybírali kategorie, které je zajímaly. Vybrané předměty se začaly hromadit vedle nich. Brion si je potěžkal v rukou a když byl hotov, podíval se na planetu pod nimi.

„Dospěl jsem k rozhodnutí,“ řekl. „A doufám, že Lea bude souhlasit. Naše loď bude vybavena nejsmrteľnějšími zbraněmi, které jsou k dispozici. Vezmeme s sebou také stroje a zařízení, které nám na planetě pomohou. Až budeme vybaveni, půjdu dolů sám bez strojů nebo kovových zařízení jakéhokoli druhu. Pokud to bude nezbytné, tak i neozbrojený. Leo, nemyslí si, že to je v těchto podmínkách to nejmoudřejší opatření?”

Její tichý vyčerpávaný výraz pro něj byl jedinou odpovědí.

Kapitola 4

Den D minus jeden

„Napišu ihned seznam doporučení,“ řekl Klart a vytákal několik příkazů do svého osobního terminálu. Klid v jeho chování naznačoval, že ho nemůže překvapit nic, co by agent řekl, nebo udělal. Lea jeho postoj v žádném případě nesdílela.

„Brione Brandde – kdokoli tohle řekne, musí být naprosto šílený. Carvere, dohlédni na to, aby byl okamžitě zavražven.“

Carver přikývl. „Lea má pravdu. V situaci, jako je tato, si nemůžeš jen tak neozbrojený chodit po smrtelně nebezpečné planetě. To by byla sebevražda.“

„Opravdu? Copak všechny ty stroje a zbraně těm dvěma mužům, kteří šli přede mnou, pomohly? Marcill se prostě vypařil – ale my si teď dost dobře dokážeme představit, co se mu stalo. A víme úplně přesně, co udělal vraždicí stroj Hartigovi. Pokud proti tomu nic nemáte, nerad bych je následoval. Myslím na přežití, ne na sebevraždu. Předtím, než se pro něco rozhodnete, bych chtěl, abyste zvážili dvě jednoduchá fakta. Pamätujete si, jak zemřel Hartig? Vojenský stroj šel přímo po něm, našel ho podle rádia. Našlo ho to a zabilo. Mám pravdu?”

„Až dosud ano,“ řekla Lea. „Je to fakt číslo jedna?”

„Ano. Hartiga to našlo a zabilo. Faktem číslo dvě jsou zvířata. Jistě si vzpomínáte, že se o nich Hartig zmiňoval krátce po přistání. Stádo prchlo.“

„A jak spolu tyhle dvě informace souvisí?“ zeptal se Carver.

„To je víc než zřejmé,“ řekla Lea. „Zvířata byla živá a stroje je nijak neohrožovaly, zatímco Hartiga zabily. Takže jedině neozbrojený člověk se může přiblížit kolem a zjistit situaci.“

„To je šílenství,“ řekl Carver. „To nemohu dovolit.“

„Nemůžeš tomu zabránit. Tvoje zodpovědnost skončila, když jsi nás sem dovezl. Teď velím téhle operaci já. Lea zůstane v kosmické lodi na oběžné dráze. Přistanu sám.“

„Beru zpátky, co jsem řekla,“ prohlásila Lea. „Je to dokonalý plán, rozhodně hodný Vítěze Dvacítky.“ Zachytila Carverův nechápavý výraz a zasmála se. „Zřejmě tě neinformovali příliš dobře, Carvere, když nevíš, že Brion je hrdina celého světa. Jeho rodná planeta – jedna z nejnepohodlnějších ve vesmíru – má každoroční soutěž, která je náročná nejen fyzicky, ale i mentálně. Dvacet různých odvětví – včetně poezie, vzpírání a šachu. Musí to být nejvyčerpávající soutěž, jaká kdy existovala. Dokonalá ukázka fyzických a intelektuálních schopností. Můžeš se zeptat Briona na podrobnosti, ale výsledkem je neuvěřitelná sportovní událost, která má na konci roku jen jediného vítěze. Dokážeš si představit roční atletickou soutěž, které se zúčastní všichni obyvatelé planety? Jestliže se do toho dokážeš vcítit, jen si představ, jaký musí vítěz takové soutěže být. Jestliže to tvoje představivost nezvládne, proč se nepodíváš tady na

Briona. Je jedním z těch vítězí. Ať už způsobilo problémy na Selm-II cokoli, je tu velká pravděpodobnost, že se tomu Brion ubrání. A zvítězí.“

Carver přešel místnost a sklouzl do hlubokého křesla, berlu si dal vedle sebe. „Věřím ti,“ řekl. „I když v tom nevidím žádný rozdíl. Jak jsi řekl, od téhle chvíle je to tvá zodpovědnost. Máš pravdu, už se mě to netýká. Jediné, co teď mohu udělat, je popřát ti hodně štěstí. Klart se postará o to, abyste měli všechno, co budete potřebovat.“

„Tady je seznam doporučených věcí,“ řekl Klart, vytrhl z tiskárny list papíru a podal ho Brionovi. Lea se ho však chopila dřív než on.

„Já budu sedět v lodi, zatímco ty budeš na planetě. Takže starost o vyzbrojení nech na mně. Ty běž, cvič, nebo si vezmi nějaké anabolické steroidy, nebo co to před soutěží děláš. Já se o to postarám.“

„Jediné, co dělám, je, že odpočívám.“ řekl Brion. „Mentálně se připravuji na to, co má přijít.“

„Dobře, běž a odpočívej. Než zařízení objedná, přinesu ti konečný seznam ke schválení.“

„Ne, to nemusíš. Nechám to na tobě a na expertech. Jen dávej pozor na to, aby bylo všechno kompletní. Potřebuju nějaké speciální zařízení, ale o to se postarám sám. Jediné, co teď chci, je podrobná zpráva o planetě. A tiché místo, kde si ji mohu pročíst.“

„Máte soukromé kabiny,“ řekl mu Klart. „Veškeré informace, které potřebujete, na vás budou čekat na terminálu v pokoji.“

„Dobře. Za jak dlouho může být zařízení, které potřebujeme, připraveno?“

„Dvě, nanejvýš tři hodiny.“

„Necháme si deset hodin. Chci se nejdřív vyspat.“ Znovu se podíval na vzdálenou planetu. „Hned jak si odpočineme a budeme plně vyzbrojeni, se chci nalodit na naši loď a přesunout se na oběžnou dráhu. Chci se zblízka podívat na povrch planety. Chci vědět, co je to přesně za zvířata, která Hartig viděl.“

Když Lea otevřela dveře, Brion tvrdě spal, ale v okamžiku, kdy vstoupila, se probudil. Zaváhala a zamrkala do tmy. Brion na ni zavolal: „Pojď dál, rozsvítím světlo.“

„To vždycky spíš oblečený?“ zeptala se. „A v botách?“

„Říkám tomu přizpůsobování těla.“ Vytáhl velkou sklenici vody a napil se. „V tomhle oblečení budu po dobu několika dní, takže musí být přijímáno jako část mého těla. Moje tělo a reflexy jsou hlavní obranou, je to nejdůležitější zbraň. Vezmu si s sebou nůž. Zvážil jsem to velmi pečlivě a myslím, že obrana, kterou mi poskytne, stojí za ten risk.“

„Jaký nůž – a jaký risk? Nerozumím tomu.“

„Nůž musí být vyroben z minerálu. Bude to jediná výjimka, jediný objekt, který nebude úplně z přírodních látek. Prádlo je z rostlinných vláken, knoflíky jsou vyrobené z kostí. Boty jsou ze zvířecí kůže, sešité a slepené dohromady. Nemám žádný kov ani nic z umělých vláken.“

„Dokonce ani plomby v zubech?“ zeptala se a přes rty jí přejel lehký úsměv.

„Ne, ani ty.“ Brion se neusmíval, byl smrtelně vážný. „Všechny kovové plomby jsem si nechal vyměnit za porcelánové výplně. Čím víc budu připomínat bytost z přírodního prostředí, tím bezpečnější budu. Proto je nůž určitým rizikem.“ Otočil se tak, aby viděla kožené pouzdro připevněné k jeho stehnu. Vyndal z něj dlouhou průsvitnou zbraň a podal ji Lee, aby si ji mohla prohlédnout.

„Vypadá jako ze skla. Je to sklo?“

Brion potřásl hlavou. „Ne, je to plastická ocel. Druh silikonu, připomínající sklo, ale je několiknásobně tvrdší. Jeho molekuly jsou sestavené tak, aby tvořily jeden velký krystal. Je to nerozbitné a ostří se nedá ztupit. Protože je to silikonový písek, měl by být na každém detekčním přístroji zaznamenán jako obyčejný písek. Proto si ho беру s sebou.“

Lea se na Briona mlčky dívala, když opatrně odložil zbraň, nahrbil se a protáhl jako velká kočka. Pod oblečením se mu napínaly svaly a Lea cítila jeho sílu, která byla něčím víc než pouhou fyzickou zdatností.

„Mám pocit, že to dokážeš,“ řekla. „Pochybuji, že by to někdo jiný zvládl. V celém vesmíru není nikdo takový. Samozřejmě že si stále myslím, že celá věc je pěkně šilená, i když uznávám, že je to nejspíš ta nejlepší příležitost, jak zjistit, co se tam dole děje.“

Brionovy reakce byly rychlé. Lea si na to nikdy nedokázala zvyknout. Jeho paže se omotaly kolem ní dřív, než si uvědomila, že se vůbec pohnul. Rychle ji políbil a řekl: „Děkuju. S tvým pochopením a důvěrou jsem víc připraven udělat to, co musí být vykonáno. Pojďme do lodi.“

Při odjezdu se nekonal žádný obřad. Zatímco Lea kontrolovala seznam naložených věcí, Brion mluvil s hlavním navigačním důstojníkem, který pak vložil do jejich počítače několik dat. Když byly dokončeny přípravné práce a všechno naloženo, uzavřeli vchod. Jakmile zazněl signál, že jsou připraveni, počítač začal plnit program odpojení jejich lodi od základny. Turbíny se začaly otáčet a pak se zapnul i hlavní motor, aby je vynesl na oběžnou dráhu. Planeta na obrazovce se začala zvětšovat.

„Ty se bojíš,“ řekl Brion a položil svou mohutnou dlaň na její chladnou ruku.

„Na to, abys to poznal, nepotřebuješ žádné zvláštní schopnosti,“ řekla, zachvěla se a přitulila se k němu blíž. „Tahle operace vypadá na papíře dobře, ale čím víc se přibližujeme k planetě nenávratna, tím jsem znepokojenější. Dva dobří muži, oba specialisté, tam byli zabiti. Stejná věc se nejspíš stane i nám.“

„To si nemyslím. Jsme mnohem lépe připraveni než oni. A byla to jejich oběť, která nás vyzbrojila informacemi, které budeme potřebovat na přežití. Není čas si tím lámat hlavu. Musíš se uvolnit, šetřit si energii a síly, abys je mohla použít, až je budeš potřebovat. Musíme se teď dostat na oběžnou dráhu a dokonale prozkoumat planetu dřív, než najdeme místo k přistání. Do té doby nám nehrozí žádné nebezpečí.“

Když se ozval počítač, okamžitě jeho slova vyvrátil.

„Mám na dohled atmosférický letoun. Jeho současná poloha ho přivede pod nás. Mám zobrazit?“

„Ano.“

Na obrazovce se objevila malá tečka a pohybovala se pomalu zleva doprava.

„Zvětšit objekt.“

Pohybující se objekt se zvětšoval, až se proměnil v ocelový šíp se zadními křídly. „Jaká je rychlost?“ zeptal se Brion a na obrazovce se objevila čísla. „Mach 2.6. Dokonalý supersonický tvar, produkt vysoce vyspělé technologie. S takovou rychlostí bude mít limitované palivo. Pokud to můžeme udržovat v dohledu, možná se nám podaří zjistit, kde přistane...“

Lea za něj větu dokončila. „A možná se nám podaří zjistit, co se na planetě děje.“

„Přesně...“

Objekt na obrazovce se prudce nahnul ke straně a volně padal. V tom okamžiku se ozval hlas počítače.

„Ze zobrazeného letadla je zachycen digitální rádiový přenos. Natáčím.“

Objekt na obrazovce zanikl v náhlé explozi. „Co ten výbuch způsobilo?“ zeptal se Brion.

„Vzdušná raketa. Zaznamenal jsem její polohu těsně před explozí.“

Brion zachmuřeně přikývl. „To letadlo ji také zaznamenalo, proto tak rychle změnilo směr.“

„A ta rádiová zpráva – je možné, že ji vyslala posádka letadla?“

„Ano, samozřejmě. Jestli to byla loď, musela tu z nějakého důvodu být. V okamžiku, kdy byla odpálena, se hlásila na základnu. A jestli se nepletu, tady máme odpověď.“ Brion ukázal na předmět, který se náhle objevil na obrazovce.

„Balistická raketa, zamířená s největší pravděpodobností na raketovou základnu na zemi. Válka stále pokračuje. Takže známe dvě další místa, na která se nechceme dostat.“

„Raketová základna – kde zrovna něco explodovalo – a také místo, odkud byla raketa odpálena.“

„Přesně tak. Dokud nezjistíme, co se na planetě děje, zůstaneme tak daleko od vojenských zón, jak je to jen možné. Teď se podíváme, jestli najdeme některá z těch zvířat, která zahlédl Hartig. Můžeme si být jisti, že se budou stranit válečných strojů. Utekla, když Hartig přistál, a myslím si, že zůstanou tak daleko od čehokoli mechanického, jak jen to bude možné.“

Místo, které hledali, našli na východním pobřeží mohutného jezera, které pojmenovali Střední moře. Na travnaté pláni od úpatí kopců až po břeh jezera byly roztroušené pohyblivé body. Pod největším zvětšením elektronického teleskopu bylo vidět, že jsou to pasoucí se zvířata neurčitého druhu. Postavení stád bylo zaznamenáno. Jak se zdálo, byli tu i dravci. Bylo vidět stádo prchající v panice před něčím, co bylo větší a rychlejší. Při průzkumu planety však nenašli jediný náznak existence jakéhokoli druhu civilizace.

„Tohle je místo, kam bych rád dopadl,“ řekl Brion. „Na pláni, kde jsou ta stáda.“

„Co tím myslíš, když říkáš dopadnout? Copak nebudeme přistávat?“

„Ne. To je to poslední, co chceme udělat. Viděla jsi, co se stalo s tím letadlem. Nechceme se přece dostat do blízkosti radaru a vzbouřit jejich rakety. Proto vypočítám balistickou oběžnou dráhu, která mě vnese do atmosféry na správném místě.“

„Nebude to trochu bolestivé, když shoříš v atmosféře?“

Brion se usmál. „Cením si tvého zájmu. Budu na sobě mít atmosférický padák, který můj pád zpomalí. Odstranil jsem všechny nepotřebné kovové části ze skafandru a dokonce jsem přidal plastickou kyslíkovou bombu. Nedá se předpokládat, že mě jejich radar zachytí, zvláště pak, když jsme zjistili, že na místě, jaké jsem vybral, nejsou vojenské základny. Jakmile dopadnu na zem, zbavím se padáku i vesmírné výbroje.“

„Ale budeš v úzkých!“

„Těžko. Budu s tebou ve spojení.“

„Ano? Pak jsi tedy musel vymyslet plastové rádio!“ Její pokus o vtip nenasel odezvu a v jejím hlase nyní znělo soustředění.

„Vymyslel jsem tohle,“ řekl Brion a z batohu za sebou vytáhl dlouhé pruhy barevných látek.

„Vymyslel jsem jednoduchý kód. Když je rozložím na zemi, zřetelně je z vesmíru uvidíš. Jakmile budu dole a rozední se, pošlu ti vzkaz. Jak se budu pohybovat kolem, budu ti posílat další, takže ty uvidíš, co se děje.“

„To je nebezpečné...“

„Všechno na téhle operaci je nebezpečné. Ale není jiná možnost, jak to udělat.“ Otočil se k obrazovce a zevrubně si prohlížel obraz. Nakonec na něj poklepal prstem.

„Tohle je místo, kam chci jít. Blízko místa, kde se pláně setkávají s kopci. Budou tam stromy, které mi poskytnou přístřeší. Když to dobře rozvrhneme, seskočím v noci a dole budu se svítáním. Ukryju se hned, jak to bude možné a pak se trochu porozhlédnu. Jestli jsou ta zvířata to, za co je pokládám, divoká primitivní forma života, budu moci přikročit k dalšímu průzkumu.“

„A to bude přesně co?“

„Pochod k jedné z těch válečných oblastí...“

„To nemůžeš!“

„Nezlob se, ale musím. Není toho mnoho, co bychom od divokého stáda mohli zjistit o válečných strojích. Nejbližší vraky budou jen sto mil od místa mého dopadu. Dva až tři dny lehkého pochodu. Budu ti denně posílat zprávy, jak budu postupovat. Všechny vzkazy začnu písmenem X. To se v přírodě tak často nevyskytuje, takže ho počítač snadno najde a bude se moci na oblast zaostřit. Teď se jdu trochu prospat. Vzbud' mě, prosím tě, hodinu před výsadem.“

Když Brion vstoupil do vzduchotěsné kabiny, Selm-II byl ponořen do tmy. Všechno, co potřeboval po dopadu, bylo nyní zapečetěno v silné plastické tubě, kterou měl pověšenou na zádech. Batoh s padákem měl dobře připevněný na mohutných ramenou. Lea ho pozorovala, jak si naposledy kontroluje přezky na skafandru. Dlaně měla sevřené tak

pevně, že jí z toho zběly klouby. Brion vzhledl a zamával, ale když se obrátil k odchodu, Lea se k němu naklonila a zaklepala na jeho helmu. Brion otevřel průzor. Jeho výraz byl stejně klidný, jako byl její vzrušený.

„Ano?“ řekl.

Chvilí mlčela a tak jediným zvukem bylo syčení z kyslíkové bomby. Pak se naklonila, postavila se na špičky a políbila ho na ústa. „Chtěla jsem ti jen popřát hodně štěstí. Uvidíme se brzy?“

„Samozřejmě.“ Když zavíral průzor, usmíval se. Pak se přesunul do přestupní kabiny a zavřel za sebou vnitřní dveře. O chvíli později se rozsvítla červená kontrolka.

Brion chvíli stál a díval se do prázdného prostoru, pak mu počítač oznámil, že nastal ten správný čas. Jakmile se objevilo na panelu zelené světlo, vyskočil z lodě.

Lea seděla u okna a dívala se na jeho padající tělo, uvězněné ve schránce rozpadající se rakety, dokud kusy neodpadly docela a on nezmizel z dohledu.

Kapitola 5

Do pekla s holýma rukama

Brion se propadal do černé tmy. Volný pád nebyla žádná senzace, a přestože věděl, že jeho rychlost s každou minutou vzrůstá, zůstal nehybný. Byl sám v prostoru, obklopený hvězdami a temným diskem noční planety pod sebou. Planetu obklopoval kruh světla, který vznikl ze slunce odrážejícího se v atmosféře. Na východě, kde si slunce razilo cestu, bylo světlo jasnější. I když se Brion vůbec nehýbal, byl si vědom, že se dolů řítí pečlivě vypočítaným obloukem. Padal směrem k východu slunce. Mikropočítač v padáku na jeho zádech odpočítával sekundy do přistání. Chvillemi cítil slabé škubnutí postroje, jak byl jeho pád zpomalován přesně vypočítanými intervaly, všechno šlo podle plánu.

Jen díky dlouhým létům tréninku dokázal udržet své myšlenky v klidu, vyvarovat se strachu, který by do jeho žil vpustil neúprosnou dávku adrenalinu. Čas jednání nastane až na zemi, nyní byl čas pro uvažování. Upadl do uvolněného stavu polobdění, nechal své tělo padat nekonečným pádem a ignoroval slabé záškuby jeho postroje. Overall se začaly otírat první vrstvy houstnoucí atmosféry. Pád pokračoval.

Do očí ho udeřilo nečekané světlo. Slunce konečně vyšlo. Narovnal se a napnul svaly, brzy přijde čas. I když z jeho pohledu slunce již vyšlo, země pod ním byla stále zalitá nocí. Když padal skrz husté mraky, všudypřítomnou šed' vystřídal světlo. Pak se opět z mraků vynořil a padal k temně osvětlené krajině.

Zatím byl v bezpečí. Nebylo vidět ani rakety, ani letadla. Ale Brion si byl vědom kovu v jeho zařízení, který byl tak lehce zaznamatelný na radarech. V tomto okamžiku mohl být tečkou na obrazovkách radaru a rakety už mohly být vyslány jeho směrem. Přál si být už na zemi a zbavit se nechtěného kovu. Brion se zavrtil v postroji a podíval se dolů na travnatou pláň, která se k němu rychle blížila. Věděl, že padá příliš rychle. Ale rychlost byla jeho jedinou obranou. Jestliže se objevil na obrazovce radaru, musel tam být ten nejkratší možný čas. Což znamenalo, že musí padat co nejdál a nejrychleji, jak mohl. Čekal se závěrečným brzděním na poslední chvíli. Ten okamžik se rychle blížil. Země byla blíž a blíž, skoro u něj – teď!

Západka kontrolního spínače spustila motor do padáku a postroje se zařizly hluboko do jeho steh. Přesto padal příliš rychle – musí přidat na síle. V postroji to zapraskalo. Zpomalil. Teď – dopadl.

Chodidla se dotkla země tak tvrdě, že Brion upadl a udělal několik kotoulů ve vysoké trávě. Nemohl dělat nic jiného, než ležet dlouhé sekundy s vyraženým dechem. Pokusil se pohnout, ale zpočátku s nevelkým výsledkem.

Dlouho se přemlouval, než si alespoň klekl, a nakonec se pomalu postavil. Rozhodl se udělat věci, které byly naprosto neodkladné a musely být provedeny co nejdříve.

Padák s vypnutým motorem a uvolněným postrojem dopadl ztěžka na zem. Brion rozepnul skafandr a svlékl se. Pak se ujistil, že helma je stále připevněna ke skafandru spolu s kyslíkovou bombou. Všechno bylo v pořádku.

Nyní pospíchat, ale nepospíchat. Bylo jen tolik světla, aby viděl na to, co dělá. Otevřel plastickou tubu a vysypal z ní nůž a batoh, věci, které si ponese s sebou. Batoh se zasekl, uvolnil ho. Zbavit se všeho ostatního. Zabalit postroj padáku kolem přístroje, který použil k sestupu. Kontrola, že je všechno připevněno. Dobře. Zapomněl na něco? Ne, všechno bylo na svém místě.

Brion zapnul motor padáku naplno a celý svazek se mu vytrhl z rukou. Tlak ho odhodil stranou a přístroj stoupal k nebi. Jak se balíček věcí vzdaloval, zdál se být menší a menší, až se vytratil docela. Průzor helmy se zaleskl, když se na něm odrazily paprsky vycházejícího slunce. Pak už nebylo vidět vůbec nic.

Brion si vydechl úlevou. Byl na zemi a byl naživu. Pád na povrch planety byl úspěšný a on mohl všechny myšlenky na sestup hodit za hlavu. Nyní nastal čas, kdy měla začít pořádná práce.

Zatímco se shýbal pro nůž, pomalu se rozhlížel. Připnul si rychle pouzdro s nožem na stehno a soustředil svou pozornost na krajinu ozářenou paprsky vycházejícího slunce.

Všude kolem byla tráva. Vysoká tráva, která začala šeptat a sklánět hlavu v ranním vánku. V dálce byl vidět kamenný pahorek, na východě lesík a pod ním se táhly kopce, vedoucí k zalesněným horám. Jejich vrcholky se dotýkal oheň vycházejícího slunce.

Brionovu pozornost upoutal náhlý pohyb. Bylo to blízko jezera. Brion se pomalu sklonil, dokud mu z trávy nebyly vidět jen oči. Viděl pasoucí se stádo, jak se pomalu blíží jeho směrem. Zůstal nehybný jako kámen. Pohyboval pouze pažemi. Spustil je dolů, sebral batoh a hodil si ho přes rameno.

Nad hlavou se mu ozval pronikavý křik. Brion spatřil hejno ptáků, kroužících nad jeho hlavou. Ptáci se usadili. Ne, nebyli to vůbec ptáci, ale jakýsi druh létajících ještěřů. Místo peří měli mezi kostmi křídel napnutou kůži. Leskli se červenooranžově, velké čelisti měli plné ostrých zubů. S pronikavým křikem se snaželi níž, až zmizeli v záplavě trávy.

Pasoucí se stádo bylo blízko, takže si je Brion mohl prohlédnout. Zvířata byla ještěřovitého původu. Měla temně

zabarvenou kůži, která jim poskytovala dokonalou kamufláž v suché trávě. Ještěři se opatrně pohybovali na dlouhých nohách, často zvedali hlavy a většili. Kdesi blízko musel být nějaký dravec a Brion měl pocit, že to bude další ještěř.

Zdálo se, že stádo něco rozrušilo. Zvířata se přestala pást a většila. Možná že se blížilo jiné zvíře. Přestože stádo zachytilo jeho zápach, zvíře zůstalo ukryté ve vysoké trávě. Blízko Briona se mělo začít odehrávat drama života a smrti.

Brion si náhle uvědomil, že by mohl být víc než jen pouhý divák. Stádo se dívalo jeho směrem. Viděli ho? Ukryl se do trávy, aby nebyl vidět, a snažil se vycítit jejich pocit. Strach. Strach, který přehlušil ostatní vjemy. Jeho zvýšená citlivost se dala aplikovat jen na lidi, ale v některých případech dokázal zachytit i emoce ostatních živočichů. Byl si nyní vědom strachu zvířat – a ještě něčeho dalšího – čehosi silnějšího...

Brion se postavil, tasil dýku a otočil se právě včas, aby viděl, jak se na něj řítí tmavá silueta neznámého zvířete. V uších mu zněl pronikavý křik. Jak padal na stranu, cosi tvrdého narazilo do jeho ramene. Ruku měl nárazem tak necitlivou, že málem upustil nůž. Přehodil si ho do levé ruky a viděl, jak se zvíře opět zvedá a řítí se na něj s otevřenou tlamou plnou ostrých zubů.

Padlo to na něj celou vahou a Brion mu prořízl hrdlo. Zvíře vydalo smrtelný výkřik, několikrát sebou trhlo a pak zůstalo nehybně ležet na zemi. Brion na rameni ucítil teplou tekutinu. Nemohl s určitostí říci, zda to byla krev zvířete, nebo jeho vlastní. Zapřel se nohama o mrtvé tělo, vyprostil se zpod jeho váhy a rozhlížel se kolem sebe, jestli jich není nablízku víc.

Byl sám. Brion stál a lapal po dechu. Jediným pohybem široko daleko byl útěk vyděšených zvířat. Brion se na sebe podíval a viděl, že má paže potřísněné zelenou krví – ta jistě nebyla jeho vlastní!

Vedle něj leželo nehybné tělo mrtvého zvířete. Bylo asi metr dlouhé, tlamu mělo plnou ostrých tesáků a prázdné oči upíralo na Briona. Mrtvý dravec měl přední běhy krátké, zakončené ostrými drápy, zatímco jeho zadní běhy byly svalnaté, udávající rychlost při útoku. Kůže zvířete byla matná a ošklivě hnědá s fialovými skvrnami. Brion si uvědomil, že to je barva stínů. Barva vraždicích strojů. Nebylo divu, že se ostatní zvířata tak vyděsila. Brion se náhle cítil velmi unavený. Ztěžka oddechoval, zatímco čekal, až se mu navrátí síla. Nebyl to zrovna slavný začátek jeho vyšetřování. První bytost, kterou potkal, ho málem zabila. Málem – ale ne docela. Nůž byl ostrý a dobře vyvážený a Brionovy reflexy byly rychlé jako vždy. Už se takhle překvapit nenechá.

Ted' byl v relativním bezpečí. Byl čas pro další krok. Až dosud se strchoval o své přežití. Nejdříve bylo zapotřebí se vyhnout raketám ve vzduchu a válečným strojům na zemi. To se mu podařilo. Přežil útok dravce. První část úkolu byla tedy splněna. Další věc, kterou musel udělat, bylo vyslat signál, aby potvrdil úspěšné přistání.

Tohle místo bylo stejně dobré, jako jinde na planině – daleko od stromů a dobře viditelné z vesmíru. Tráva byla udupaná zvířaty, ale přesto tam nebylo ploché místo, na které mohl svůj vzkaz rozložit. Našel kamenný pahorek, který nebyl pokrytý vysokou trávou. Vyšplhal na něj, otevřel batoh a vyndal z něj barevné plátěné díly. I když věděl, že nic neuvidí, nepřestal se dívat na prázdné modré nebe. Na oběžné dráze byla jejich loď, odsud však byla neviditelná. Přesto věděl, že ho Lea pod elektronickou lupou zřetelně uvidí. Musel se usmát, když jí zamával, bylo to gesto vítězství a Brionovi to udělalo dobře. Pak si klekl, aby rozprostřel barevné panely. Nejdříve položil velké X, aby upoutal pozornost počítače pro případ, že by nebyl pod dohledem. Pak umístil zbytek vzkazu. Kód, který vymyslel a naučil se ho, byl jednoduchý. Písmeno I znamenalo, že v pořádku přistál. Jestli Lea viděla jeho boj s velkým ještěřem, mohla o tom pochybovat. Na krátkou chvíli odstoupil, aby mohl být signál natočen, pak přidal další panel a vytvořil tak písmeno T, říkající, že pokračuje, jak bylo v plánu, a že bude opět brzy vysílat. Písmena musel zatížit kameny, protože ranní větřík, jak slunce vystupovalo výš a ohřívalo zemi, zesiloval.

Z vrcholu pahorku byl dobrý výhled na krajinu. Pasoucí se stádo překonalo strach a páslo se nyní na břehu jezera. Cesta, kterou se měl dát k nejbližšímu bojišti, byla snadná. Musel projít kolem západního břehu jezera. Snadný pochod, který mu dával šanci prohlédnout si krajinu a zvířata. Bylo na čase jít. Složil barevné díly látky a uložil je do batohu. Pak se sluncem v zádech vyrazil na západ.

V poledne zastavil, aby si odpočinul a najedl se. Mrazem sušené jídlo mu doplní potřebnou energii na několik dní – ale bylo bez chuti, jako sušený papír. Jídlo zapil vodou a zaklepal s lahví, aby zjistil, kolik vody mu ještě zbývá. Stačila na zbytek dne, ale bude potřeba láhev doplnit, než přijde noc. Postará se o to později, těsně před soumrakem. Potom se vzdálil od jezera a najde si úkryt mezi kameny a stromy. Jediný dravec, kterého potkal, v něm vzbudil respekt k divočině na této planetě. Papír od jídla a láhev vrátil zpět do batohu, postavil se a protáhl.

V povzdálí zaslechl zvuk, který považoval za bzukot hmyzu. Ale zvuk byl stále hlasitější. Když si konečně uvědomil, co slyší, skočil rychle do vysoké trávy. Motor. Utíchl a opět naskočil, jako by měl nějaké potíže. Ve slunci se objevila raketa řízená letadlem. Letoun se otáčel, jako kdyby se pilot něčemu vyhýbal. Změnil směr a zamířil k Brionovi. Pak proletěl těsně nad jeho hlavou.

Náhle letadlo explodovalo a plameny se okamžitě proměnily v bílý oblak kouře. Něco se řítilo na zem a dopadlo to asi na míli od Briona. Náraz způsobil hustý oblak prachu a hromový zvuk burácel Brionovi v uších.

Brion se pomalu zvedl a díval se na usedající prach. Bylo to příliš blízko. Byla to nehoda, nebo měla přítomnost letadla co do činění s ním? To bylo naprosto vyloučené, byl paranoidní. Byla to náhoda, že k nehodě došlo na místě tak blízko vedle něj. Ale když to byla jen náhoda, proč dostal strach si vrak prohlédnout? Pud sebezáchovy mu radil držet se zpátky. Ale ve jménu expedice to musel jít prozkoumat. Možná že tam najde pilotovo tělo nebo nějaký důkaz. Neměl na vybranou. Na nehybném vraku letadla se zatím usadil prach. Brion zaznamenal jeho polohu a bez dalšího váhání se k němu vydal.

Uprostřed travnaté plošiny zel mohutný kráter. Brion se k němu opatrně přiblížil a posledních několik yardů se plížil po břiše. Když opatrně nahlédl přes okraj kráteru, viděl na dně zničený kov. Bylo to křídlo letadla. Nenašel žádnou identifikační značku ani poté, co sklouzl do kráteru a podíval se zblízka. Povrch vraku byl stále teplý a Brion se kolem

pohyboval nanejvýš opatrně. Obezřetně obracel nožem kusy kovu, které náraz roztrhal. Dostalo se mu odměny, když konečně našel pokroucený identifikační štítek. Číslo byla čitelná!

Přesto na tom bylo něco zvláštního. Písmena a čísla byla čitelná, ale několik slov mezi čísly bylo v jazyce, který nikdy předtím neviděl. Byla to hádanka, kterou v tuto chvíli nemohl rozluštit, přesto to nemohl ani ignorovat. Zvážil, zda by si měl štítek nechat, ale pak si uvědomil, že mít u sebe kov jakkoli malý by bylo naprosté šílenství. Nakonec použil nůž, aby nápis vyryl do své vodní láhve. Měl kopii.

Výšetkování ho odvedlo od jezera a tak když se dal znovu na pochod, musel se vrátit na břeh. Uviděl nejméně tři stáda pasoucích se ještěřů a zamířil k nim. Vodní láhev byla prázdná a bylo pozdě, naplní ji tam, kam chodí pít zvířata.

Na okraji planiny se objevilo několik opuštěných stromů. Za nimi se pravděpodobně ukrýval nějaký dravec, protože ve stádu zavládla vlna paniky. Několik zvířat se rozběhlo směrem k Brionovi. Jejich dlouhé nohy jim dodaly dobrou rychlost a v okamžiku byli pryč, za nimi následovali mladší a pomalejší členové stáda. Poslední ze stáda byl těžký samec s rozložitými parohy. Výhrůžně se postavil před Briona, když se však muž nepohnul, odeválal za ostatními. Zvířata zmizela a Brion se vydal po stopě, vyhýbaje se jejich páchnoucím výkalům.

Pohyboval se opatrně, v ruce svíral nůž, rozhlížel se kolem sebe a pozorně naslouchal. Když spatřil temný stín ukrytý v trávě, okamžitě zastavil.

Bylo to mrtvé tělo ještěra. Hlavu měl stočenou k Brionovi a tlamu otevřenou před příznakem smrti. Nikde nebylo vidět žádné jiné zvíře, které ho zabilo. Brion pomalu obcházel místo s mrtvolou, aby se ubezpečil, že se ve vysoké trávě nic neukrývá. Bytost, která zvíře zabila, byla dávno pryč. Brion stále držel nůž, když obcházel kolem mrtvého těla. Hrdlo zvířete bylo čistě proříznuté. Lépe by to snad nedokázal ani jeho nůž.

Zastavil. Rána byla příliš čistá. Stejně jako velká rána na boku zvířete. Nebyla to opravdová rána, ale odříznutý kus masa. Jedna ze zadních nohou byla pryč.

Byla čistě odříznuta u kloubu.

Žádné zvíře by tohle nedokázalo, i kdyby mělo zuby jako žiletky.

Tohle mohl udělat jen někdo, kdo s sebou nosí ostrý nůž. Brion zvedl hlavu a podíval se směrem ke stromům zahaleným ve stínu. Byl ve tmě pár očí, které ho pozorovaly? Byla snad na této planetě inteligentní forma života? Jsou to lidské oči?

Kapitola 6

Setkání s cizincem

Teď byl čas na myšlení, ne na akci. Jakmile Brion uviděl čisté řezné rány na zvířeti, bylo mu to jasné. Klidným pohybem vrátil nůž do pouzdra a potom si pomalu sedl na zem do trávy. Seděl a díval se na jezero, aby se pohledem vyhnul lesíku, ale viděl ho koutkem oka. Tráva se ve vánku vlnila a vítr čeřil hladinu jezera.

Nějaká inteligentní bytost zabila zvíře vedle něj. Muži nebo vetřelci rozřezali tělo a s masem odešli. Ať to byl kdokoli, museli ho vidět přicházet, a tak se ukryli v bezpečí nedalekého lesa. Nejspíš tam teď seděli a sledovali ho. Uvolnil se a pokusil se s nimi navázat kontakt, ale jeho empatické smysly nebyly trénované na tak velkou vzdálenost. Byl si jist emocemi lidí v blízkosti, ale jakmile se vzdálili, citlivost se vytratila. Soustředil se. Něco tam bylo, nějaká živá bytost. To bylo jediné, co o tom dokázal říct. Cítil to tak slabě, že to mohlo být cokoli, člověk, nějaký vetřelec, nebo dokonce jen opatrné zvíře podobné tomu, které leželo vedle něj. Byl to jen nepatrný vjem, možná by bylo jednodušší to cítit, kdyby ten pocit byl silnější.

Najednou Brion bez varování vyskočil a divoce zakřičel. Když dopadl na zem, začal běhat kolem mrtvého zvířete a hlasitě povykovat. Udělal jeden kruh, pak si sedl na zem jako předtím a začal se sám pro sebe usmívat.

Oh, ano, něco tam určitě bylo. A nebyl to vetřelec nebo druh ještěra. Reakce byla lidská – překvapení, když Brion znenadání vyskočil a křičel. Byla tam jen jedna osoba, muž. Pozoroval ho z lesíku. Byl ochromený strachem. Způsobil to nečekaný hluk. Báł se Briona.

I přesto, že měl muž nepřekonatelný strach, ho Brion musí kontaktovat. Ale jak to udělat? Brionův pohled padl na mršinu před ním. To mu poskytne možnost. I když maso a zelená krev zvířete vypadaly dost nechutně, muselo to být pro člověka jedlé, protože ukrytý muž byl člověk s lidskými city. Zabil zvíře pro potravu, ale když se objevil Brion, utekl jen s jednou nohou. Měl by použít nějaké přátelské gesto.

Brion odřízl zbytek zadní nohy u stehenního kloubu. Maso zvedl a nesl ho před sebou, aby bylo dobře vidět. Vyrázil ke stromům. Dával při tom pozor, aby nešel přímo k místu, odkud byl pozorován. Když došel k prvnímu stromu, rozdělil silnou větev, vytvořil zářez za šlachou nohy a pověsil ji na rozštěpený pahýl.

Krok číslo jedna. Jestli si muž vezme maso, bude to znamenat, že mezi sebou otevřeli jakýsi druh dohody. Bude to dobrý okamžik, aby Brion mohl naplnit vodní láhev. Zvířata měla vyšlapanou cestičku ke břehu jezera. Šel po ní tak dlouho, dokud nestál po pás ve vodě. Voda byla čirá, ale nejprve ji ochutnal a potom naplnil láhev. Když se vrátil, slunce zapadalo. Několik létajících ještěřů trhlo svými ostrými zobáky z mrtvého zvířete kusy masa. Když přišel blíž, vznesli se s divokým křikem. Slunce bylo nízko nad obzorem a Brion si musel zastínit oči, když se díval do dálky. Maso z větve zmizelo, ale ukrytý pozorovatel byl stále ve své skrýši. Jediné, co mohl Brion udělat, bylo čekat. Ale ne vedle mrtvého zvířete. Nebylo by to příliš moudré. Mrchožrouti stále kroužili nad jeho hlavou, nepřetržitě křičeli a jistě k mršině přivolají další a větší. Stromy by Brionovi měly poskytnout lepší ochranu. Vykročil pomalu do odlehlé části lesa, aby byl co nejdál od pozorujícího muže. Jeho pohyby byly ve slábnoucím světle zřetelné.

Jak se snášela noc, Brion si byl jistý, že se muž přesunuje hlouběji do lesa, až byl empatický pocit pro Briona jen pouhým dotekem. Zcela jistě nechtěl být překvapen uprostřed noci, stejně jako Brion, který si zatím poskládal obrovské listy kolem kořenů největšího stromu a usnul s nožem sevřeným v ruce. Byl to lehký spánek, při kterém si byl vědom svého okolí. Jednou se probudil a nahlížel do tmy, to když se kolem kradlo nějaké noční zvíře. Ucítilo jeho

přítomnost a nechalo mu jeho vybrané místo. Nic jiného ho nevyrušilo a s prvními paprsky vycházejícího slunce se probudil.

Lovec byl stále poblíž a pozoroval ho. Brion muze cítil velmi ostře. Vyšel z lesa na planinu. Muž měl stále strach, ale byl také zvědavý. Brion věděl, že musí ovládat svou netrpělivost. Další krok závisel na ukrytém pozorovateli.

Cekání nebylo snadné. V poledne byl Brion znuděný sezením a čekáním, že se něco stane. Nedaleko se páslo stádo zvířat, slunce stoupalo stále výš, ale jinak se nic nezměnilo. Brion v poledne snědl něco málo ze svých zásob a napil se vody z jezera. Aby si čekání zkrátil, pokusil se vymyslet báseň na krajinu, ale zjistil, že je to nudnější než čekání. Pak hrál sám se sebou mentální šachy, ale prohrál s černými figurkami ve dvacátém tahu a tak zavrhl i tento nápad, jak utratit čas. Odpoledne toho už začínal mít dost. Muž byl nejspíš spokojený, když mohl jen tak ležet a pozorovat ho. To se brzy změnilo. Brion se postavil a protáhl, pak se otočil a šel pomalu k pozorovateli.

Ucítil strach tak silný, že dokázal určit přesné místo, kde se muž ukrýval. Ležel za silným kmenem spadlého stromu. Brion zastavil a zvedl prázdné ruce nad hlavu. Silný pocit strachu nepatrně ustoupil, ale zvědavost, jež nutila muze k pozorování, zůstala. Brion cítil smíšené emoce, protože kromě strachu a zvědavosti se objevila i lakota. Přiblížil se k němu a když ucítil, že strach přehlušil i lakotu, muž uprchl. Když Brion došel k místu, kde se neznámý ukrýval, pochopil, co znamenaly ty smíšené pocity. Zůstaly tam dva kusy masa. Odhodil je stranou, protože byly příliš těžké, aby s nimi utíkal. Brion se shýbl a zvedl je, každý si dal do jedné ruky, nesl je lehce na širokých ramenou a sledoval prchajícího muze.

Za chvíli bylo jasné, že muž míří do hustého porostu lesa a odtud ke vzdáleným kopcům. Když si byl Brion jistý, kam má muž namířeno, vyšel na pláň, kde se mohl pohybovat rychleji, a rozběhl se, aby muze předhlonil. Taková cesta byla rychlejší, a přestože byl obtěžkaný masem, lehce se dostal před muze. Pak se vrátil do lesa. Houstnoucím lesem se táhla zvířecí stezka, kudy druhý muž pokračoval směrem k Brionovi. Brion si našel dobré místo na čekání. Položil maso na zem, sotva popadal dech, a pohled upíral na lesní stezku. Byl připravený na mužův příchod stejně dobře jako na jeho strach a vzrůstající únavu.

Uviděli se ve stejném okamžiku a lovec v návalu strachu reflexivně zareagoval. Brion zahlédl ostří kopí a uskočil stranou. Zbraň se zabodla do kmene stromu těsně vedle něj. Lovec se přikrčil a zatímco Brion vstával, vytáhl nůž. Aniž by odtrhl zrak od lovce, vytrhl oštěp ze stromu a odhodil ho na zem. Pak pomalu ukázal svůj nůž a hodil ho vedle oštěpu. Brion stále cítil mužův strach a tak počkal, až se jeho emoce zmírní, a pak promluvil klidným hlasem: „Nechci ti ublížit. Tady je můj nůž a tady je maso. Budme přátelé.“

Muž mu nerozuměl, ale Brionův klidný hlas měl uklidňující účinek. Brion ukázal na zbraň i maso, mluvil dál klidným hlasem a ustoupil z cesty. Dával si však přitom pozor, aby ho muž neztratil z dohledu. Když byl nejméně deset yardů od něj, sedl si, opřel se zády o kmen stromu a čekal, až se ten druhý pohne. Paniku a vyděšení pomalu vystřídala zvědavost. Muž udělal jeden opatrný krok, potom další až vstoupil do slunečního světla. Dívali se jeden na druhého s neskryvanou zvědavostí.

Lovec byl zcela určitě člověk, ale byl shrbený a malý, sahal Brionovi sotva po ramena. Dlouhé vlasy měl zčuchané a špinavé prameny lemovaly jeho tvář. Na sobě měl oblečení z ještěří kůže a kolem chodidel měl omotané další pruhy opracované kůže. Opatrně přistoupil k Brionovi a bázlivě si prohlížel jeho oblečení a boty, oči i ústa měl dokořán. Brion se usmál, když se lovec shýbal ke zbraním. Pokusil se zakrýt své pocity, když uviděl svůj nůž v ruce lovce. Muž ho otáčel ze strany na stranu, podívoval se, a když ostří zajelo do jeho kůže, vyděsil se a ucukl. Dal si zraněný prst do úst a krev vysál. Chováním připomínal malé dítě. Jakmile strach a bolest ustoupily, klekl si a použil nůž, aby odřízl kousek masa.

Brion ucítil štěstí z úspěchu, když lovec pomalu natáhl ruku se syrovým masem směrem k němu. Přikývl, usmál se a pomalu se přibližoval s nataženou rukou. Jakmile se přiblížil, lovčův strach se vrátil, upustil maso a o kus ustoupil. Brion okamžitě zastavil a čekal, až se lovec uklidní. Pak teprve pokračoval, krok za krokem, sklonil se a zvedl kus masa. Ukousl si – bylo to odporne – ale Brion se usmál, pohladil si břicho a vydával u toho spokojené zvuky.

Lovčův strach se vytratil a i on se začal usmívat, nejdříve bojácně, pak docela upřímně. Hladil si břicho stejně jako Brion a napodoboval stejné zvuky.

Brionovi se konečně podařilo navázat kontakt.

Kapitola 7

První kontakt

Ted, když byl uzavřený mír, se zdálo, jako by lovec strach opustil. Brion si toho byl vědom, i když tomu ze začátku nechtěl věřit. Byl to dospělý muž, přesto se jeho reakce zdály poněkud dětské. Strach z cizince vystřídala zvědavost. Potom místo aby utekl, zůstal a pozoroval Briona, dokonce zůstal přes noc. Nejdřív strach, pak lakota – jako kdyby nedokázal cítit víc než jednu silnou emoci najednou. Velké dítě. Nyní si vesele vykládal sám se sebou, když si prohlížel Brionovo oblečení a boty, hlučně srkal vodu z láhve, kousal do Brionova sušeného jídla a s nechuťí a šklebem ho zase vyplivoval. Choval se jako dítě, které se přizpůsobuje nové situaci.

Brion mu ukázal obsah svého batohu a aniž by lovec něco namítal, vložil si zpět do pouzdra nůž. Lovec si toho snad ani nevšiml. Fascinovalo ho vše, co Brion vlastnil, dokonce ty nebanálnější pomůcky.

Netrvalo dlouho a Brion pochopil, že mužova kultura byla stejně primitivní, jako jednoduchost a bezprostřednost jejich přátelství. Jeho chování odpovídalo době kamenné. Hrot oštěpu byl vyrobený z ostrého úlomku sklovitého vulkanického kamene, připevněného na konec hole. Lovčův nůž byl také vyroben z kamene. Ještěří kůže, do které byl oděný, nebyla podle zápachu opracovaná. Muž měl jedinou ozdobu – lebku nějakého ještěře. Tato odporná věc, v rozkládající se kůži, mu sloužila jako helma.

Když byla lovčova prvotní zvědavost uspokojena, pokusil se Brion o komunikaci. Neměl však téměř žádný úspěch.

Brion donekonečna ukazoval na sebe a opakoval své jméno, pak ukazoval na lovce a vydával tázavé zvuky. Nakonec pochopil, že se muž jmenuje Vjer nebo Vjr, jeden explozivní zvuk, který neobsahoval žádné samohlásky. Brionovo jméno vyslovil spíš jako Bran nebo Brn, opět bez samohlásek. A tohle byl konec jejich konverzace. Vjer za krátko ztratil zájem o slova a odmítl se od Briona učit nová nebo říkat slova ve své vlastní řeči, aby se je Brion mohl naučit. Rozpětí jeho pozornosti bylo velmi limitované. Dostal žízeň a vyprázdnil celou láhev. Víc při tom vylil, než vypil. Později, když dostal hlad, odřízl kus ještěřího masa a ignoroval fakt, že už na něj mouchy nakladly vajíčka. Ukusoval a žvýkal se spokojeným chrochtáním. Brionovi se zdálo, že je jeho chování velmi složité.

Vjer byl primitiv, nic víc. Brion poznal, že to není přetvářka. Byl přesně takový, jak se choval. Primitiv z doby kamenné, bez jakékoli představivosti. Přesto na planetě existovaly dvě mocné vojenské jednotky, které spolu bojovaly v nekonečné bitvě, za pomoci nejdokonalejších zbraní. Jak do takového obrazu zapadal Vjer? Byl snad nějakým psancem? Uprchlík? Nebylo možné na to přijít, aniž by byla zahájena komunikace. Byl sám, nebo byl členem skupiny? Co bude tedy další krok?

Nakonec o všem rozhodl Vjer. Když dojedl krvavé maso, tiše usnul. Seděl na bobku a tvrdě spal. Jeho chování se podobalo víc zvířecímu než lidskému počínání. Probudil se stejně nenadále, jako usnul. Vyskočil a mumlal něco zcela nesrozumitelného. Musel dojít k nějakému rozhodnutí, protože vytáhl nůž a odřízl ze stromu pruh tuhé kůry. S ním pak svázal zbytek masa a zavrčel, když si ho přehazoval přes rameno. S nožem v jedné ruce a oštěpem v druhé se vydal po úzké stezce. Potom se zastavil, jako kdyby si na něco vzpomněl.

„Brn,“ řekl a pochichtával se. „Brn, Brn!“ Pak se opět otočil a dal se na pochod.

„Počkej,“ volal za ním Brion. „Chci jít s tebou.“

Následoval muže, ale zastavil hned, jak ucítil vlnu strachu. Vjer se třásl, jeho zděšení bylo tak velké, že se mu oštěp v ruce chvěl. Pomalu couval, pak zastavil, když ho chtěl Brion dojít. Byl nešťastný a po tvářích se mu kutálely velké slzy.

„Mám dojem, že nechceš, abych s tebou chodil,“ řekl mírným hlasem Brion. „Ale určitě se ještě setkáme. Jistě se sem někdy vrátíš a pak tě nebude těžké najít.“

Vjer se uklidnil, když ho Brion přestal sledovat. Couval mezi stromy, pak se otočil a spěchal tak rychle, jak jen pod váhou masa mohl. Když byl daleko z dohledu, Brion se otočil a vydal se opačným směrem. Rychle naplnil láhev a začal klopýtat zpět cestou, kterou včera přišel. V hlavě měl nový plán. Návštěva bojiště mohla počkat – čím více bude odkládat setkání se smrtícím nepřítelem, tím lépe. Bude mít spoustu času, až zvládne komunikaci s Vjerem. Je možné, a to byla jen domněnka, že mu Vjer bude schopen říct o válce tolik, že nebude muset cestu podstoupit.

Kráter způsobený letadlem byl na pláni dobře viditelný a Brion se vydal přímo k němu. Zastavil se od něj asi na sto yardů. Pak začal ušlapávat trávu, aby bylo vidět signální panely. Trvalo jen několik minut, než bylo místo dokonale ploché a připravené pro skládání zprávy. Použil hroudy hlíny z kráteru, aby jednotlivé díly zatěžkal. Potom, co položil písmeno X, odstoupil a pomalu počítal do sta. To by mělo počítači jejich loď, daleko nad ním na oběžné dráze, dát dostatek času, aby ho našel a zaměřil. Když si byl Brion jistý, že jsou v kontaktu, položil další písmeno V a pak opět X, následované dvěma I. Pak si sedl, upíjel ze své láhve a čekal.

Signál byl dokonale jasný. Přistaň. Na tomto místě. Co nejdřív. V tomto okamžiku by měla jejich loď obíhat po oběžné dráze. Zvážil výšku a spočítal si, že by loď měla přistát asi za hodinu, nejvíc za dvě. Brion čekal několik minut a pak poskládal všechny barevné panely, kromě písmena X, a uložil je do batohu. Když to bylo hotové, odešel asi čtvrt míle, posadil se a čekal. Počítače byly velmi přesné a loď přistane přesně tam, kam byla namířena. Neměl v úmyslu na tom místě sedět.

Ale čím déle seděl a přemýšlel nad situací, tím víc ho to zajímalo. Tahle mise začínala být opět velmi nebezpečná. Loď bude muset přistát, tomu se nedá vyhnout. A tohle bylo asi nejbezpečnější místo, jaké mohl najít, nejvzdálenější od jakéhokoli bojiště. I kdyby jejich radary zaznamenaly přítomnost kovu, byly by zmatené díky křídlu zničeného letadla. Pokud si počítače vedly nějakou evidenci, poznamenaly by k tomuto místu, že není nebezpečné. Ale to byly jen plané úvahy. Budou se muset spoléhat na notnou dávku štěstí.

Brion potřeboval jediný kousek zařízení. Když bude dostatečně rychlý, mohl by skočit na palubu, najít, co potřebuje, vyskočit a nechat Leu a loď, aby se vrátily na oběžnou dráhu. Celé by to nemělo trvat déle než několik minut. Doufal, že to bude stačit. Jakmile bude loď opět v bezpečí, nechá zařízení pod křídlem a rychle zmizí. Pokud by bylo zařízení neporušené ještě druhý den ráno, pak by si ho vzal a šel by hledat Vjera.

Když uslyšel první zvuky blížící se rakety, slunce zapadlo za bílé mraky. Podíval se vzhůru a uviděl malou hořící tečku, blížící se k zemi. Tečka byla mnohem zářivější než slunce a brzy dorazila bezpečně na zem. Loď přistála přesně na písmenu X a Brion se k ní rozběhl ještě když motory běžely. Otevřel se vstup a vysunul se žebřík.

Začal šplhat nahoru, pomáhal si rukama a nezdržoval se pokládáním nohou na stupátka. Rukama se hladce vytáhl do lodě. Když vstoupil dovnitř, Lea se chystala vystoupit z kontrolní kabiny. Vzal ji do náruče, rychle ji políbil a opět ji pustil.

„Je krásné tě zase vidět,“ řekl, otočil se a zamířil do skladu. „Je to tu zajímavé, ale osamělé. Potřebuju HJP – tady to je! Nashle. Vrať se s lodí na oběžnou dráhu, jakmile budu v bezpečné vzdálenosti.“

Musel se zastavit, protože se mu Lea postavila do cesty a zatarasila východ. Zuřila.

„Už toho mám dost, ty nafoukaná nádhro. Je na čase, abychom si promluvili...“

„Teď na to není čas. Musíš mi uhnout a vrátit se na oběžnou dráhu, protože bychom mohli být každou chvíli napadeni...“

„Buď zticha. Běž a vezmi dálkové ovládání. Počkám na tebe na zemi.“

Lea zvedla těžký batoh, otočila se a zatímco Brion přemýšlel nad odpovědí, šplhala po žebříku dolů. Měl by ji přikázat, aby se vrátila, měl by ji donutit, aby nastoupila, a kdyby odmítla, měl by se s ní hádat a přesvědčit ji, že to, co dělá, je nebezpečné? Myšlenky mu běžely hlavou a nakonec si uvědomil, že by to nejspíš stejně nepomohlo. Na Zemi

je naučili rozhodování, takže jakmile si usmyslela, že něco udělá, nedalo se tomu zabránit. Považoval to za nevyhnutelné a dokonce si přiznal, že když bude s ním, bude to pro něj lepší, než kdyby byl sám. . .

Všechno trvalo příliš dlouho! Skočil ke kontrolnímu panelu a vytáhl ze zásuvky dálkové ovládání. Červená kontrolka, signalizující, že je přístroj připraven, se automaticky rozsvítila. Brion si ovladač připnul na opasek vedle HJP, proběhl vchodem a seskočil na zem. Pak zmáčkl ovládací spínač. Slyšel, jak se vnitřní dveře s bouchnutím zavřely, když se žebřík vrátil do lodi. Běžel.

Lea na něj nečekala, protože znala jeho rychlost. I když běžela, jak nejrychleji uměla, Brion ji rychle předběhl. Uběhl dva yardy ve stejném čase jako ona jeden. Cestou ji uchopil do náruče, a aniž by zpomalil, řítit se dál. Jakmile uslyšel motory lodi, vrhl se na zem a přikryl Leu svým mohutným tělem. Když se zem zachvěla a převalila se přes ně vlna horka, položil kolem ní svou paži. Lea si sedla, kašlala a utírala si oči.

„Ty hlupáku, ty přerostlý primitive! Uvědomuješ si, že jsi nás málem upekli zaživa?“

„Ani ne,“ řekl a usmál se. Převrátil se na záda, rukama si zastínil oči a díval se na vzdalující se plameny lodi. Byli v bezpečí, alespoň pro tuto chvíli. „Věděl jsem, že se dostaneme do bezpečné vzdálenosti od ohně a ještě budeme mít tři sekundy v záloze. Počítal jsem se sedmi sekundami na uzamčení dveří. . . Cítil jsem to!“

„Jak krásné!“ řekla Lea a kopla ho vši silou do boku. Špička její kozačky se odrazila od jeho tvrdých svalů, ale chvilka vzdoru ji uspokojila. Brion překvapeně zabručel a po chvilce vstal. Lea se na něj sladce usmála.

„Tak jsme tady, jsme sami a jsme na cizí planetě. Co bude dál?“

Brion chtěl nejdřív protestovat, ale pak se začal smát. Nikdy ho nepřestane překvapovat. Odvázal dva přístroje z opasku. „Máš na sobě nebo v batohu něco kovového?“

„Ne. Plánovala jsem tuhle malou expedici pečlivě.“

„Dobře. Táhle je trs husté trávy, zakrývající příkop. Běž tam a já se k tobě připojím hned, jak se zbavím těch věcí.“

Došel ke kráteru a skočil do něj. Opatrně položil dva předměty pod křídlo a vesele si pohvizdoval mezi zuby. Skoro hotovo. Vypadalo to, že se jim podaří z toho vyvážnout.

Když dopadl do příkopu, Lea se ho zeptala: „Není na čase, abys mi řekl, co se tu děje?“

„Neměla jsi to dělat. Mělas zůstat v bezpečí lodě.“

„Proč? Ta věc je schopna létat sama, jak jsi zrovna viděl. A teď, když jsi našel civilizaci, budou dvě hlavy lepší než jedna. Nemůžeš mít žádný jiný důvod, proč bys jinak potřeboval Heuristický jazykový procesor, nemám pravdu? V každém případě, už se stalo. Jsem tady, náš transportér je na oběžné dráze – takže co budeme dělat dál?“ Měla pravdu. Co se stalo, stalo se. Brion byl vycvičen vždy přijímat realitu, která se nedala změnit. Ukázal na zalesněné kopce, lemující planinu. „Zůstaneme tady v úkrytu, dokud si nebudeme jisti, že se o nás nezajímají vojenské jednotky. Pak půjdeme do hor a porozhlédneme se po jednoduchém a špinavém primitivovi, kterého jsem potkal. Když budeme mít štěstí, najdeme i nějaké jeho kamarády. Jakmile nás k nim přivede, promluvíme s nimi prostřednictvím HJP a zjistíme, jestli nenajdeme odpovědi na některé naše otázky.“

Kapitola 8

Smrtelné překvapení

Ticho noci bylo rušeno jen bzučením hmyzu a občasným křikem létajících ještěřů. Brion cítil, jak jeho nervozita opadá, a když si byl jistý, že je nikdo nesleduje a že nepřijde odplata za jejich přistání, zmizela jeho nervozita docela. Jakmile se uvolnil, nahradil nervozitu nepříjemný hlad. Od jeho posledního oběda uplynulo mnoho hodin. Vytáhl jednu ze sušených porcí z batohu a s rostoucí nechutí oloupal obal.

„Není to zrovna biftek, že?“ řekla Lea, když viděla jeho výraz.

„S tímhle jídlem bys mohla žít navěky, i když to není nic moc život. A prosím tě, nepřivolávej myšlenky na biftek.“

Lea si přitáhla svůj batoh a otevřela ho.

„Mluví o tom, protože jsem ti jeden přinesla.“ Nevinně se usmála jeho přihlouplému výrazu. „Je to recept, který jsem našla v jedné historické kuchařce. Bylo to doporučováno při zimních závodech, i když nevím, co to znamenalo.“ Začala rozbalovat velkou bulku. „Je to jednoduché, opravdu. Rozkrojíš celý chleba přesně uprostřed a vložíš do něj silný, horký plátek hovězího, zaliješ to šťávou z pečeně a zavřeš. Potom to zmáčkneš, aby do sebe chleba šťávu absorboval. . .“

Natáhla ruku s plochým chlebem a Brion jen cosi zavrčel, když po něm sáhl. Ukousl si a pomalu žvýkal. Ve tváři měl spokojený výraz. „Leo, ty jsi zázrak,“ řekl a z pusy se mu sypaly drobečky.

„Já to vím a jsem ráda, žeš na to také přišel. Teď mi řekni něco o tom tvém podivném příteli.“

Brion nepromluvil dřív, dokud nezkonsumoval víc než třetinu ohromného sendviče. Když zahnal první křeče hladu, začal jíst pomaleji, ale o to s větší chutí.

„Je jednoduchý jako dítě, ale není to dítě. Jmenuje se Vjer nebo tak nějak. Když jsme se setkali, byl velmi vystrašený, ale jakmile mě trochu poznal, jeho strach úplně zmizel. Bylo neuvěřitelné, jak rychle se to stalo. Jako by měl někde vypínač. Později, když jsem chtěl jít za ním, rozrušil se tak, že skoro plakal. Nechal jsem ho jít, protože jsem si jistý, že nebude tak těžké ho znovu najít.“

„Je nějak mentálně zaostalý – možná psanec?“

„Možná, ale já tomu nevěřím. Když uvážíš, v jakých podmínkách žije, musíš uznat, že je schopen přežít. Úspěšně sledoval a zabil jednoho z ještěřů. Vyhovovalo mu jíst maso syrové. Když odcházel, vzal si maso s sebou do tábora nebo na místo, kde žije. Ale teď nemá cenu o tom teoretizovat. Nemáme dostatek faktů, abychom mohli alespoň hádat. Budeme ho muset najít a naučit se jeho jazyk. Pak ho necháme, ať nám odpoví na otázky jeho způsobem.“ Brion se podíval na slunce, které se zrovna schylovalo za obzor. „Tohle je výborné místo, kde můžeme přečkat noc. Přístroje necháme v kráteru a za svítání budeme pokračovat.“

„To mi vyhovuje. Co se mě týče, měla jsem za jeden den dost vzrušení.“ Vytáhla z batohu poskládaný spacák a rozložila ho na zemi. „Tobě je jedno, když cestuješ tak nalehko. Nejspíš jsi na to zvyklý. Ale já jsem zvyklá na takové vymoženosti, jako je například teplá postel. Také jsem s sebou vzala nějaké sendviče pro sebe k obědu.

A trochu vína v bioplastové láhvi. O víno se s tebou rozdělím, ale jen do té doby, než si začneš myslet, že jsem příliš dobře vybavená.“

„Vděčně přijímám. Opravdu začínám věřit, že tvá rodná planeta Země je domovem pro muže.“

„Pro ženy. Jestli jsem si dobře všimla, nedostane se ti takového servisu od žádného muže.“

Oba spali dobře, když vtom se Brion náhle vzbudil. Něco ho vyrušilo, ale nedokázal zjistit, co to bylo. Tiše ležel a díval se na hvězdy. Než usnul, prohlédl si hlavní konstelaci hvězd a tak nyní mohl, podle jejího posunu, určit přibližnou hodinu. Bylo dlouho po půlnoci, jen několik hodin před rozedněním. Na obloze nebyl měsíc, Selm-II žádný neměl, ale zem byla lehce osvětlena paprsky hvězd. Tento solární systém byl někde uprostřed galaxie, takže se hvězdy táhly v širokém pásu přes celé nebe.

Co ho vyrušilo? Noc byla tichá a tak klidná, že slyšel Leu lehce a pravidelně oddechovat. Byl to snad jen nějaký pocit, který ho probudil? Mírně se předklonil a jen stěží našel, až na samé hranici svého vnímání, co hledal. Někde v tmavém lese se ukrýval člověk a Brion cítil jedinou emoci. Nenávist. Slepou nenávist, vztek a touhu po smrti. Emoce se šířily z několika míst.

Postavy se blížily.

Brion opatrně probudil Leu. Když viděl, že otvírá oči, přidržel jí prst na rtech. Naklonil se k jejímu uchu a zašeptal: „Vypadá to, že budeme mít návštěvu. Bylo by dobré, kdyby sis zabalila věci a připravila se na rychlý přesun.“ Najednou pocítil vlnu její nervozity a strachu. Opřela se o lokty.

„Co se děje?“

„Nejsem si úplně jistý. Ale cítím v té tmě lidi. Jdou k nám. Nevím přesně, kolik jich je, ale jednu věc vím s jistotou – jdou po mně a v srdcích mají velmi málo lásky. Počkej...“

Soustředil se na jediný pocit a pokoušel se ho oddělit od ostatních. Použil všechno umění, které zdokonaloval od chvíle, kdy odhalil své empatické schopnosti. Vcítil se do těla ostatních. Ano, identita byla pozitivní. Brion kývl do tmy.

„Jedna záhada je vyřešena. Je mezi nimi Vjer. Alespoň víme, že v těchto kopcích nežije sám. Musí mít doma řádnou řádku obyvatel, protože jich s sebou vzal dost, aby mě našli.“

„Myslela jsem, žeš říkal, že je tvůj přítel,“ zašeptala Lea.

„Také jsem si to myslel. Ale zdá se, že to je všechno jinak. Chtěl bych vědět proč a mám dojem, že na to brzy přijdeme.“ Potichu vstal a vytáhl z pouzdra nůž. „Zůstaň tady v úkrytu, dokud si s nimi neporadím.“

„Ne!“ Lea se prsty zaryla do jeho paže. „Nemůžeš tam jít sám, ve tmě...“

„Samozřejmě že mohu. Prosím, věř mi, vím, co dělám.“ Jemně odstrčil její ruku. „Při střetu s nimi potřebuju mít kolem sebe spoustu místa. Nechci se v té chvíli strachovat i o tebe. Bude to v pořádku.“

Pak zmizel ve tmě. Plazil se potichu po zemi směrem k nočním návštěvníkům. Když si byl jistý, že je dost daleko od Ley, zastavil se. Pocity, které až dosud cítil, zesílily. Byl tam nejméně tucet lidí. Počkal, dokud neviděl jejich tmavé obrysy – napočítal jich dvacet – vyskočil na nohy a zakřičel.

„Vjere! Jsem tady. Co chceš?“

Cítil, že úlek přehlušil ostatní pocity a nenávist vystřídal strach, když se tak nenadále objevil. Všichni se zastavili, kromě jediného muže. Ten ignoroval vlnu strachu a nechal ji vytlačit nenávistí. Muž pokračoval vpřed a měl něco v plánu.

Z noci se vynořil oštěp a zabodl se asi yard před Brionovými chodidly. Situace začínala být nebezpečná. Brion si uvědomil, že se ostatní zatím vzpamatovali z počátečního šoku a opět je zaplavila vlna nenávisti jako předtím. Jeden po druhém vyrazili vpřed.

Brion couval a vracel se zpět k jezeru, dál od místa, kde se ukrývala Lea. Bude v bezpečí. Nestaral se o svou vlastní bezpečnost, protože si byl jistý, že se o sebe, v případě, že ho napadnou, dokáže postarat. Zvláště pak, jestli budou všichni jako Vjer. Když je nedokáže přeprat, přelstí je. Ale proč to dělají? Zakřičel znovu, aby upoutal jejich pozornost.

V tom okamžiku Lea vykřikla a on ucítil vlnu paniky, která ji ovládla.

Brion spěchal jejím směrem. Objevili se před ním dva muži, ale Brion je uhodil v plné rychlosti. Odstrčil je stranou jako hmyz a ani při tom nezpomalil. Lea znovu vykřikla a Brion spatřil muže s dlouhými oštěpy, kteří ji drželi. Při napadení si ani nevzpomněl na svůj nůž, pěsti byly dostatečnou zbraní.

Ve hvězdami ozářené samotě se rozpoutala divoká rvačka. Byli u sebe tak blízko, že nebylo třeba použít zbraně. Když Brion mrštil jedním mužem do skupiny útočníků, ozval se chraptivý křik. Jeho pěsti dopadaly na tři muže, kteří svírali Leu. Postavil se před ni, aby ji uchránil, a přijímal rány oštěpů, které dopadaly na jeho paže. Útočil pěstmi, které byly nebezpečnější než oštěpy. Útočníci před ním uskakovali a pak po něm začali metat kameny.

Brion vykřikl bolestí, když se na něj snesl kamenný déšť a poprvé si všiml žen, stojících za ozbrojenými muži. Místo zbraní měly kameny a uměly s nimi dokonale zacházet. Brion popadl jednoho z mužů a použil ho jako štít. Bylo však příliš pozdě. Na temeno jeho hlavy dopadaly ostré kameny a jejich poslední nárazy už necítil. Upadl do bezvědomí a svalil se k zemi jako podřátý strom. Jediné, co si ještě stačil uvědomit, byly vystrašené výkřiky Ley a zlost, že je neschopen jí pomoci. Nakonec mu mozek zatemnila černota.

Probuzení. Zmatek. Temnotu vystřídala prudká bolest. Houpání sem a tam, bolest v zápěstích. Jeho ruce! Jeho hlava! Pohyb. Opět temnota. Najednou se před Brionem objevily hvězdy a houpaly se před jeho očima. Chraplavě zavolal na Leu. Odpověděla? Nepamatoval si to. Cítil jen obrovskou bolest a lhostejnost.

Když se mu vrátilo vědomí, začínalo svítat a temnotu noci vystřídala ranní šed'. Uvědomil si Lein hlas, jak ho volá.

Donutil se otevřít oči. Jeho ruce a nohy byly nějakým způsobem znehybněny. Konečně mohl zaostřit zrak. Zápěstí a kotníky měl přivázané koženými pouty k dřevěnému kůlu. Pravou ruku měl zalitou krví a bolestně mu v ní škubalo. Narovnal se a zasténal bolestí a znepokojením. Pak zaslechl Lein hlas plný obav.

„Jsi naživu? Slyšíš mě? Brione, prosím tě, slyšíš mě? Můžeš se hýbat?“

Když pohnul hlavou, zkroutil rty do bolestivé grimasy. Byl otlučený a nemohl otevřít jedno oko. Druhým okem viděl natolik ostře, aby zjistil, že Lea je jen několik stop od něj. Také ona byla připoutána k dřevěnému kůlu. Odkášlal si a pak teprve promluvil.

„Jsem... v... pořádku.“

„Dobře!“ Za zlostí v jejím hlase se skrývaly potlačované slzy. „Vypadáš strašně. Na celém těle máš modřiny a krev. Kdybys neměl pevnou lebku, byl bys už dávno mrtvý... ach, Brione. Bylo to strašné. Pověsili nás na kůly jako zvěř. Nesli nás celou noc. Myslela jsem si, že tě zabili.“

Pokusil se usmát, ale dokázal se jen usklíbnout. „Zpráva o mé smrti je příliš unáhlená.“ Pokusil se pohnout rukama a nohama. „Myslím, že jsem samá modřina, ale nejspíš nemám nic zlomené. Jak jsi na tom ty?“

„Nic hrozného, jen několik škrábanců. Byl jsi to ty, koho kamenovali. Jsou zlomyslní, krutí...“

„Teď na to nemysli. Jsme živí, a to je v tomto okamžiku nejdůležitější. Teď mi řekni, co všechno jsi po cestě sem viděla.“

„Něco málo. Jsme někde v kopcích. Zdá se, že za námi je nějaká jeskyně. Všude kolem jsou vysoké stromy. Když jsme dorazili, ženy vešly dovnitř a dosud nevyšly. Muži spí všude kolem nás.“

„Kolik? Jsou někteří z nich vzhůru, nebo na stráž?“

„Napočítala jsem osmáct... devatenáct... je jich dvacet. Myslím, že víc jich není. Jestli tu někde stojí stráž, tak ji nevidím. Čas od času se jeden z nich probudí a jde do lesa. Řekla bych, že to je něco jako koupelna.“

„To zní dobře. Dokážu si představit jejich nedisciplinovanost. Zatímco spí, máme nejlepší příležitost dát se na útěk. Nemůžeme čekat, až nám udělají něco horšího.“

„Utéct!“ natáhla k němu pevně svázané zápěstí. „Mám dojem, že jsi dostal do hlavy víc ran, než jsem si myslela. Vzali ti nůž a my se k těm poutům nedostaneme ani zubama. Tak jak to chceš udělat?“

„Dej mi chvíli čas,“ řekl klidně. Zavřel oči a začal zhluboka a pravidelně dýchat.

Bylo důležité, aby si srovnal myšlenky a soustředil veškerou svou pozornost a energii. Stejně dýchací cvičení používal před soutěží ve vzpírání a tato situace byla velmi podobná. Tělo se uvolnilo a Brion si uvědomoval bolest řezných ran a modřin. Nebyla důležitá, a jakmile zúžil svou soustředěnost, ustoupila a přestal ji cítit. Dobře. Nyní byl schopen cítit sílu, kterou shromažďoval. Pomalu otevřel oči a podíval se dolů na silná pouta z neopracované kůže, omotané kolem zápěstí. Svaly na rukách a ramenou se mu napnuly.

Lea na něj zírala v němém úžasu. Viděla, jak se přikrčil a soustředil se. Když otevřel oči, jeho pohled byl prázdný a vzdálený. Díval se na pouta na zápěstích. Náhle sebou prudce trhl a Lea pod jeho roztrhanými rukávy viděla pohyb mohutných svalů. Slabá tkanina pod nápozem zapraskala a roztrhla se. Pouta se napjala a zavržala. Bylo to téměř nelidské. Obličej měl stále klidný a jeho ruce se od sebe pomalu oddalovaly s mechanickou přesností.

Ozvalo se malé zapraskání, jak obě pouta praskla. Ruce měl volné.

Jakmile si to Brion uvědomil a uvolnil se, proběhla jím bolestivá křeč. Upadl na zem, zavřel oči a ztěžka oddechoval. Prsty si hladil hluboké rány na zápěstích. Krev mu proudila tam, kde se proužky neopracované kůže zařizly do masa až ke kosti. Bolest trvala jen chvíli, než získal znovu nad sebou kontrolu. Pak pomalu zvedl hlavu a podíval se kolem sebe.

„Velmi dobře,“ řekl potichu. „Jak jsi říkala, všichni spí.“

Jako had se připlazil k Lee a táhl za sebou kůl, kterého se ještě nestačil zbavit. Prohlédl si pouta na Leině zápěstí.

„Jestli se je pokusíš roztrhnout, roztrhneš s nimi i moje zápěstí,“ řekla a nechtěla se podívat na prameny krve, stékající po jejích rukách.

„Neboj se. S tvými to bude lehčí práce, než s těmi mými.“ Naklonil se a vši silou se zakousl do kůže. Netrvalo dlouho a pouta se rozpadla. „Chutnají hrozně,“ řekl a vyplívl několik kousků na zem.

„Musíš mít dobrého zubaře.“ Lehkost jejích slov byla jen zdánlivá. Natáhl se a shrnul jí z čela pramen vlasů.

„Brzy z toho budeme venku, věř mi. Jen ještě chvíli mlč.“

Nebyl tak uvolněný, jak se zdálo. Bylo denní světlo a tak kdokoli, kdo by se obrátil na druhý bok, je mohl vidět. Další minuty byly důležité. Jestliže se dostanou ke stromům dřív, než někdo vyvolá poplach, podaří se jim uprchnout.

Modřiny nebo ne, poběží – nedovolí, aby je znovu zajali. Uvolnil proužky pout na svých kotnicích, vložil pod nejslabší z nich palec levé ruky a zatáhl. Pásky snadno praskly. Roztrhal každý zvlášť, odhodil je a pomalu se posadil. Jejich únosci stále spali. Stejným způsobem roztrhal pouta kolem Leiných kotníků.

„Máme to,“ zašeptal, vzal ji do náruče a postavil se. Opatrně překračoval spící těla. Šel rychle a potichu a každým okamžikem čekal na poplašné volání. Žádné se neozvalo. Šest, sedm, osm kroků – byli mezi stromy a prodírali se křovím.

„Vrátím se za chvíli,“ řekl a opatrně Leu položil na zem. Položil jí prst na rty, když chtěla něco namítat. Pak se vrátil k jeskyni a Lea nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat.

Byl to smích. Nemohla udržet napůl hysterický záchvat, když se Brion opět vrátil s jedním mužem v náručí. Jednoduchý útěk pro něj nebyl dost dobrý – to ne. Musel s sebou vzít zajatce! Muž slabě kopal a škrábal, ale bez výsledku. Brion ho potichu unesl tak, že ho zvedl ze země a mohutnou dlaní mu přikryl ústa. Muž se napůl dusil a koulel očima. Když Brion uvolnil sevření, muž nabral jedním mohutným nádechem do plic vzduch. Než mohl vydechnout a zakřičet na poplach, dopadla mu za ucho tvrdá pěst a vězeň dopadl v bezvědomí na zem.

Brion ho ignoroval, otočil se k Lee a pomohl jí na nohy.

„Můžeš chodit?“ zeptal se.

„Spíš kulhat.“

„Snaž se. Když budeš potřebovat, pomohu ti.“

Jedním pohybem si přehodil vězně přes rameno, chytil Leu za ruku a vedl cestou mezi stromy a dolů po kopci. Rychle se vzdalovali z nehostinného tábora dál a dál.

Neozval se poplach. V tu chvíli byli svobodní.

Kapitola 9

Elektronický výslech

Brion došel na kraj lesa a zastavil pod největším stromem. Podíval se travnatou stezkou na prázdnou pláň pod nimi, přes ohromnou modrou hladinu Středního jezera, které se táhlo až k horizontu. Byl teplý den a slunce stálo vysoko na nebi. Za sebou slyšel, jak se Lea prodírá houštím, padala a dusila se prachem z obilí. Brion za pomoci svých empatických schopností pátral kolem sebe, ale necítil nic, co by napovídalo o jejich pronásledovatelích.

„Je nějaký důvod... proč bychom si tady na chvíli... nemohli odpočinout?“ vydechla Lea a opěla se vedle něj o strom.

„Samozřejmě že ne. Tohle je dobré místo pro oddech.“ Lea klesla k zemi ještě dřív, než domluvil. „Zatím nás nikdo nesleduje, takže jsme tu zatím v bezpečí. Ale jakmile se ocitneme na pláni, budeme snadno viditelní. Musíme se nyní rozhodnout pro další krok.“

„Proč nenecháme šedovouse našim pronásledovatelům?“ řekla Lea a ukázala na tělo přehozené přes Brionovo rameno. „Nebo jsi snad zapomněl, že ho neseš?“

Brion nechal tělo sklouznout do tmavého listí. „Není těžký. Je hubený a starý, jak vidíš.“

„To byl ten nejlepší, jakého jsi našel?“

„Ano. Možná že reprezentuje nějakou autoritu, protože je jediný, jak jsem zjistil, kdo má na sobě jistý druh neužitečné dekorace.“ Brion odhrnul mužovy zamotané vousy a odhalil tak náhrdelník z vybělených kostí, který měl na krku.

„Mohl by nám dát odpovědi na otázky, které by ostatní nemuseli vědět.“

„Chceš říct, že když ses vrátil pro rukojmí, tak ses nejdřív rozhlédl a pak si vybral?“

„Samozřejmě. Byla to nejlepší příležitost.“

„Jednou ti snad budu rozumět – ale dneska ne. Mám žízeň, hlad, jsem strašně unavená a cítím se, jako by mě někdo přešel parním válcem. Myslel jsi na naši budoucnost?“

„Hodně. Zatímco jsme šli, měl jsem na to čas a příležitost. Nejdříve si budeme muset uvědomit několik nepříjemných faktů. Přišli jsme o všechny věci, které jsme s sebou měli, stejně jako o jídlo, vodu, můj nůž...“

„A jestli není dálkové ovládání záchranné lodi tam, kde jsi ho schoval, můžeme tu rovnou spáchat sebevraždu. Opravdu nechci, aby na mě ty ohavy znovu sahaly...“ Naklonila se dopředu, aby si pozorně prohlédla jejich zajatce a odporem pokrčila nos. „Jak je hnusný. Když teď mluvíme o rukách, nejsou náhodou na Špínově náhrdelníku navěšené lidské prsty?“

Brion přikývl. „Zdá se to velmi zajímavé. To je důvod, proč jsem ho vzal s sebou. Mám o ten náhrdelník silný osobní zájem.“ V jeho hlase zněla zloba, která tam před tím nebyla a donutila Leu opět pohlédnout na šperk. Vybělené kosti prstů, jeden tmavší než ty ostatní. Ne, nebyl tmavší, byl jiný. Podívala se zblízka a zjistila, že byl přidán jen nedávno a kolem byla nalepená tmavá krev. Okamžitě si to uvědomila a zděšeně se podívala na Briona. Zamračeně přikývl. Zvedl pravou ruku a ukázal zbývající čtyři prsty. Lea vydechla. „Co ti to udělali... Špinavci! Proč jsi mi to neřekl...“

„Nebyl k tomu důvod, protože ani jeden z nás už s tím nemůže nic dělat. Není to příliš vážné, ovázali mi pahýl provázkem, aby zabránili krvácení. Ale jsem velmi zvědavý, co ten akt měl znamenat. Tenhle muž nám to řekne.“ Pak mávl zmračenou rukou. „Ale to je otázka budoucnosti. Než uděláme cokoli jiného, musíme přivolat záchrannou loď. A doufám, že máš pravdu s naším dálkovým ovládním a že zůstalo nedotčené. Nebudeme to vědět dřív, než se k němu dostaneme. Pak se musíme co nejrychleji vypravit ke kráteru a připravit loď na přistání. Nalodíš se a okamžitě odletíš...“

„Bez tebe? Opravdu se ti tohle odporné místo tak líbí?“

„Ne tak docela. Ale práce, kterou tu máme, musí být provedena. Navíc toho muže nechci na lodi.“

„Proč? Myslíš, že by převzal řízení?“

„Přesný opak. Mám takový pocit, že by byla pohroma, kdybychom vzali někoho z nich z jejich přirozeného prostředí. Budu v pořádku, než se vrátíš. Než loď oběhne oběžnou dráhu, budeš mít dostatek času na přípravu věcí ze seznamu, který spolu nyní uděláme. Pak přistaneš s věcmi, které potřebujeme.“

„Neměla bych natočit záznam o tom, co jsme dosud zjistili?“

„To bude na tvém seznamu úkol číslo jedna. Potom budeš muset dát dohromady vybavení, které budeme potřebovat. Nevyhneme se tomu, aby naše zařízení neobsahovalo žádné kovy. Stále si však myslím, že bychom neměli mít nějaký kov na sobě, když budeme v pohybu. Ale jestli zjistím, že přístroje pod křídlem jsou neporušené, budeme vědět, kde věci nechat, dokud je nebudeme potřebovat.“

„Věci, jako například plynové granáty a pušky?“

„Přesně to jsem měl na mysli. Nemám zájem na opakování včerejšího představení.“

„Je čas, abychom se dali na cestu.“ Ztěžka se postavila. „Jestli jsi připraven, můžeme jít. Mám velmi nepříjemný pocit, když sedím zády k lesu.“

„Měla by ses nechat otestovat, jestli nemáš empatické schopnosti,“ řekl Brion a pomalu si přehodil bezvládného muže přes rameno. „Jsou někde kolem a hledají nás. Víme o tom už několik minut. Ale cítím jen starost a zmatek, takže si myslím, že ještě nenašli naši stopu.“

„A to mi říkáš až teď? Pojďme!“ Vstala a pustila se dolů z kopce.

Brion se rozběhl, dohonil ji a o několik kroků ji předešel. „Jdu napřed,“ řekl. „Jakmile budeme na planině, uvidí nás. Chci přivolat loď co nejdříve.“

„Nestůj a nemluv – běž už! Jsem hned za tebou.“

Běžela tak rychle, jak jen mohla, ale přesto nestačila jeho rychlosti. Brion se od ní vzdaloval mílovými kroky a mířil přímo ke kráteru. Lea se stále dívala přes rameno, pak musela chvíli jít, aby nabrala dech, než byla opět schopna běžet. Vyškrábala se na malou vyvýšeninu a viděla Briona, jak daleko vpředu vylézá z kráteru a mává něčím, co se lesklo ve slunečních paprscích. Dálkové ovládání tam stále bylo!

„Záchránná loď je na cestě,“ řekl, když doklopýtala až k němu. „A nikde žádná známka po našich pronásledovatelích.“

„Ještě jsem nikdy nebyla... za celý svůj život tak unavená.“ Ztěžka oddychovala a klesla na zem. Brion vedle ní položil dálkové ovládání a vracel se ke kráteru.

„Zavolej mě, kdyby se náhodou začal hýbat,“ řekl. „Chci si znovu okopírovat identifikační štítek z křídla vaku. Vyryl jsem si to na vodní láhev. Až budeš na lodi, použij modem a tu kopii ulož.“ Sklouzl přes okraj kráteru.

Lea se podívala na náhrdelník chrápajícího muže a otřásla se. Ti lidé byli zvířata. Jen tak uříznout lidský prst. Z jakého důvodu? Museli k tomu mít nějaký důvod, rituál nebo tak něco. A Brionova ruka... Muselo ho to bolet, ale přesto se o tom nezmínil. I když byl tvrdý muž na správném místě, jeho pahýl bude muset být brzy ošetřen, jinak se mu do rány dostane infekce. Lékárníčka musí být mezi prvními věcmi na seznamu. Naroste mu nový prst, ale to nyní nezastaví bolest a nepříjemný pocit.

„Opsal jsem ten symbol, jak nejlépe jsem uměl, na tenhle kus kůry,“ řekl Brion, když se vynořil z kráteru. „Dokážeš to rozluštit?“

Otáčela kůru dokola a zatřásla hlavou ne. „Není to žádný z jazyků, který znám. I když ta abeceda je mi povědomá. Paměťová banka možná něco najde...“

Šedovlasý zajatec otevřel oči a začal se třást, křičet a plazit se pryč od nich. Brion se natáhl, zvedl ho a přitlačil palec na krk pod jeho pravým uchem. Zajatec sebou dvakrát cukl a pak zůstal bez hnutí.

„Viděla jsi to?“ zeptal se Brion.

„To jak jsi ho uspal? Samozřejmě. Musíš mě ten trik naučit...“

„Ne, ne to. Na co se díval, když začal naříkat. Bylo to dálkové ovládání.“

„Myslíš, že věděl, co to je?“

„O tom pochybuji. Ale má to pro něj nějaký hrozný význam, na který budeme muset přijít.“ Brion pootočil hlavu na stranu a poslouchal. „Loď je na cestě dolů. Musíš si teď zapamatovat seznam věcí, které budeme potřebovat.“

Záchránná loď byla na zemi méně než dvě minuty. Brionovi dělala starost každá sekunda. Když se loď i s Leou ocitla ve vzduchu, jeho starost se nezměnila. Dvakrát bezpečně přistáli, což znamenalo, že tato oblast nebude pod stálým dohledem. Ale pokaždé, když loď přistála, možnost odhalení se zvyšovala. Museli však zůstat v této oblasti, protože barbarští lovci byli jediným klíčem k záhadě této planety. Protože neměli žádnou jinou možnost, donutil se odsunout nebezpečí do nejdlejšího koutku svého vědomí a soustředil se na manipulaci s HJP.

Malá kovová skříňka Heuristického jazykového procesoru obsahovala dostatek intelektuálních obvodů a vzorů. Přístroj pracoval na bázi holografického projektoru, jenž vytvářel trojrozměrný obraz, který se vznášel nad přístrojem. První obraz, který se objevil, byl bílý povrch s vytištěnými instrukcemi pro použití. Brion si je přečetl a vyklepal na klávesnici kód, který potřeboval. Instrukce zmizely a na jejich místě se objevil obraz učitele. Byl to postarší muž, oblečený do šedého obleku, seděl se zkříženými nohama a před sebou měl na zemi položenou krabici bez víka. Brion pracoval s klávesnicí, dokud nevyměnil učitelův oblek za roušku z kůže a nepodařilo se mu prodloužit šedivé vlasy. I když byl jejich zajatec o poznání špinavější, učitel a student se jeden druhému velice podobali.

Brion se podíval na zmrzlý trojrozměrný obraz a přikývl. Byl spokojený. Poslední stisk kontrolního panelu způsobil, že se obraz odsunul a zakryl promítací přístroj. Když se tak stalo, vypadalo to, jako kdyby Brionova ruka byla zasazená hluboko mezi mužova stehna. Brion ruku spokojeně vytáhl.

Jakmile byl úkol splněn, vrátila se jeho největší starost. Neustoupila by, ani kdyby záchránná loď bezpečně přistála a opět odlétla s Leou na palubě. Jediné, o co se teď musel postarat, byli zbývající členové společenství. Ještě nebyli v dohledu a Brion je ani necítil svými empatickými schopnostmi. Sekundy pomalu ubíhaly.

Než se loď vrátila a přistála, nic se nezměnilo. Vstal a zamával. „Shod' všechno zařízení ke mně dolů jedno po druhém,“ zavolal na Leu, když otevřela vstup. „Pak odtamtud rychle zmiz.“

Bylo to nebezpečné, ale neexistovala žádná rychlejší cesta. Brion chytal jeden těžký kontejner za druhým a pokládá je na stranu. Když Lea sestupovala z lodi, už je nosil do kráteru. Jakmile byli dost daleko z dosahu plamenů, vydal pokyn dálkovému ovládání a poslal loď zpět na oběžnou dráhu. Uvolnili se až poté, co loď zmizela úplně z dohledu a na obloze se neobjevily žádné ohnivé výbuchy. Lea pohrozila pěstí na odlehlé kopce.

„Tak dobře, vy tam, můžete se teď vrátit a pokusit se způsobit víc potíží. Tentokrát se vám dostane milého překvapení! Bude mi potěšením. Ani jeden z vás, vy páchnoucí obludy, nestojí za Brionův prst!“

„Vážím si tvého sentimentu,“ řekl a převázal ránu, na kterou si před tím nastříkal antiseptickou pěnu, obinadlem. Podíval se na zem. „Zdá se, že se náš host začíná zase hýbat.“

„Půjdu nám připravit něco k jídlu, zatímco spustíš přístroj. Zjistiš, jestli se s ním dá navázat nějaká konverzace.“

Vzdělávací technika HJP byla bolestně pomalá a horlivě přesná. Bylo nezbytné, aby objekt po celou dobu spolupracoval. To bylo velmi složité, protože tu nebyla aktivní spolupráce zajatce. A pro Briona s Leou bylo velmi důležité, aby technika pracovala. Obtížnost celého procesu nezpůsobovala agresivita toho muže, ale jeho vystrašené pocity z nových myšlenek, které nedokázal pochopit.

Když Brion ucítil, jak se rytmus bezvědomého mozku pomalu mění, věděl, že se muž každou chvíli probudí. Nejdříve byla v jeho hlavě bolest a starost, ale nic víc, dokud neotevřel oči. Pocity se proměnily v jednoduchý a nefalšovaný strach, stejný strach, který cítil Vjer, když poprvé spatřil Briona. Tohle však bylo horší, protože pocit byl nekonečný a neslábnoucí. Když zajatec zaostřil pohled na Briona, pokusil se prchnout a nařikal strachy. Brion ho popadl za kotník, aby mu zabránil v útěku, ale jakmile tak udělal, pocit strachu ještě zesílil. Muž nařikal a pak začal zvracet. Otočil oči v sloup, až mu bylo vidět jen bělmo. Brion šel pro lékárníčku.

„Dáš si něco k jídlu?“ zeptala se Lea, jakmile k ní došel.

„Ještě ne. Nechce vůbec spolupracovat, tak mu dám dávku skopolaminu, který se doporučuje pro zvlášť těžké případy.“

Stípnutí podkožní jehly přivedlo muže zpět k vědomí. Brion zasunul pomůcku do kapsy dřív, než ji zajatec viděl. Tentokrát kromě strachu pocítil vlnu ochromení. Muž se nejistě pohnul, otřel si čelo a podezíravě se podíval na Briona. Brion nic nedělal, jen seděl na zemi a čekal. Viděl, jak si zajatec prohlíží promítaný obraz, a ve stejném okamžiku pocítil první doteky zvědavosti, které potlačily zoufalý strach. Zajatci se zdál promítaný muž stejně starý, jako byl on sám. Byl to muž, který měl své tělo dokonale pod kontrolou. Seděl, vůbec se nehýbal a jen zlehka oddychoval. Bez počítačového simulátoru života by byl obraz jen jako socha. Když zvědavost v zajatci vzrostla, Brion zašeptal kód do ovladače.

„Začni.“

Zajatec se na Briona podíval se záchvatem strachu – pak zpět na obraz, který se poprvé pohnul. Obraz přikývl, usmál se a sáhl do krabice, kterou měl před sebou na zemi. Vytáhl z ní něco, co vypadalo jako obyčejný kámen.

„Kámen,“ řekl obraz zřetelně. „Kámen... kámen.“ Pokaždé, když slovo vyslovil, přikývl a usmál se. Pak natáhl ruku s kamenem vpřed a vydal tázvavý zvuk. Zajatec jen zmateně hleděl.

Obraz opakoval demonstraci a otázku s mechanickou trpělivostí. Pozitivní reakce se však nedostavila. Při třetím pokusu se obraz již neusmíval. Když zajatec neodpověděl na otázku, obličej obrazu se změnil v odporný škleb. Obraz vycenil zuby a zavrčel – byl to nejhorší výraz agrese a zlosti, který mohli antropologové vytvořit. Zajatec zasténal strachy a odplazil se o kus dál. Při dalším opakování po něm obraz kámen hodil a zajatec vykoktal: Prtr. Obraz se usmál, přikývl a přátelsky gestikuloval. Učební proces začal.

Brion ustoupil ze zorného pole studenta, aby svou přítomností nerušil hodinu. Sledoval, jak učitel přelával vodu z jedné láhve do druhé, aniž by rozlil jedinou kapku.

„Opravdu to funguje?“ zeptala se Lea. „Vždycky. Počítačový program se sám kontroluje. Jakmile bude v paměti několik slov, program je studentovi opět přehraje. Když začne slovní zásoba vzrůstat, proces se bude úměrně zrychlovat. V krátké době bude učitel schopen klást jednoduché otázky, které budou postupem času těžší a těžší. Jakmile se náš zajatec unaví, program ho nechá odpočívat. Pak nás naučí všechno, co se naučil sám.“

„Učit nás, opravovat náš akcent, mluvnicki a všechno ostatní, že?“

„Přesně tak. Teď mi řekni, kde je to jídlo, co jsi mi slibovala? Nemusím starce hlídat. Jeho emoce mě budou varovat, kdyby něco chystal.“

Bylo pozdní odpoledne, když zajatec začal pociťovat únavu. Brion mu přinesl v dřevěné misce vodu a on ji hltavě vypil.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Brion HJP.

„Jméno objektu je Ravn. Ravn. Ravn. Opakuji Ravn...“

„To stačí.“ Otočil se a zešíroka se usmál. „Ravne: Vítám tě do lidské rasy.“

Kapitola 10

Převzetí velení

„Rána se hojí docela dobře,“ řekla Lea, otáčejíc Brionovu ruku sem a tam a prohlížeje si pahýl chybějícího prstu. Zatímco ji pozoroval, potřela mu ránu antiseptickým krémem.

„Arbýt klm,“ řekl.

„Jestli se pokoušíš říct To bolí, budeš se muset zbavit akcentu, jinak ti nebudou rozumět.“

„Je to pěkně odporný jazyk.“

„Mluví z tebe ponorková nemoc, Brione. Žádný jazyk nemůže být odporný...“

Brion ji přerušil zvednutím paže a zašeptal: „Nedívej se, ale Ravn se snaží utéct. Čekal jsem na to. Dám mu malý náskok a pak ho chytím. Chci, aby utíkal a cítil, že se od nás konečně osvobodil. Až ho chytím, bude úplně zoufalý. Možná že když bude na dně, mohl bych ho přimět, aby se mnou mluvil. Až dosud jsem ho k tomu nechtěl nutit, ale když má tolik energie, myslím, že s ním můžu trochu otřást.“

„Zatřes s ním i za mě. Kdykoli se na mě podívá, tváří se stejně, jako když jsi mu dal jíst vařené maso.“

„Jeho společnost je rozvrstvená, jak sis jistě všimla.“

„Ano. Ženy jsou někde hluboko na dně. Hele, támhle je. Zvedá se a dívá se naším směrem.“

„Otoč se, jako bys ho vůbec neviděla. Chci, aby věřil, že se mu podaří utéct – pak mu jeho přesvědčení vezmu.“

Mělo by to pro něj být velmi traumatické, to ho nejspíše raní.“

Ravn věděl, že Ten starý, který mluvil, ho nebude pronásledovat. Seděl stále na jednom místě. Báł se jenom velkého Lovce, protože jeho síla se rovnala síle dvou mužů. Přesto musel využít svou šanci, když se Lovec nedíval. Ravn se najedl a odpočinul si. Byl Ravn a měl dost silné nohy, protože celý svůj život pronásledoval a zabíjel podivné tvory pro potravu. Obelstil je a nyní obelstí i Lovce. Stařec byl příliš hloupý, protože jen seděl a nevyvolal poplach. Nejprve pomalu, tak to bylo správné, se plížil trávou – nyní vyskočit, rychle! Jako vítr, jako Potrava – už ho nikdo nedohoní.

Lea sledovala muže běžet přes pláň dál a dál. „Neriskuješ?“ zeptala se. „Ten starý bastard je docela rychlý. Byla by

škoda, kdybychom ho teď ztratili. Mohou nastat problémy, až budeš muset čelit jeho přátelům. Možná na něj někde čekají.“

„Prosím, neměj starost. Nikdo nečeká, jsem si tím jistý.“ Brion se díval za prchajícím mužem, pak se postavil a protáhl se. „Běh je dobré cvičení. Nikdy toho nemám dost.“

Jak Lea Briona pozorovala, věděla, že byla bláhová, když o jeho rychlosti pochybovala. Když se Brion rozběhl, uvědomila si, že ho ještě nikdy neviděla běžet největší rychlostí. Zapomněla, že byl světovým šampiónem v atletice, vítěz dvaceti sportů – a běh musel být jedním z nich.

Pro Ravna to byl nevidaný šok. V jednu chvíli byl připraven zpívat píseň svobody, utekl daleko a věděl, že už ho nikdo nemůže chytit. Když se otočil a viděl, že se za ním Lovec rozeběhl, zasmál se a zrychlil, aby se vzdálenost mezi nimi ještě zvětšila. Ale když se podíval znovu, Lovec vzdálenost, která je dělila, zmenšil – a stále ji zmenšoval. Ravn zanařikal zoufalstvím, ale nemohl uniknout. Stromy byly ještě stále daleko a za ním už se ozývaly těžké kroky. Bolely ho plíce, srdce mu pukalo námahou – těžká ruka mu dopadla na rameno a Ravn hlasitě zanařikal a upadl.

Když se Brion podíval na svíjejícího a nařikajícího starce v trávě, necítil žádnou lítost. Srdce mu zběsile tlouklo a s každým úderem mu pahýlem uříznutého prstu proběhla bolest, která mu neustále připomínala odpornou bytost, jež ho o prst připravila. Brionem otřásl vztek pokaždé, když spatřil svůj prst na krku odporně špinavého tvora. Muž svíral kostěný náhrdelník oběma rukama, ležel na zemi a kvičel strachy. Zdálo se, že se náhrdelníku drží, jako kdyby mu měl dodat sílu.

Když si toho Brion všiml, věděl, co udělá. Vzpomněl si, že jediné předměty, které tito lidé měli, byly – jak se zdálo – primitivní kamenné zbraně a otrhané oblečení z ještěří kůže. Až na ten náhrdelník. Muselo to tedy být velmi cenné, jako kdyby to byl důkaz nějaké mimořádné hodnosti či předmět zásluh. Dobře! Pak to tedy bude on, kdo bude náhrdelník nosit.

Ravn začal ječet ještě hlasitěji, když se Brion pokusil mu náhrdelník stáhnout z krku. Zoufale ho svíral oběma rukama, ale proti Brionově síle nic nezmohl. Brion ho popadl za zápěstí a stiskl ho mocnými rukama, takže mužovy ruce rázem znečitlivěly, sevření ztratilo sílu a jeho prsty povolily. Brion přetáhl náhrdelník Ravnovi přes hlavu a pomalu si ho pověsil na krk. Kvílení starého muže se rázem proměnilo v nelidský řev.

„Moje – vrátit mi! Já jsem Ravn, já to nosit, moje...“

Hovořil ve svém vlastním jazyce a Brion už mu docela snadno rozuměl. Heuristický jazykový program vykonal dobrou práci. Brion ustoupil, položil ruku na podivný šperk a pomalu promluvil stejným jazykem.

„Nyní je to moje. Jsem Brion. A dokud to budu nosit, budu Ravn.“ Pokud Ravn znamenalo jméno stejně jako titul, potom by to pro starce mělo být srozumitelné. A ono skutečně bylo. Ravn přestal ječet a jeho oči se zúžily zlosti.

„Lidé mít jen jednoho Ravna. Já. Moje.“ Uminěně natáhl ruku v naději, že svůj poklad získá zpět. Brion stáhl náhrdelník z krku, ale nepustil ho.

„Je to tvoje?“ zeptal se.

„Moje. Vrať mi. Patřít Ravnovi.“

„Co je to Ravn?“

„Já. Já říct a ty vrátit. Ty být zkažené maso, ty být nic, ty být jako žena...“

Brion jednou rukou popadl starce za krk a sevřel stisk, pak si ho přitáhl k sobě, až se jejich tváře téměř dotýkaly.

Nakonec zavrčel: „Ty mě urážíš. Nikdo nebude urážet Briona, toho, kdo by tě mohl zabít jen jediným pohybem prstu – jako nyní.“

Ravnovo tělo sebou začalo zoufale zmítat, nemohl dýchat ani mluvit a jeho smrt byla velmi blízko.

Brion s ním trásl jako s hadrovou panenkou a mával přitom náhrdelníkem před jeho tváří. „Řekneš mi, co chci vědět. Pak ti to vrátím. Rozumíš mi? Řekni ano. Řekni ano!“

„Ano...“ vydechl Ravn. „Ano.“

Brion nedovolil, aby se na jeho tváři objevila byť i ta sebemenší známka radosti z vítězství. Když upustil Ravna na zem a posadil se vedle něj, jeho hlas byl stále ještě rozzlobený. Jeho otázky byly zásadní a vyžadovaly odpověď. Ravn odpovídal, jak nejlépe dokázal a snažil se nic nezamlčet. Po dlouhém vyprávění mu ochraptěl hlas a začal koktat jedno přes druhé. To by pro začátek stačilo, pomyslel si Brion. Už už se chystal mu náhrdelník vrátit, když vtom jeho pohled sklouzl na jeho vlastní amputovaný prst navlečený mezi ostatními kostmi. Byla to součást jeho těla – a rozhodně musela mít pro tyto lidi nesmírný význam, jinak by ho o prst nepřipravili takovým způsobem.

Takže jim ho rozhodně nevrátí. Brion popadl suchou kůži prstu a odtrhl ho od náhrdelníku.

„Tohle je navždy moje. Zbytek si zatím můžeš nechat.“ Brion odhodil šperk na zem. „Teď půjdeme zpět do tábora. Budeš se mnou mluvit, kdykoli si to budu přát.“

Ravn si třesoucíma rukama navlékl náhrdelník opět na krk a postavil se. Veškeré rebelství se vytratilo. Brion věděl, že od nynějška bude stařec dělat vše, co se mu řekne. Jakmile se Ravn otočil zády, Brion odhodil seschlý prst na zem a byl velmi rád, že se tak odporné věci zbavil. Pomohlo to svému účelu.

„Ženo, budeme jíst!“ volal Brion v nově naučeném jazyce, když vedl unaveného zajatce zpět do kempu. Lea si nad jeho slovy a tónem hlasu odfrkla.

„Znamená snad tohle barbarské mužské chování, že se nakonec se starým Špínou někam dostaneme?“

„Ovšem, drahá,“ vykřikl a mrknul na ni. „Prosím, nakrm ho, abych ho mohl uložit do postele a mohl ti říct pár zajímavých věcí, na které jsem přišel.“

„Pokud ti to nebude vadit, budeme jíst každý zvlášť. Nikdy si nezvyknu na tu jeho dietu ze zkaženého syrového masa.“

„Na to jsem přišel také. Pojďme ho nakrmit a uložit. Nemyslím, že by nám způsobil ještě nějaké potíže.“

Z vysoké trávy, kam ho uložili na noc, se ozývalo Ravnovo hlasité chrápání. Nohy měl přivázané ke kolíku hluboko

zabodnutém do země. Až ho budou potřebovat, budou vědět, kde ho najít.

„Jsou to primitivové,“ řekl Brion, žvýkaje přiděl své sušené potravy. „Jsou v každém směru neuvěřitelně primitivní a všechny jejich činnosti ovlivňují přísná tabu. Muži jsou lovci a provádějí veškeré aktivity...“

„V historii lidstva to není nic nového.“

„S tím souhlasím. Ale tohle je společenství všechno nebo nic, černá nebo bílá, bez jakýchkoli odstínů šedé, které můžeš v jiných společnostech najít. Muži loví a všichni jedí to, co přinesou. Jedí to syrové, jak víme. Jíst něco jiného je tabu. Opustit les pro pláně je tabu – pokud nejdeš na lov. Jen muži mohou používat zbraně, ale ostatní...“

„Já vím. Je tabu. Už jsi přišel na to, proč na nás oné noci zaútočili?“

„Možná je to také tabu. Viděli nás blízko lodě – a jak se zdá, stroje jsou tu největší tabu ze všech.“

„Možná to má něco společného s válečnými stroji.“

„Tím jsem si jistý, ale to je vše, co se mi z něj až dosud podařilo dostat.“

„Přišel jsi alespoň na to, proč je pro ně tak důležitý ten kostěný náhrdelník?“

„Myslím, že ano. Je to složité a já jsem nerozuměl každému slovu, ale zdá se, že je to asi takhle: Každý muž má svého ducha, nějaký druh duševního bytí. Ženy a děti tohoto ducha nemají, jak sis už asi všimla. A tak zemřou a jsou zapomenuty jako zvířata. Ale pokud má Ravn kousek z nějakého muže, pak je takový muž stále považován za živého, je součástí kmene a předmětem Ravnovy disciplíny. Chystali se nás zabít nějakým zábavným rituálem, protože my jsme tabu. Proto si nechal můj prst, protože to je způsob, jak bych mohl být navždy pod jeho kontrolou.“

„To je skvělé. Znamená to tedy, že mají někde ukryté kosti z prstů všech svých předchůdců?“

„Nejspíš ano. Ale tento způsob uvažování není v zásadě odlišný od jiných kultur, které své mrtvé pohřbívají. Vlastně je to mnohem praktičtější. Nechat si jenom prst je jednodušší, než uchovávat celou kostru.“

Lea vzhledla ke hvězdami pokrytému nebi a otřásla se.

„A tihle lidé jsou potomci kulturních a inteligentních lidských bytostí. Jak se to jen mohlo stát?“

„To zatím ještě nevím.“

„Jaké je spojení mezi těmito primitivy a moderní válečnou technikou, kterou jsme viděli?“

„Na tuhle otázku také neznám odpověď. Ale mám v úmyslu tomu přijít na kloub. Jestli to Ravn neví, nebo snad jen předstírá, že to neví, pak mi to řekne někdo z ostatních. Možná budou mít nějaké předměty, které nás přivedou na stopu. Takže nás čeká nevyhnutelný fakt, že se budeme muset vydat nahoru do kopců a setkat se s nimi. Musíme na to přijít sami. Obývají tuto planetu po tisíce let – pravděpodobně od Kolapsu. Musí nám prozradit alespoň něco.“

„Proč stále říkáš nás? Snažíš se mi snad říct, že budeme riskovat vlastní krky, abychom mohli ještě jednou navštívit jejich tábor?“

„Riziko bude tentokrát minimální,“ řekl a ukázal na bednu se zbraněmi. „Půjdem tam ozbrojení a půjdeme dobrovolně.“

Kapitola 11

Cesta do nebezpečí

Pomalu procházeli planinou k zalesněným stráním v dálce. Ravn šel vpředu a Brion šel těsně za ním. Lea klopýtala daleko za nimi a na zádech nesla v kůži zabalený náklad. Setřela si z tváře pot a zavolala: „Hej, vy tam! Je čas, abychom si odpočinuli.“

Když Briona dohnala, odhodila náklad na zem a s úlevou si oddechla.

„Napij se vody,“ řekl Brion. „A odpočiň si.“

„To je od tebe milé!“ odsekla. „A také šlechetné, že mě necháš napít vody, kterou celý den nesu na svých vlastních zádech.“

„Ale my přece nemáme žádnou jinou možnost,“ řekl a v jeho hlase zazněla bezelstnost. Tomu nevěřila.

„Co pořád s tím my máš – jsem to přece já, kdo se musí s nákladem tahat. Já vím, že takový argument na blázna neplatí, protože ženy dělají těžkou práci jako mezci a tak bys v této podivné společnosti obětoval vlastní prestiž, kdybys jen cokoli malého musel nést, zatímco já mohu obětovat vlastní páteř a nepochybně si uženu i kýlu – a necul se na mě, ty špinavý tyrane!“

„Je mi to moc líto. Rád bych ti pomohl. A kromě toho už tam brzy budeme.“

„Rozhodně ne dost brzy...“

Otevřela batoh ze zapáchající ještěří kůže – zvíře se stalo obědem pro Ravna před dvěma dny – hledala, dokud nenašla láhev s vodou. Hltavě se napila a podala ji Brionovi. Ten použil vodu, aby si smočil rty. Zatímco se Lea mohla napít z plna hrdla, pro lovce byla voda tabu. Neodvážili se ani nabídnout Ravnovi.

„Až uložíš láhev s vodou zpět, podej mi hrst bouchacích kuliček,“ řekl Brion ledabyle. Vystrašeně se na něj podívala.

„Čekají nás snad nějaké potíže?“ zeptala se. Pomalu přikývl.

„Musí se ukrývat v lese. Cítím jejich nenávisť, stejně jako posledně.“

„Ale ne úplně stejně jako posledně!“ Podala mu plochou krabici a povzbudivě přikývla, když si dával do kapsy hrst kovových střepeň. „Ani nevíš, jak moc se na to těším.“

„Nechceme je zranit. Ale pomůže nám, když mezi ně hodíme něco, co je hodně vystraší. Když se nám podaří dostat se na vrchol sociální pyramidy, odpoví nám na všechny otázky, na které se jich zeptáme. Teď půjdeme, ale drž se v mé blízkosti, protože kolem nás uzavřou kruh. Jsou to dobří lovci a jsou ozbrojení, takže nebudeme riskovat.“

Jestli Ravn věděl o připravované lsti, nedal to na sobě znát a pokračoval stejnou rychlostí vpřed. Prodírali se mezi keři a mířili k vysokým stromům. Před nimi se otevřela velká plošina. Cesta vedla přes ni.

„Zastav tady,“ zavolal Brion v cizím jazyce, když byli asi na půli cesty přes mýtinu. „Dej mi vodu k pití,“ nařídil Lee. Pak potichu dodal: „Jsou všude kolem nás a jsou velmi napjatí. Jsem si jistý, že na nás každou chvíli zaútočí. Nech ruku

v batohu poblíž zbraní, jen pro případ, že...“

Ticho lesa prolomil pronikavý křik. Okamžitě se kolem začaly objevovat postavy povykujících lovců. Ravn se rozeběhl k nejbližším stojícím mužům, aby se k nim připojil, ale Brion byl v okamžiku u něj a jediným úderem pěsti ho srazil k zemi. Jednu nohu postavil na jeho záda a pak začal rozhazovat mezi stromy v celém kruhu bouchací kuličky, které jedna za druhou vybuchovaly.

Ze všech stran se ozývaly exploze. Lea věděla, co bude následovat a zakryla si uši dlaněmi. Přesto však cítila, jak kolem duní ohlušující rány. Bojový křik se proměnil v bolestivý nářek, jak muži padali jeden přes druhého. Brionův rozzlobený hlas prolomil ticho a nadával v jejich vlastním jazyce.

„Jste jen špína. Jste jen ženy. Jste bezvýznamné nuly! Pozvedněte proti mně zbraň a já vás zabiju. Jste mrtvé maso pod mou nohou – jako Ravn, který je mrtvé maso.“ Zatímco mluvil, přitlačil nohou na Ravna a ten nařikal bolestí. Brion měl navrch a chtěl v tom pokračovat. Od všech lovců cítil hrozný strach. Jeden z pocitů mu však byl o něco známější než ty ostatní.

„Vjere – pojď sem,“ nařídil.

Lovec váhavě vstal a klopýtal vpřed. Z nosu mu tekla krev a točila se mu hlava. Brion se na něj podíval.

„Kdo jsem?“ zavolal na něj.

„Jsi Brn...“

„Hlasitěji, neslyším tě.“

„BRRN.“

„Co je tenhle kus špíny, na kterém stojím?“

„To je Ravn.“

„Tak kdo jsem tedy já?“

„Pak musíš být... Ravn nad Ravnem!“ Když mluvil, měl vytřeštěné oči a Brion cítil hrůzu, skvělá kvalita emocí. Brion ukázal na nůž, který Vjer svíral v dlani.

„Co to máš v ruce?“

Vjer se podíval na nůž a začal se třást. Strachy padl na kolena a plazil se k Brionovi, kde mu k nohám zbraň položil. Brion nůž zvedl a vrátil ho zpět do pouzdra.

„Nyní budeme pokračovat,“ řekl a sundal nohu z Ravnových zad. Titul, který získal, měl velký význam. Cítil to podle reakce mezi muži. Agrese a strach se postupně vytrácely, jak ho přijali do nové pozice.

„Mají stále zbraň,“ řekla Lea a podezíravě si lovce prohlížela.

„Nevidím žádný důvod, abychom je odzbrojovali, protože jsem se stal součástí jejich kultury a jsem v úplně nové roli.“

„A co já? Já vím, jako žena jsem méně než nic. Nes batoh a buď zticha. Ale počkej, až budeme pryč z tohotohle muži ovládaného ráje, Brione Brandde! Oh, jak mi za to zaplatíš...“

Jak postupovali do kopců, Brion se nepřestával soustředit na pocity mužů kolem sebe. Byl v bezpečí do té doby, dokud ho byli ochotni akceptovat. Ale to se mohlo kdykoli změnit z důvodů, na které nemusel být připraven. Pokud to však bude fungovat jako dosud, bude to ten nejrychlejší a nejúspěšnější způsob k proniknutí do kultury těchto lidí. Bylo to nebezpečné. Bylo však příliš pozdě na to, aby to vzdali.

Jakmile se nenávisť a agrese rozplynuly, lovci neměli důvod zůstávat pohromadě a začali se jeden po druhém trousit. U Briona zůstala jen hrstka mužů, která ho doprovázela celou cestu až k táboru. Postupovali po strmém kopci, až se mezi stromy začal rýsovat skalní převis. Protahoval se dozadu a vytvářel jeskyni. Malá skupina žen tu vydělávala ještěří kůže ostrými kusy kamenů. Jakmile uviděly cizince, rozběhly se do jeskyně, pobízeny kopanci a ranami šedovlasé ženy.

„To musí být ženská verze Ravna,“ řekla Lea a se zájmem sledovala novou situaci. „Když už ses pasoval na nejvyššího bastarda mezi lovci, udělám totéž s ženami.“ Hodila batoh na zem, vydala se za ženami a volala na ně, aby zastavily. Dosáhla tím jen toho, že ženy běžely o poznání rychleji. Všechny, kromě té šedovlasé. Ta se otočila a rozběhla se k Lee.

„Já zabít! Ty být špína,“ zakřičela.

Lea se postavila pevně na obě nohy a zatřásla dlaní v malou, pevnou pěst. Jakmile k ní žena došla, Lea se ohnala a celou svou silou zasadila ženě ránu přímo do břicha. Ta upadla na zem, nařikala bolestí a ruce svírala kolem těla. Lea ji popadla za vlasy a zatřásla s ní.

„Mlč a řekni mi své jméno – nebo tě uhodím znovu.“

„Já být... První žena.“

„Už ne. Já jsem První žena. Ty jsi teď Stará žena.“

Nově pojmenovaná Stará žena zanařikala a pokusila se uvolnit Leiny prsty sevřené mezi jejími vlasy. Její nářek se proměnil v bolestný křik, když ji do boku nedbale kopl Ravn.

„Jsi teď Stará žena,“ řekl, šťastný, že vidí někoho jiného poníženého stejně, jako byl on sám. Pak se usadil ke kamenné zdi a zavolal na obsluhu s jídlem.

„Jsou to ohromně milí lidé,“ prohlásila Lea.

„Produkt jejich kultury,“ odpověděl Brion a omotal kus ještěří kůže kolem komunikátoru dřív, než ho vytáhl z batohu. „Takový systém nejspíš pomáhá jejich přežití na této planetě – jinak by tu nebyli. Nadiktuji zprávu o tom, co se dnes stalo, do paměti lodního počítače. Chceme, aby byla zpráva kompletní a aktuální – pro případ, že se nám něco stane...“

„Prosím tě, nestraš. Věřím, že úkol splníme živí. Nezapomeň na to. Zatímco budeš natáčet, půjdu si promluvit s ženami. Zjistit, jak tento odporný svět vypadá z jejich pohledu.“

„Dobře, potřebujeme informace, ale nechceme tu zůstat déle, než je potřeba. Většina z nich má blechy, všimla sis

toho?“

„Je těžké si toho nevšimnout. Škrábu se, jen když se na ně podívám. Nechod' daleko.“

„Budu hned zpátky. Chci se jen na něco zeptat. Chci si promluvit s Vjerem, když jsem s ním navázal bližší kontakt. Hodně štěstí.“

Byla skoro tma, když Lea konečně vyšla z jeskyně a divoce se škrábala v podpaždí. Brion mluvil se dvěma lovci, ale když viděl její výraz, poslal je pryč. Podal jí plastickou lahvičku. „Našel jsem v lékárnice jakýsi antiseptický sprej, který poslouží i jako repelent.“

„Musíme ho použít. Ta jeskyně je plná blech.“

Rychle se svlékla a nastříkala na sebe sprej, na kůži se jí mezitím udělaly velké puchýře od hmyzího kousnutí. Brion sprej také použil na své oblečení, zatímco si Lea vtírala hojivý krém do kůže. Když se oblékla, zavolala na něj: „Bud' zlatíčko a nalej mi dvojitou vodku. Láhev je na dně batohu.“

„Dám si také. Pro nás oba to byl dlouhý den. Teď mi řekni, jak ti to šlo?“

„Když si odmyslím ten nepříjemný hmyz, pak to šlo docela dobře. Až po okraj, tak, díky. Bože, chutná to báječně. Ženy mají svou vlastní kulturu a také krásné příběhy. Zjistila jsem, že se ke všemu, co si jen můžeš představit, pojí mýty nebo písně. Je to verbálně dokonalá historie. Zítra o tom natočím zprávu. Pro antropology to bude materiál k nezaplacení. Teď mi řekni, co jsi zjistil ty.“

„Dost málo. Lovci byli ochotni se mnou mluvit, ale jen o lovu zvířat nebo o jejich vlastní statečnosti při lovu. Jistě si to dokážeš představit. Kromě toho nemají svůj vlastní názor. Jsou pochodující kolekcí všech možných tabu. Všechno, co dělají nebo si myslí, je podřízeno tomuto systému.“

„Stejně je to u žen, alespoň v jejich fyzickém životě. Ale jednoduše tento systém opouští díky svým mýtům a tato aktivita není zaručeně mezi tabu. I když si myslím, že příběhy jsou zcela určité tabu pro muže. Slyšel jsi něco o mýtu zrození?“

Brion potřásl hlavou. „Ne, nic takového.“

„To je zajímavé, protože by to mohla být zjednodušená verze pravdivé historie, něco, na co se stále vzpomíná, ale jen v mýtické formě. Příběh říká, že lidé kdysi žili jako bozi, že se po zemi pohybovali, aniž by se chodidly dotkli země, a dokonce pluli vzduchem jako létající ještěři, aniž měli křídla. Lidé v té době udělali velkou chybu, protože si schovávali věci z cklýt – slyšel jsi to slovo?“

„Ano a vím, co to je. Kov. Podle toho, jak bylo slovo použito, jsem vyvodil jeho význam, ale k tomu, abych se dozvěděl, že je moje teorie správná, jsem musel obětovat jeden ze svých předmětů. Ukázal jsem Ravnovi vysílačku a pouhý pohled na ni v něm vzbudil panickou hrůzu. Přesněji řečeno, se před tím utekl schovat mezi stromy.“

„Čím dál lépe. Ten mýtus zní takto: Pradávní lidé si uchovávali kov a nazývali se bohy. Proto je skuteční bohové zničili spolu s kovem a s místem, kde žili. Bohové pak donutili ostatní odejít do lesů a žít jako zvíř, dokud se neočistí. Takže, když lidé budou žít stejným způsobem, budou čistí a bude jim dovoleno chlt. Přeložila jsem to jako ráj a nejspíš to je správné. Lidé musí žít v tomto světě, dodržovat všechna tabu, která jim neumožňují žít normálně, a jednoho dne vstoupí do ráje.“

„To je skvělé!“ řekl Brion, vyskočil na nohy a začal přecházet sem a tam. Byl příliš vzrušený, aby seděl. „Jsi světová, odvedla jsi skvělou práci. Všechno, co jsi řekla, sedí – jestli jsou ti lidé tím, čím se zdají být. Uprchlíci celosvětového holokaustu. Byli napadeni nebo poraženi ve válce a museli ze svých měst uprchnout. Viděli, jak byly jejich města a stroje zničeny. Nyní svalují vinu na bohy. Je to jednodušší, než si přiznat porážku.“

„Skvělá teorie, profesore,“ řekla Lea, dopila a spokojeně zamlaskala. Sklenici opět dolila. „Vidím v tom jediný háček. Kde jsou teď vítězné armády? Zatím všechno napovídá tomu, že válka ještě pokračuje.“

„Ano,“ řekl Brion a zasmušile se posadil. „Na to jsem nemyslel. Takže teď víme jen o něco víc, než jsme věděli na začátku.“

„Neztrácej naději. Víme toho dost. Jedno víme jistě. Prozkoumala jsem teorii o existenci podzemního města a jediné, co jsem viděla, byly prázdné pohledy. Jestli pod zemí existuje nějaká civilizace, pak to tihle lidé nevědí.“

„Což je úplně stejné jako to, co víme i my. Mám pocit, že jsme se dostali do slepé uličky.“

„Možná že ty, Ravne nad Ravnem, ses se svými lovci a bojovníky dostal do slepé uličky.“ Roztomile si škytla, provinile se usmála a přikryla si ústa rukou. „My, děvčata, jakožto atraktivnější a inteligentnější pohlaví, jsme měly mnohem rozumnější rozhovor. Jak jsem ti již řekla, kov je tabu a stroje z kovu jsou to největší tabu – to jsme zjistili, když nás viděli poblíž kovového létajícího stroje. Proto je snad jasné, že největším tabu-místem je zrovna místo, odkud tyto stroje pocházejí. Chápeš, o čem mluvím?“

„Samozřejmě. Opravdu potřebuješ další sklenici vodky?“

„Mlč. Nebylo by hezké, kdybychom věděli, odkud ty stroje přicházejí?“

„Samozřejmě, ale...“

„Žádné ale. Já to totiž vím. Řekli mi, jak to místo najít. Takže jediné, co teď musíme udělat, je tam jít – a tajemství je odhaleno.“

Vychutnala si jeho překvapený výraz, pootevřená ústa a doširoka otevřené oči. Pak zavřela oči a upadla do hlubokého spánku.

Kapitola 12

Odhalení!

Brion měl chuť Leou zatřást a probudit ji, aby mu vysvětlila, o čem to mluvila. Odolal tomu. Byl to pro ni dlouhý, únavný den a musela si odpočinout. Když ukládal láhev vodky na své místo, všiml si, že vypila jen trochu. Byla to únava, ne alkohol, co jí připravilo tak hluboký spánek. I když byla teplá noc jako obvykle, přehodil přes ni spacák, aby

ji uchránil před chladem.

Co tím mohla myslet – místo, odkud pocházejí stroje? Musela tím myslet bojové stroje. Od chvíle, co se ocitli na planetě, neviděli ani jeden mírumilovný stroj. Ale jak mohlo existovat místo, které by stroje produkovalo? Nemohl to být zdroj pro obě válčící strany. Ne, to byl naprosto nemožný nápad. Jestliže místo, odkud stroje pocházely, opravdu existovalo, muselo to být pro jednu nebo druhou bojující stranu. I to však znělo nepřesvědčivě. Mohly by stroje obou válčících stran pocházet z jediného zdroje? Bylo to možné za předpokladu, že by stroje pocházely z podzemních továren. To zcela určitě potvrzovalo teorii o podzemní civilizaci.

Možná tu nebyla jedna, ale dvě ozbrojené skupiny – obě zůstávaly bezpečně pod zemí a posílaly své stroje do boje na povrchu. Ale jaké vysvětlení mohlo být pro takové chování? Potřásl hlavou. Byl unavený a nebyl v tuto chvíli schopen najít jediné obstojné vysvětlení. Musela ale existovat odpověď, protože stroje a bojiště byly opravdové.

Brion se postavil a rozhlédl po táboře. Veškerý pohyb se vytrácel se zapadajícím sluncem. Všechny ženy byly uvnitř jeskyně a lovci ulehli na svá místa před vchodem do jeskyně. Našel Ravna, jak sedí odděleně od ostatních a přehazuje si v dlaních náhrdelník z kostí. Tohle by mohl být správný čas na otázky. Mohl při rozhovoru hlídat i Leu, aby ji nikdo nerušil. Ravn bude jistě něco vědět o záhadném místě strojů.

V táboře zavládl klid, takže kdyby chtěl Leu někdo napadnout, Brion by to okamžitě pocítil. Znovu ji zkontroloval a pak se vydal k Ravnovi.

„Promluvíme si,“ řekl. Ravn se podíval vzhůru a přitiskl si náhrdelník na prsa. Překvapení vystřídala vlna studené nenávisti. Bude si na něj muset dávat pozor.

„Být pozdě. Ravn být unavený. Ráno...“

„Teď.“ V Brionově hlase nebyla slyšet ani špetka přátelství. Natáhl se, vzal do ruky náhrdelník a okamžitě ucítil, jak se muž bojí. „Uděláš, co ti řeknu. Budeš mě poslouchat.“ Pustil náhrdelník a sedl si. Ravn si ho okamžitě přetáhl roztřesenými rukama přes hlavu.

„Kdo jsem?“ zeptal se Brion. Ravn se otočil, díval se za něj, kolem, všude, jen ne na Briona.

„Podívej se na mě, ty špinavce! Kdo jsem? Řekni mi moje jméno!“

Ravn vyplívl slova jako jed. „Jsi... Ravn nad Ravnem.“

„To je pravda a teď mi budeš stejně pravdivě odpovídat na další otázky. Viděl jsi stroje?“ Neochotně přikývl. „Dobře. Jaký druh strojů jsi viděl?“

„Je zakázáno mluvit o strojích.“

„Není zakázáno mluvit o strojích s Ravnem nad Ravnem. Viděl jsi stroje, které létají ve vzduchu? Dobře, viděl. Co ty stroje dělaly?“

„To, co stroje vždycky dělat. Hrozný rámus, zabíjet jiný stroj, pak být na oplátku taky zabítý. To je to, co stroje dělat.“

„Viděl jsi někdy stroje, které by nezabíjely jiné stroje?“

„Stroje zabíjet stroje, to oni dělat.“ Na otázku nebylo možné získat jinou odpověď. Bylo vidět, že si muž o Brionovi myslí, že je blázen, když se na takovou věc vůbec ptá.

„Všechny stroje zabíjejí stroje,“ opakoval Brion a pak stejně tichým hlasem pokračoval: „Teď mi řekneš, odkud ty stroje pocházejí.“

Jeho slova měla na Ravna okamžitý a dramatický účinek. Otrásl se a všechny jeho pocity okamžitě vystřídala hrůza.

„Řekneš mi to,“ řekl Brion a naklonil se. Pěstí bouchl do své otevřené dlaně. „Řekni mi to, teď hned!“

Nebylo úniku. V tomto okamžiku se Ravn bál víc pěstí, než tabu. Ukázal za sebe přes rameno, ale to Brionovi nestačilo. Nakonec musel Ravn mluvit. Koktal a Chráptěl.

„Je to tudy. Dlouhý pochod. Je to tam. Místo bez jména.“

„Byl jsi tam?“

„Pouze Ravn může vidět to místo. Starý Ravn mi ho ukázal, když jsem byl mladý.“

„Pak to ukážeš i mně, když jsem teď Ravn nad Ravnem. Vyrážíme za svítání.“

„To je zakázané...“

„Je zakázáno odmítnout mi poslušnost.“ Natáhl se a sevřel svou mohutnou dlaň kolem krku roztřeseného muže. „Chceš teď zemřít?“ Brion vnesl do svého hlasu nenávist. Výhrůžka byla opravdová. Pouze smrtelný strach donutil Ravna k poslušnosti. Když neodpověděl, Brion sevřel prsty kolem jeho hrdla a stále je svíral víc a víc.

Ravn ze sebe vyhrkl: „Půjďme... za úsvitu.“

To stačilo. Brion ho pustil a bez dalšího slova se vrátil k Lee. Tvrdě spala, lehce chrápla a Brion se pokusil následovat její příklad. Ale vnímal všechny pocity spících lidí, jejich pocity ve spánku. Po chvíli si uvědomil, že nemůže spát. Lehkl si na záda a díval se na nebe plné hvězd a vnímal všechno kolem sebe.

Lea se probudila brzy po východu slunce a Brion jí řekl, na co přišel. Lea souhlasně přikývla.

„Něco v tom musí být. Podle toho, co říkaly ženy, to místo skutečně existovalo, nebyla to žádná mytologie.“

„Budeme tam muset jít a podívat se na vlastní oči. Něco tam určitě bude. Ravn byl velmi neochotný, když jsem chtěl, aby mě tam dovedl. Potřeboval hodně přemlouvání. Bál se toho místa stejně, jako se bál mě.“

„Myslíš, že se bál natolik, aby utekl? Nikde ho nevidím.“

Lea měla pravdu, Ravn během noci zmizel. Když Brion probudil lovce, překvapilo je Ravново zmizení stejně jako jeho. Vytrvale hledali a někteří z nich seběhli dokonce dolů do strže. Ale nakonec se vrátili s negativním výsledkem. Ravn se beze stopy ztratil.

„Zatraceně!“ zuřil Brion. „Bez něj to místo nikdy nenajdeme. Měl jsem ho svázat – teď už může být na míle daleko.“

„To si nemyslím,“ řekla Lea. „Naopak mám velmi silný pocit, že je mnohem blíže, než si dokážeš představit.“ Tvářila se

samolibě a klidně si míchala šálek kávy. Pak se labužnický napila.

„Byla bys tak hodná a řekla mi, o čem to, sakra, mluvíš!“

„Klid, klid. Zvedne se ti hladina adrenalinu v krvi a nikam se tak nedostaneš.“ Klidně upíjela, zatímco Brion netrpělivě přeshlapoval kolem. „Teď je to lepší. Zatímco vy, muži, jste pobíhali kolem, pozorovala jsem ženy. Něčeho se bojí – a jedna z nich zůstává vždycky v jeskyni.“

„Mohl by se skrývat tam? Není snad pro muže tabu jít dovnitř s ženami?“

„Pro muže ano. Pro Ravna ne. Má v zadní části jeskyně pelech. Chceš, abych se tam podívala?“

„Ne, je to příliš nebezpečné. Můj nový titul by mi měl umožnit vstoupit dovnitř.“

Lovci ho lhostejně pozorovali, když vykročil směrem ke vchodu do jeskyně, ale ženy vyděšeně přechaly. „Jsem Ravn nad Ravnem!“ vykřikl, sklonil hlavu a vešel.

Brion zamrkal v pološeru uvnitř a čekal, až si jeho oči na temnotu zvyknou. Jeskyně byla opravdu jen prohlubeň ve skále, asi šedesát stop hluboká. Bylo slyšet vystrašený nářek a vzlykot žen, které se spolu s dětmi shromáždily v zadní části jeskyně. Jakmile k nim vykročil, vyděšeně vykřikly a odstoupily stranou. Aniž by Brion cokoli řekl, všechny se přesunuly doleva. Zajímavé. Brion se vydal vpravo, směrem k zapáchající hromadě neopracované ještěří kůže naskládané vysoko ve skalním výklenku. Kůže, nic jiného. Nebo snad viděl v šeru nepatrný pohyb? Klekl si a zašátral v hnijící hromadě – pak radostně vykřikl.

Ravn nařikal a vzlykal, když ho Brion vytahoval za kotník ven z kůží a mrštil s ním o zem. Podíval se na něj a na malý okamžik pocítil k tomu muži lítost. Ale jen na malou chvíli, protože mu rukou proběhla bolest, když se pahýlem zmraženého prstu praštil o kamennou zeď. Lítost se rychle vytratila a Brion nakopl Ravna špičkou boty.

„Vstaň, ty zbabělá hroudo špíny! Dnes se vydáme na dalekou cestu.“

Než se Ravn připravil k odchodu, uplynulo skoro celé ráno. Musel vykonat celou spoustu obřadů, vyzvednout z tajné skrýše náhrdelník a shromáždit jídlo. Nakonec, když vyčerpal všechny výmluvy, vyrazil. Když viděl, že Lea jde s nimi, odmítavě rozhodil rukama.

„Žádné ženy! Ženám nebýt dovoleno. Jen Ravn moci jít. Žádní lovci, žádné špinavé ženy!“

„Tahle žena s námi půjde část cesty, aby nesla naše jídlo. Nepůjde s námi na Místo beze jména. Pošleme ji zpět. Teď – ukazuj cestu.“

Ravn sice pokračoval, ale Brion cítil, že nesouhlasí s jeho návrhem. Společně s Leou ho následovali skrz stromy, až došli daleko od tábora. Brion zastavil, vzal od Ley těžký batoh a hodil si ho přes rameno. Dívka si protáhla bolavé svaly. „Jen špinavé ženy nosí náklad. Jak se to přihodí, že je vezme velký lovec? To je velké tabu.“

„Chceš to snad zpátky?“

„Nikdy! Ale nebude špinavý starý Ravn protestovat a dělat potíže?“

„Nemůže mě nenávidět víc, než mě nenávidí teď. A já se dokážu vypořádat s každým problémem, na který by si jen vzpomněl. Pokaždé, když k němu cítím lítost, začne mi v uříznutém prstu cukat a já najednou ztratím všechnu náklonnost. Dej mi vědět, až budeš unavená, a uděláme si přestávku.“

„Budu schopná jít celý den, pokud ten velký batoh ponese někdo jiný.“

Směřovali na západ podél plání. Odpoledne se začaly kopce stáčet na sever k pobřeží Středního jezera. Postupovali po přírodní cestě. Jakmile se začalo stmívat, nařídil Brion přestávku, protože byl po probdělé noci unavený. Přivázal Ravna, stejně jako předtím, aby jim nemohl utéct, zatímco ho neměli na očích. Když Brion pevně spoutal svého nepřítele, dopřál si hluboký a bezesný spánek, aby mohl dobře odpočatý ráno pokračovat.

Rychlým tempem postupovali tři dny po úpatí zalesněných kopců. Odbočili jen jednou, aby u vodního pramene doplnili zásoby vody. Ravn celou dobu mlčel a promluvil jen jednou, když zaslechl vzdálený rachot strojů. Ukryli se v hustém porostu a odtud pozorovali vzdušné čáry neviditelného letadla. Letouny přicházely ze severu a kreslily na obloze bílé linky. Pokud to mohli považovat za udání směru, pak šli správně. Ravn měl z letadel strach, ležel a třásl se na zemi.

„Jsme blízko. Moc blízko,“ naléhal. „Musíme se vrátit.“ Brion ho s velkým úsilím přinutil pokračovat. Nedošel však daleko. Nešli ani celou hodinu, když si Ravn sedl na zem pod strom.

„Co zase?“ zeptal se Brion.

„Musíme počkat, až bude tma. Pak půjdeme dolů k jezeru a místo obejdeme.“ Mávl rukou před sebou.

„Budeme pokračovat teď,“ nařídil Brion. „Do soumraku zbývá spousta času.“

„Nemůžeme. Nahoře je Posvátné místo. Nemůžeme tam jít. Musíme to obejít. Pouze v noci je bezpečné procházet kolem jezera.“

„Posvátné místo? Líbí se mi to jméno. Podíváme se tam...“

„Ne! To je zakázané! Nemůžete!“

Brion si byl vědom Ravnových pocitů, jeho strach byl silnější než kdykoli před tím. Strach ze strojů byl dokonce větší než strach z Briona. Ravn náhle vykřikl, zvedl nůž a zaútočil. Brion udělal krok vpřed, paží zastavil oblouk nože a sevřel Ravnovi zápěstí. Druhou rukou ho popadl za krk, pevně ho stisknul, až upadl do bezvědomí.

„Bude dlouho bez sebe, ale přesto ho raději svážu, pro případ, že bychom se opozdili.“

„Myslíš, zatímco se budeme rozhlížet po Posvátném místě?“

„Ne – zatímco já se budu rozhlížet. Zůstaneš s ním. Může to tam být nebezpečné.“

Lea pokrčila nos. „A co na téhle planetě není nebezpečné? Půjdeme společně. Je to tak?“

Brion chtěl něco namítnout, ale pak raději zavřel pusu a neochotně přikývl. Byla by z toho jen hádka, která byla předem prohraná. „Drž se blízko mě. Nevíme, co na nás za vrcholkem kopce čeká.“

Pomalu prošli mezi stromy a zastavili se na trávou porostlém strmém kopci. Jeho vrchol byl od nich vzdálený jen několik yardů. Brion se naklonil k Lee a zašeptal: „Prosím, zůstaň tady, než zjistím, před čím stojíme. Slibuji, že se ke mně

přidáš hned, jakmile se přesvědčím, že je to bezpečné. Dobře?“ Souhlasně přikývla a svezla se do stínu velkého stromu. Brion opatrně vyšplhal těch posledních několik metrů. Na vrcholu se zastavil a pak opatrně zvedl hlavu. Podíval se a potom vystrčil hlavu ještě výš, aby si prohlédl, co je pod ním. Nakonec se zastavil a zamával na Leu.

„Pojď nahoru – je to v pořádku. Pojď a podívej se, co jsme objevili.“

Kapitola 13

Odhalení nepřítelů

Lea se plazila nahoru s neskryvanou zvědavostí. Co by to mohlo být? Ravn se něčeho hrozně bál – přesto stál Brion na vrcholu a mával na ni. Natáhl se a podal jí ruku, aby jí pomohl. „Podívej,“ řekl a ukázal.

Ruiny, staré zbořeniny jakýchsi budov. Lea potřásla hlavou.

„Tak tohle je to Posvátné místo? Nějaké rozpadající se ruiny. Není na tom nic děsivého.“

„Pro nás na tom není nic neobvyklého, ale pro místní domorodce reprezentují něco velmi důležitého. Možná že jsou to jen zničené ruiny, ale uvědom si, že tohle jsou první struktury, které jsme na téhle planetě viděli. Myslím, že je to natolik bezpečné, abychom se na to podívali zblízka.“

Mezi rozbořenými zdmi nebylo nic, co by je nějakým způsobem ohrožovalo. Polorozbořené budovy musely být několik stovek let staré. Části konstrukce byly ocelové, ale to muselo být velmi dávno, protože celé zrezivěly a zanechaly po sobě jen červené stopy v hlíně. Přesto ty největší budovy, velké čtvercové struktury, byly z pálené hlíny pokryté keramikou. Tam, kde byl porcelán prasklý, byla hlína vyplavená, ale přesto zbylo tolik, že na mnoha místech zůstala struktura celá. Brion přistoupil blíž, aby si prohlédl zničené stěny, a hledal nějakou stopu, která by mohla prozradit něco o staviteli. Kopl do rozpadající se omítky a ukázal na sérii děr na vnější straně zdi.

„Myslíš, že by bylo příliš přehnané myslet si, že tyhle stěny zničila nějaká velká exploze? Praskliny v keramice mohly být způsobené otřesy.“

Lea souhlasně přikývla. „Je to pravděpodobné, když přestaneš uvažovat o tom, co se na téhle planetě děje. Ale k čemu původně budovy sloužily? Je to příliš malé, aby to mohlo být město, přesto jsou jednotlivé budovy tak ohromné.“

„Stroje už jsou dlouho pryč, ale mám takový pocit, že to mohl být nějaký bývalý lom. Kopce jsou příliš pravidelné, z čehož usuzuji, že to musí být pozůstatky těžiště. Tohle mohly být budovy a kanceláře lomu a větší stavby by mohly být používány jako sklady. Všechno bylo zničeno bombardováním. Všichni lidé byli zabiti...“

„Ne! Ne všichni. Není tu snad pravděpodobnost, že by naši domorodci byli potomky těchto lidí? Pár jedinců, kteří přežili? Proč by jinak nazývali tohle místo Posvátným?“

„Je to možné, ale my nevíme, jestli to tak skutečně bylo. Mohli tyhle ruiny najít, aniž by o nich cokoli věděli a nazvali je tak podle jejich velikosti. Možná že by nám to mohl říct Ravn.“

„O tom pochybuju. A nemyslíš si, že je na čase, abychom se vrátili a zkontrolovali, zda se probral?“

„Ano, viděli jsme všechno, co jsme potřebovali. Jestli je stále v bezvědomí, nemusíme mu říkat, že jsme tady byli. Stále potřebujeme jeho spolupráci.“

Ravn byl vzhůru, oči měl doširoka otevřené, a odmítal jít dál, dokud se nesetní. Věděl, kde byli. Jeho pocit nenávisti ho prozradil, ale byl příliš slabý na to, aby s tím cokoli udělal. Seděl bez hnutí, dokud se nesetnělo, pak se postavil a vydal se stezkou dolů k pláním. Následovali ho. Do půlnoci obcházeli rozlehlé Posvátné místo a nakonec zastavili na protějších kopcích. Spali několik hodin a za svítání opět vyrazili.

Čtvrtého dne od začátku jejich pochodu zastavili u potoka vedoucího k jezeru, aby doplnili zásoby vody. Brion najednou zůstal stát a podíval se vzhůru, láhev měl plnou jen z polovičky. Lea zahlédla jeho pohyb a chtěla něco říct, ale on zvedl ruku, aby byla potichu.

„Moment. Neohlížej se a snaž se na sebe nestrhnout pozornost. Už tu nejsme sami. Před námi jsou nějakí lidé, musí se skrývat mezi stromy za tou travnatou strží.“

„Jsou přátelští?“

„Na téhle planetě? Všechno, jen ne přátelští. Leží v křoví, čekají na nás.“

„Co budeme dělat?“

„Nic, kromě toho, že budeme čekat, až se ukážou a dají nám vědět, co zamýšlejí. Jestli nás čekají potíže, bude lepší, když se s nimi utkáme tady, na otevřené...“

Najednou ji odstrčil stranou, jak z křoví vyletělo něco tmavého. Byl to dlouhý oštěp, který se zabodl do země před nimi, skoro u Ravnových nohou. Ravn vykřikl strachy.

„Hm, mám dojem, že už víme, co mají na mysli.“ Lea ukázala na postavy, vystupující ze stínu stromů. „Vypadají úplně stejně jako Ravnovi lidé a jejich chování bude nejspíš podobné. Víím, že bych ti neměla radit, ale nechceš udělat něco hodně rozhodného dřív, než přijdou blíž?“ Pokusila se mluvit s lehkostí, ale nemohla zakrýt napětí v hlase. Pohled na oštěpy a blížící se ozbrojené muže ji vystrašil. Násilí na této planetě neznalo hranic.

„Zůstaň za tím velkým stromem, tam se k tobě nedostanou,“ zavolal Brion, když se shýbal k batohu s ručními granáty. Útočníci se blížili, stáli na vrcholu travnaté strže, mávali zbraněmi a výhrůžně pokřikovali. Brion se ozbrojil granáty a čekal, až dojdou blíž. Byla to patová situace, když vtom začal Ravn křičet: „Jsem Ravn! Pomohu vám!“

Skočil do mělkého potoka, křičel a cákal kolem sebe vodu. Brion se za ním vrhnul, vzápětí se však zarazil. Bylo příliš pozdě, aby ho zastavil. Ravn byl už na strži, mával rukama a křičel.

„Jsou tam dva, za mnou, schovávají se, zabte je, pomůžu vám. Dotkli se kovu, mají stroje! Viděl jsem je. Musí být zničeni!“

Jeho slova přivolala ozbrojené muže blíž a jejich křik se spojil s Ravnovým. Viděli jeho náhrdelník a přezky, věděli, že je Ravn a budou ho poslouchat...

Vtom se ozvala rána, kolem vyšlehly plameny, vznesl se kouř a mezi stromy se rozletěly kovové střely. Tlaková vlna vynesla Ravna do vzduchu a odhodila ho stranou. Hromový zvuk utichl a byly slyšet jen hlasité nářky útočníků. Když Brion dopadl na zem a strhl s sebou Leu, ozvala se další exploze. Kusy větví a kmenů stromů padaly po druhém výbuchu na jejich hlavy. Brion, který byl tentokrát připraven, se rychle otočil, aby si prohlédl tank řítící se po břehu potoka. Dlouhé dělo, čnějící zpod kovového pláště obrněného vozu, mířilo přímo na ně, pak se tank náhle ztratil v oblaku kouře. Třetí výbuch se ozval ze vzdálené části lesa, kde před tím zmizeli vystrašení muži.

Střelba ustala stejně rychle, jako začala. Stráž byla kromě několika mrtvých těl opuštěná. Lovci byli pryč. Zbraň se bez evidentního míření posunovala ze strany na stranu, pak se tank otočil a vycouval. Když se obrněný vůz dal do pohybu, rozvířil se kolem velký oblak prachu.

„Nehýbej se, dokud ta věc nezmizí z dohledu,“ řekl Brion. „Nevíme, jaký druh detektoru mají na palubě. Nevím, kdo tu věc řídí, ale je víc než zřejmé, že nemají rádi tyhle primitivy.“

„Mohli to být stejní lidé, tedy mám na mysli jejich potomky, kteří zničili lom, co jsme viděli?“

„Všechno je možné... počkej, podívej!“

Vysoko nad nimi se slunce odráželo od stříbrných křídel letadel. V jednom okamžiku byla letadla jen dvě malé tečky a pak se proměnily do tvaru stříbrných šipek s nadzvukovou rychlostí. Stroje jeden po druhém klesaly k zemi a zamířily na tank. Operátor tanku je musel také zaznamenat, protože se rychle otočil, ale bylo příliš pozdě. Od letadel, která se v semknuté pozici prudce otočila k vzestupu, se odělily dvě lesklé střely. Tank explodoval a Brionovi s Leou v uších znělo burácení vzdalujících se letadel. Potom nastalo ticho, kouř a prach se pomalu snášely k zemi a odhalovaly zbytky zničeného a kouřícího tanku.

Brion podal Lee ruku a pomohl jí na nohy. Cítil, jak se celá chvěje.

„Už je to v pořádku, je konec. Nejsme zranění.“

„To není možné. Nenávídím tohle místo. Nic jiného než násilí, smrt a vraždění...“ Hlas se jí zlomil, Brion ji stále držel za ramena.

„Věděli jsme to předtím, než jsme sem přijeli. Rozhodli jsme se tak. Udělat, co uděláno být musí...“

Odstrčila od sebe jeho paži. „Jsi odporné zvíře. Necitelný a bezohledný – máš v sobě asi tolik citu, kolik je ho v kuse dřeva. Nesahej na mě...“

Brion ji poslechl, protože věděl, že to je jediné, co v tu chvíli může udělat. Sám se uměl vyrovnat se stresem, jeho planeta byla velmi krutá, zatímco Lea pocházela z přelidněného a přecivilizovaného světa. Byla nucena zajít příliš daleko, příliš rychle. Nyní potřebovala čas, aby se s tím vyrovnala.

Mezi stromy byli v bezpečí, nejlepší, co mohli udělat, bylo zůstat ukrytí, dokud si nebudou absolutně jisti, že smrtelný střet je u konce. Otevřel batoh a našel láhev s vodkou. Nalil plnou sklenici a podal ji Lee. Vzala si ji bez jediného slova a zhluboka se napila. Brion prošel houštím, aby se podíval na planinu. Byla prázdná a tichá, kromě kouřících zbytků tanku.

„Co budeme dělat dál?“ zeptala se Lea a přistoupila ze zadu k Brionovi.

„Přivoláme loď. Musíš být v bezpečí.“

„Je bezpečné přistát na tomto místě?“

„Ne. Ale nemáme jinou možnost. Nemohu tě déle vystavovat takovým podmínkám.“

Lea vytáhla z kapsy malý plastický hřebínek a pročísla si s ním nejvíc zacuchané vlasy. „Na cestu zpátky je už trochu pozdě. Nelíbí se mi to, ale přihlásila jsem se dobrovolně. I přes tvé protesty. Jak jsem si ustlala, tak si také lehnu.“

„Nemusíš.“

„Ale ano. Nejsem ten správný člověk, abych dělala mužná gesta, ale mám také svou hrdost. Když o tom přemýšlíš, je tahle planeta proti té, na které jsme byli naposledy, zátiší pro piknik. Není čas, abychom pokračovali?“

Brion si uvědomil, že neví, co má v tuto chvíli říct. Mlčení bylo tedy jedinou možnou odpovědí. Věděla, co dělá, jak se cítí a jaké je nebezpečí. Přestože nebyla tak svalnatá jako on, byla stejně rozhodná a silná. Možná silnější. Pozná, až bude práce odvedená.

„Chtěl bych se podívat zblízka na ten tank,“ řekl, když plameny pohasly a prach se usadil. Přikývla.

„Samozřejmě. Budou tam záznamy, zbytky oděvů, identifikace, něco. Je čas, abychom se přestali míchat do života těch primitivů. Kdy bychom měli vyrazit?“

Brion potřásl hlavou. „Tentokrát není ‚my‘. Jeden z nás půjde k tanku, druhý musí zůstat u rádia a natočit záznam. Myslím, že bude nejlepší, když ty zůstaneš s rádiem. Vezmu si holokameru a budu pracovat jak nejrychleji to půjde, jen dovnitř a ven. Nastavím automatiku, udělá to za patnáct sekund stovky obrázků.“

„Nemysli si, že se s tebou budu hádat. Vím, že dokážeš tu prohlídku udělat rychleji než já. Počkáš, nebo půjdeš hned?“

Brion se podíval k obloze a přikývl. „Myslím, že půjdu teď. Místní tlupa je zatím ještě vystrašená, takže nám nezpůsobí žádné starosti. Potřebuju světlo, nemohu čekat, až se setmí. Nevidím kolem žádné jiné tanky, ale letadla zůstávají nevyzpytatelným faktorem. Chci se vrátit, jak nejrychleji dokážu. Nemělo by to trvat dlouho.“

V dalším okamžiku byl pryč, běžel co nejrychleji k vraku. Byl čas natočit zprávu. Lea vzala rádio a co nejsrozumitelněji popsala události dne. Pak rádio vypnula. Viděla, jak Brion vyskočil z tanku a nehybně ležel na zemi, nakonec vyskočil a zmizel za vrakem.

Čekání bylo těžké. I když Lea věděla, že místní obyvatelé jsou pryč, poslouchala každý podezřelý lomoz a zapraskání v lese, jako kdyby čekala, že uslyší kroky. Obloha i pláň zůstaly prázdné. Vteřiny míjely pomalu. Pak se Brion objevil – utíkal zpět! Nikdy neměla větší radost, než když viděla jeho svalnaté tělo běžet k ní. Prodíral se v husté trávě, proplétal se mezi stromy a nakonec se ocitl zpět u ní. Ztěžka oddechoval a tvář měl orosenou potem.

„S tím jsem nepočítal...“ řekl a opřel se o strom vedle Ley.

„Nepočítal – s čím? Kdo ten tank řídil?“

„Nikdo. To je na tom to nejhorší. Je prázdný... alespoň co se týče lidí. Tank byl zcela ovládaný roboticky. Robot má naprogramováno hledat a zabíjet lidi. A to je právě to, co bojuje v téhle bitvě. Tedy alespoň na jedné straně.

Je to mechanická armáda robotů – zabijáků.“

Kapitola 14

Stroje, které vraždí

Červené světýlko, které až dosud mrkalo na holokameře, se změnilo v zelené, indikujíc tak, že proces vyvíjení byl právě dokončen. Brion vyjmul pásek a vložil ho do držáku promítačky. Když ji zapnul, objevila se okamžitě mezi stromy hladká stěna. Holografický obraz byl téměř nerozeznatelný od skutečnosti.

„Tohle je záběr na vnější část tanku,“ řekl Brion a zmáčkł spínač. „A tohle je to, co jsem viděl, když jsem se poprvé podíval dovnitř.“

Promítaný obraz vystřídal jiný, interiér zničeného tanku. Střela rozřízla přístroj, ale jednotlivé části zůstaly identifikovatelné. Brion ukázal na zmrščené kabely a elektrických skříněk.

„Tohle je pohled zepředu. Dobře si všimni, že tu není žádná sedačka nebo kontrolky pro lidskou bytost. Pouze vstupy a mikroprocesory. Celý interiér je tak sevřený, že musel být už navrhovaný pro robotické ovládání. Vidíš tu kovovou trubku? To je muniční nábojník pro kanón. Táhne se přes celý interiér, místem, kde by měl správně sedět střelec nebo řidič. Ale je tam dostatek místa na to, aby robot viděl kontrolní jednotky a mohl je pohodlně řídit.“

„Nerozumím tomu. Jak je to možné?“ řekla Lea. „Myslela jsem, že roboti nejsou schopni zranit člověka. Jsou na to zákony...“

„Možná na Zemi, ale za vlády Zemské velmoci nebyly nikdy použity. Zapomínáš, že roboti jsou stroje, nic víc. Nejsou lidé a tak bychom o nich neměli antropomorficky přemýšlet. Dělají to, na co jsou naprogramováni a dělají to bez jakýchkoli emocionálních reakcí. Roboti se začali používat od doby, kdy začaly boje technologií. Zaměřovali bomby, vyhledávali blížící se letadla, naváděli rakety, stříleli z pušek, vykonávali stovky různých vojenských úkolů. A to, co dělají, dělají rychleji a lépe než lidé. K tomu přidej skutečnost, že jsou ve všech směrech mnohem dokonalejší, a pak pochopíš, proč jsou u armády v takové oblibě. Zjistíš, že historie válek v průběhu Kolapsu se vztahuje k bitvám, které jsou plně automatizované. Byly neuvěřitelně zbytečné, ale alespoň nebyly smrtelné pro lidstvo. Pouze tehdy, byla-li jedna strana poražena nebo jí došel materiál, trpěla lidská populace. Jakmile byl mechanický odpor narušen, poražená strana se vzdala docela rychle.“

„Pak tedy válečným robotům zabíjení lidí nevadí...“

„Nemůže jim to vadit, protože nic necítí. Jednoduše poslouchají příkazy. Tenhle robot v tanku byl naprogramovaný najít lidi a zničit je. Viděli jsme, jak dobře svůj úkol provedl.“

„Ale naprogramovat ho museli lidé. Takže jsou morálně zodpovědní za zabíjení, nemám pravdu?“

„Naprosto. Jsou to skuteční kriminálníci, kteří by měli předstoupit před soud.“

Lea s rostoucí nechuťí sledovala, jak se obraz zničeného tanku zachvěl a vystřídal ho jiný. „Ještěže byl tenhle robot-zabiják zničen. Možná, že je to právě to, co se tam děje a oč vlastně jde. Piloti letadel se pokusili roboty zastavit.“

„Pokusili – ale jak víš, že v těch letadlech seděli piloti? Mohli to být také roboti.“

„To je šílené. Váleční roboti bojují s roboty na neobydlené planetě a nedopatřením zabíjí lidi. To nedává smysl.“

„Možná že to nedává smysl nám, ale děje se to tady, to nemůžeš popřít. Ty stroje musí přicházet z nějakého místa na planetě.“

„Myslíš z podzemní továrny?“

„Možná. Už jsme o tom mluvili. Musíme dál hledat Místo beze jména.“

„Nechci lhát a říkat, že se mi po něm stýská, ale nebude to teď, když je Ravn mrtvý, trochu obtížné?“

„Obtížné, ale ne nemožné. Budeme dál pokračovat na sever a budeme se ukrývat v bezpečí lesa. Právě jsme viděli, co by se stalo, kdybychom byli vidět.“

„Nebude lepší, když budeme pokračovat v noci?“

„Ne. Za denního světla jsme ve větším bezpečí. Ať už stroje používají jakýkoli detekční přístroj – rádiový lokalizátor, teplotní monitor – cokoli, budou pracovat stejně v noci jako ve dne, zatímco my jsme závislí na našem vlastním zraku. Moje empatické schopnosti nám pomohou vyhnout se lidským primitivům, ale nestačí nám na odhalení strojů. Takže budeme pokračovat ve dne, abychom byli schopni vidět válečné stroje, abychom je viděli dřív, než ony nás.“

Přestože jejich cestu doprovázela nervozita z hroziícího nebezpečí, byla o něco snazší bez nemožného Ravna. Zemřel, když je chtěl zradit, ani jednomu se po něm nebude stýskat. Brion s Leou zamířili na sever a po jejich pravé straně se táhly břehy vnitrozemního moře. Skrývali se mezi stromy. Jak dny mýjely, viděli méně a méně pasoucích se zvířat, možná proto, že přítomnost válečných strojů byla mnohem větší. Každý den nad jejich hlavami alespoň jednou přeletělo letadlo. Pokaždé opsalo velký kruh, jako by něco hledalo. Jedné noci se na obzoru odehrála jakási bitva. Vzdálené výbuchy otřásaly zemí a na nebi se odrážely plameny exploze.

O den později bitva skončila. Na severu viděli mračno prachu, vznášející se vysoko na obloze. Nejprve mrak připomínal písečnou bouři, ale vzhledem k tomu, že okolní krajina byla travnatá a nikoli písečná, a vzhledem k jeho rapidní rychlosti, byl původ mračna zcela zřejmý.

„Mezi stromy, rychle,“ řekl Brion a běžel velkými skoky. „Táhně je převis. Musíme se za něj dostat, aby skály byly mezi námi a detekčním zařízením.“

Zahodil batoh mezi kameny a pak pomohl Lee poslední kousek do kopce. Byly tam ohromné kameny, zalezli pod ten největší a ukryli se v jeho stínu. Brion zatlačil batoh s kovovými přístroji ještě dál pod kámen, aby riziko, že je detektor objeví, bylo co nejmenší. Pak před ně naskládal množství kamenů jako zeď a nechal malý otvor, odkud mohl sledovat

situaci.

„Slyším je,“ řekla Lea. „Skřípání a rámusení. Už jedou!“

Mohutné temné stíny již byly viditelné, vířily koly oblaka prachu a jak se blížily, postupně se zvětšovaly. Masivní, těžce ozbrojené a dokonale vybavené stroje. Za chvíli byly vidět i menší a hbitější stroje, které kolem obrů uzavíraly okruh. Malé stroje byly všude, prohledávaly břeh i okolní kopce. Brionovi a Lee přeletělo nad hlavou letadlo a Lea se ve své skrýši vyděšeně přikrčila. Burácení letadel se odráželo od kamenných zdí úkrytu. Jak se armáda přesunula, planina zčernala. Kam až dohlédli, byly vidět stroje. V uších jim zněl kovový lomoz.

Když hlavní část ocelového průvodu prošla, bylo pozdní odpoledne, ale menší a rychlejší tanky kroužily stále kolem.

„To byla tedy přehlídka,“ řekla Lea.

„Nelidská. Nebylo tam nic jiného než stroje. Naprogramované stroje. Kdyby byl mezi stroji jediný člověk, cítil bych vlnu jeho smíšených pocitů i na velkou vzdálenost. Ale nebylo tam vůbec nic.“

„Nemohlo být mezi stroji alespoň několik lidí? U kontroly?“

„Je docela možné, že jsem nezachytil jejich přítomnost. Ale i kdyby kolonu řídilo několik lidí, řekl bych, že tak devadesát pět, devadesát osm procent je ovládáno roboty.“

„To je děsivé...“

„Všechno na této operaci je děsivé. Smrtelné. Zůstaneme tu až do rána. Chci, aby ty stroje byly od nás, až vyrazíme, co nejdále. Jedna věc je však dobrá, a to, že teď víme, kterým směrem máme jít.“

„Co tím myslíš?“

Brion ukázal na veliké stopy, táhnoucí se přes celou planinu, vytlačené do hlíny těžkými obrněnými vozy. „Nechaly za sebou stopy, po kterých můžeme jít. Půjdeme a zjistíme, odkud vycházejí.“

„To nemůžeme! Možná tím směrem pojedou další stroje.“

„Dobře se jim vyhneme. Jsou vidět na míle daleko, takže se nemusíme držet příliš blízko. Budeme pokračovat velmi opatrně jako dosud a sledovat stopy tak dlouho, dokud to bude potřeba. Zastavíme, až najdeme místo, z kterého stroje pocházejí.“

Prvních několik dní nenastal žádný problém, ale sledování stopy bylo čím dál obtížnější. Jakmile Střední jezero zmizelo z dohledu, příroda kolem se začala rychle měnit. Už to nebylo celistvé pásmo hor, zalesněných kopců a travnatých plání. Terén byl víc členitý a kopce se střídaly s údolími a propastmi. Brion zastavil na prudkém kopci a díval se na hluboké stopy vytlačené do pláně. Na pláni byly stále zřetelně viditelné, ale nad propastí se ztrácely.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Lea.

„Najíme se a všechno důkladně promyslíme. Předpokládám, že bude dobré, když vystoupíme do hor a budeme pokračovat za stopou.“

Lea si prohlédla skalnaté vrcholky a ohrnula nos. „Lépe se to řekne, než udělá.“ Otevřela batoh a vytáhla téměř prázdnou krabici s jídlem. „Jestli sis všiml, dochází nám jídlo. Ať se stane cokoli, budeme se muset velmi brzy vrátit nebo přivolat loď a nabrat nové zásoby.“

„Nelíbí se mi ani jedno z toho. Došli jsme daleko a máme jejich stopu. Musíme pokračovat. Nemůžeme nabrat zásoby, protože nechceme riskovat přistání naší lodi v prostoru s tolika válečnými stroji. Což nám nabízí jen jedinou možnost...“

„Neříkej to. Otevři pusu jedině tehdy, budeš-li do ní chtít vložit jídlo. Budeme se řídit mým plánem. Vrátime se zpět, přivoláme loď a necháme se vynést na oběžnou dráhu, kde budeme v naprostém bezpečí. Máme spoustu informací. Pak si sedneme a budeme čekat, až pošlou vojáky...“

Brion nesouhlasně potřásl hlavou. „My jsme ti vojáci. A nemůžeme odsud odjet, dokud nezjistíme, co se tu děje. Musíme tedy dojít až ke kaňonu...“

„Ty ses snad zbláznil! To je jistá sebevražda.“

„To si nemyslím. Vidím to spíš jako šanci padesát na padesát. Rychlý postup tam a zpět, než tudy projedou jiné stroje.“

„Je mi jasné, co se bude dít dál. Bude to operace jediného člověka, že? Ty a tvoje tretry. Budeš kolem sebe významně mávat dýkou, zatímco já budu sedět tady se všemi těmi kovovými přístroji a budu trpělivě čekat, až se vrátíš.“

„Přesně to mám na mysli, nelíbí se ti snad na tom něco?“

„Snad jediná věc. Nebude snazší si vystřelit svůj vlastní mozek a ušetřit si tak spoustu problémů?“

Vzal její malou ruku do své mohutné dlaně a ucítil za jejími slovy obavy a strach. „Vím, co si myslíš a co cítíš a neodsuzuju tě za to. Ale v tomto okamžiku nemáme žádné jiné východisko. Buď se teď vrátíme a začneme celou operaci od začátku, nebo to dokončíme. Myslím, že jsme došli příliš daleko, viděli jsme spoustu násilí, byli jsme svědky krveprolití, a tak se teď nemůžeme vrátit. Dokážu se o sebe postarat. A musím tomu přijít na kloub a dotáhnout to až do úplného konce.“

Lea to chápala, nebyl důvod se hádat a její tělo zaplavila vlna odevzdání. Aniž by prohodili slovo, zabalili batoh a pokračovali hlouběji mezi kopce, až našli vhodné místo na táboření. Bylo to místo pod skalním převisem nedaleko horského pramene.

„Tady budeš v bezpečí,“ řekl Brion a podal jí pistoli. „Nech si ji u sebe. Jakmile něco uvidíš, okamžitě střílej, vyšetřuj později. Nic přátelského tu není – ani zvířata, stroje nebo lidi. Až půjdu zpátky, dám ti vědět, že jsem to já. Nemusíš se tedy bát, že mě zastřelíš.“

Tu noc byla v kopcích poprvé zima. Aby se zahřáli, dělili se o jeden spacák. Brion okamžitě usnul, léta tréninku ho naučila, jak to udělat, ale k Lee přicházel spánek pomalu. Ležela tiše a větvemi stromů se dívala na nepřátelskou oblohu plnou hvězd, byla odlišná než obloha na Zemi. Lea se cítila osamělá tak daleko od domova.

Bylo už světlo, když ji probudil lehký dotek. Brion stál nad ní a ukládal nůž do pouzdra.

„V našem posledním hlášení jsme natočili všechny důležité informace, na které jsme přišli, takže nebudeš muset zapínat rádio. Musíš zůstat celou dobu tady v úkrytu. Tohle je den číslo jedna – a já se nejpozději do večera čtvrtého dne vrátím. Ať najdu cokoli, určitě se vrátím, to ti slibuji. Když se však nevrátím, nečekej na mě. Doufám, že ti nemusím připomínat, že jít za mnou by bylo učiněné šílenství. Takže když se do čtvrtého dne nevrátím, pátého dne musíš odjet. Jakmile se dostaneš zpět k pláním, přivoláš si loď a rychle zmizíš. Máme i jiné agenty, kteří mohou tento oříšek rozlousknout v případě, že my selžeme. Ale zatím si s nouzovým řešením nelámej hlavu. Uvidíme se za čtyři dny.“

Otočil se na patě a odešel. Odešel rychle, dřív, než stačila něco říct. Lea pozorovala jeho mohutnou postavu sestupovat bez námahy po břehu. Byl menší a menší, pak přeskočil převis a zmizel z dohledu.

Kapitola 15

Výprava kaňonem

Nebyl žádný logický důvod obávat se vstoupit do kaňonu, ale logika s tím neměla nic společného. Brion seběhl několik posledních stop z terasovitého kopce a pak zastavil. Nehýbal se. Poslouchal ticho. Po obou stranách se táhly vysoké strmé stěny, vytvářející přírodní koridor, jenž protínal kopcovitý terén. Viděl asi čtvrt míle před sebe, pak se kaňon stáčel a nebylo vidět dál. Zemi před ním kdysi pokrývala tráva a husté houštiny, ale bylo to již velmi dávno, nyní byla půda úplně seschlá a popraskaná. Jen tu a tam se blízko skal objevilo několik menších zelených trsů. Zbytek byl rozdrčen a zničen pod koly postupující armády. Stroj za strojem se zakusoval do kamenné země, až se na ní vytvořila kolejnice. Když se Brion podíval na zem, všiml si, že stojí v jedné z hlubokých rýh, v několik stop širokém vzoru. Byla to jen část stopy nějakého gigantického stroje. Nedávno tudy projela armáda a z toho, co věděl, mohla další taková právě v tuto chvíli postupovat proti němu. A on se s ní měl utkat s holýma rukama?

„Ano!“ vykřikl a pak se usmál. Jeho vyhlídky nebyly příliš dobré, ale byla to jediná šance, jakou měl. S každou další minutou, co tam stál, byla možnost, že se v kaňonu setká s nepřítelem, pravděpodobnější. Brion rychle postupoval dopředu.

Nad ním se tyčily vysoké kamenné zdi kaňonu. V rozbité půdě byly vyjeté nepravidelné koleje. Po hodině ostrého běhu začal Brion ztěžka oddychovat, a tak zpomalil do rychlé chůze. Pokračoval tak, dokud se mu nevrátily síly a pak se znovu rozběhl. Míle míjely jedna za druhou, kaňon však vypadal stále stejně. Bylo brzy odpoledne, když se kamenné zdi rozestoupily a Brion se ocitl uprostřed skal.

Byla to dobrá příležitost k odpočinku. Poprvé opustil vyjeté koleje a vystoupil na travnatý porost mezi balvany. Odtud byla dobře vidět rozbitá stezka, vedoucí napříč údolím a ztrácející se na vzdálené straně. Když vypil pár doušků vody, lehl si a zavřel oči. Hodinový spánek a půjde dál. V této oblasti bylo chladnější a možná že bylo pohodlnější spát přes den a v noci pokračovat v postupu. Věděl, že se tomu jeho metabolismus lehce přizpůsobí. Doma na Anvharu muselo být jídlo nasbíráno v létě a připraveno na dlouhou zimu. V té době dokázal nespát čtyři až pět dní a věděl, že to dokáže znovu. Tráva byla měkká a místo ve skále bylo chráněno před větrem a teplým sluncem. Pohodlně se uložil a okamžitě usnul.

Ve stanovený čas otevřel oči a podíval se na oblohu. Slunce zapadlo za kopce a ve stínu začínala být zima. Stezka pod ním byla stále prázdná. Uložil nůž do pouzdra, upil trochu vody a pokračoval v cestě.

Kaňon byl nyní širší, ale zatáčky byly ostřejší a bránily mu, aby viděl do dálky. U každé z nich zpomalil a vcházel do ní velmi opatrně, až si uvědomil, že tak ztrácí drahocenný čas. Co se má stát, to se stane, nedokázal by tomu zabránit. Musel pokračovat rychle a předvídat budoucnost.

Povrch údolí se změnil v tvrdou skálu, poškrábanou a narušenou kovovými střepinami. Jakmile Brion srovnal rytmus, pokračoval rovnoměrně dál, dýchal silně a pravidelně. Skoro uvolněně. Vběhl do ostré zatáčky a uviděl před sebou obrněné vozidlo.

Mělo to reflexy stroje. Čtyřlavičková otočná věž byla vztyčená k nebi. Pak se neuvěřitelnou rychlostí otočila a namířila přímo na Briona. Než stačil uskočit do bezpečí skal, viděl, jak se čtyři tmavá ústí zbraní otevřela. Střely ho zasáhnou do zad, nemohou ho minout...

Padl na zem a přitiskl se k nejbližšímu kameni. Překvapilo ho, že je stále naživu. Nic se nestalo. Zbraně nevystřelily.

Brion tiše ležel a čekal náraz střel, když se tank dal znovu do pohybu. Věděl, že stroj neobelstí. Mohl z této smrtelné pasti vyvážnout? Ne, zdi údolí byly příliš strmé a hladké, aby se po nich mohl vyšplhat. Nebylo úniku. Zvuk motoru byl hlasitý a pronikavý. Kov skřípal a motor nepřetržitě běžel.

Pak náhle zvuk ustal a zůstalo jen bolestné ticho. Stroj stál Brionovi v cestě. Co bylo příčinou zastavení?

Zhluboka se nadechl a pomalu vstal. Byl ušetřen, ale na jak dlouho. Co měl dělat? Brzy bude tma. Možná se kolem tanku protáhne, až se setmí. Tma pro stroj nic neznamena, citlivost bude stejná jako ve dne. Měl by se vrátit? Mohl by – ale to by znamenalo konec. Vzdát se? Došel příliš daleko. A proč na něj ta věc nevystřelila? Zvědavost ho nutila k opatrnosti.

Brion pomalu vyhlížel za kameny...

Jakmile však zjistil, že se dívá přímo do namířené hlavně, rychle se ukryl.

Přesto se neozval žádný výstřel. Ta věc věděla, že je tady, tak proč váhala? Byla to snad nějaká hra na kočku a myš? Ne, stroj nemohl být naprogramovaný na nic jiného než na zabíjení. Co má dělat?

Brion zvedl kámen a hodil ho tak daleko, jak jen mohl, jako kdyby házel granát. Kámen dopadl na zem a Brion znovu vyhlédl, aby se podíval. Ozvalo se kovové zaskřípání, jak se věž s hlavními otočila za kamenem, pak se opět vrátila do původní polohy a zamířila na něj. Tentokrát se Brion ani nepohnul. Stroj měl dvě příležitosti ho zabít – a nic se nestalo. Tohle byla třetí. Kdyby nyní vystřelil, Brion by se to nikdy nedozvěděl.

Uplynula sekunda, dvě, pak tři. Stále bylo ticho. Nakonec si Brion dodal odvahu a vykročil z úkrytu. Otočná věž se pohybovala s ním a nepřestávala na něj mířit.

Brion se zastavil, jakmile uslyšel startující motor, tank se posunul o několik centimetrů dopředu, pak zastavil. V tu chvíli si Brion všiml, že jeden z pásů chybí a tank se nemůže pohybovat dopředu.

Kdyby se mu podařilo kolem tanku protáhnout, nemohl by ho stroj pronásledovat! Rozběhl se napříč údolím, byl si vědom, že ho tank na každém kroku sleduje. Jakmile se dostal těsně ke stroji, aby proběhl kolem, hlavně se náhle zastavily. Věž se opět pomalu otočila a hlavně se posunuly do vertikální polohy. Brion také zastavil a pečlivě si tank prohlížel.

Ta věc ho ignorovala. Má se dostat z dosahu předních senzorů, anebo obětovat čas a prohlédnout si ten stroj zblízka? Ovládla ho však zvědavost. Uvolnil napětí ze strachu z jisté smrti, které ho na okamžik zaskočilo. Teď však byl naprosto bezstarostný a ničeho se nebál. Musel se dostat blíž k tanku, aby si ho mohl důkladně prohlédnout. Možná se mu podaří něco zjistit.

Přistupoval opatrně krok po kroku blíž, ale stroj na to nereagoval. Byl natolik blízko, že viděl na kovovém plášti svařené spáry. Položil jednu nohu na lesklý kov po straně. Za otočnou věž byl poklop s jedinou západkou. Brion chvíli váhal – pak se natáhl a silou poklop otevřel.

Nic se nestalo. Brion slyšel, jak mu srdce hlasitě tluče, když se sehnul a podíval se dovnitř. V tanku nebyl žádný život. Přístroje v řadě blikaly, kdesi zazněl motor a zase utichl. Střely byly naskládány v podavači. Byly připravené k palbě. Tak proč na něj nevystřelily? Tak dost! Najednou se na sebe rozzlobil proto, jak byl hloupý. Co tu vlastně dělal – bezdůvodně riskoval svůj život? Bezpečně prošel kolem tanku. Jediné, co měl udělat, bylo projít a pokračovat v cestě, dojít tak daleko od té věci, jak jen mohl. Kopl do kovového pláště, zhnusen sám nad sebou. Pak seskočil a utíkal stejným směrem dál do údolí, aniž se jedinkrát ohlédl. Byla to další záhada, kterou musel přidat k těm ostatním, jež tvořily úlomky tohoto hrozného světa. Žádná z těch záhad nebude vyřešena dřív, než zjistí místo, z kterého smrtící stroje vyjely. Běžel dál.

Přestože se už šelo, běžel stejnou rychlostí po hvězdami ozářené zemi. Byl to nemilosrdný zápas a tak zastavil, i když bylo ještě daleko do svítání, aby si odpočinul. Když dorazil do úzké úžlabiny v kaňonu, cítil, jak ho zmáhá únava. Padl na kolena, aby si pozorně prohlédl půdu, ale nenašel žádné vyjeté koleje. Kaňon by mu měl poskytnout bezpečné místo na přenocování. Našel si místo, odkud nebyl vidět, pak uleh mezi dva kameny a okamžitě usnul.

Později ho ze spánku něco vyrušilo. Hvězdy zářily a osvětlovaly noční krajinu až k obzoru. V údolí bylo ticho, ale z dálky zněl hluk letadel. I ten se však po chvíli vytratil. Nic z toho se Briona netýkalo. Zavřel oči a když je opět otevřel, byla obloha šedivá. Svítalo.

Byl prochladlý a jeho svaly se chvěly únavou. Voda byla ledově studená a Brion odolal pokušení vypít víc, než několik povzbuzujících doušků. Měl hlad. S tím počítal, a tak myšlenky na jídlo rychle zahnal. Musí dodělat svou práci. Jakmile se začal hýbat, bylo mu tepleji, s žízní a hladem se dalo vydržet. Musí pokračovat.

Údolí se začalo rozšiřovat a Brion se držel blízko východní stěny, kde byl zatím stín. To mu snad poskytne dost ochrany v případě, že by se potkal s dalšími stroji.

Údolí se svažovalo, stěny se rozestupovaly a povrch byl s každým dalším krokem tvrdší. Zničená, popraskaná půda byla najednou hladší a tvrdá. Klekl si, aby si povrch lépe prohlédl.

Byl to roztavený kámen. Kdyby byl vytvořen přírodní vulkanickou činností, byl by mírně hrbolatý. Povrch však byl dokonale hladký a vyrovnaný v několika vrstvách.

Povrch údolí byl umělý.

Slunce stálo vysoko na obloze, takže kolem nebyly žádné stíny. Světlo zalilo celé údolí a odhalilo umělý hladký a lesklý povrch. Brion opatrně našlapoval a prohlížel si kamenné zdi na obou stranách. Byly rovné a hladké, nikde žádný otvor.

Nic. Kamenné stěny tu stály od pradávna, byly přírodní. Tohle byl mrtvý konec. Bylo to údolí, které začínalo zde a končilo u planiny. Údolí protínalo skály a mělo jediný východ.

Přesto Brion věděl, že mocná armáda strojů vyjela právě odtud. Viděl to na vlastní oči, a proto šel po jejich stopě. Proč tu tedy nic není? To není možné!

Pomaloučku došel ke kamenné stěně, dotkl se jí a po chvíli do ní začal zuřivě bušit rukojetí nože. Stěna byla tvrdá. To prostě není možné. Přesto tomu tak bylo.

Když se otočil, aby si znovu údolí prohlédl, všiml si černého sloupu. Byl vysoký čtyři stopy a stál asi deset yardů od zadní stěny. Brion k němu pomalu došel, obešel ho ze všech stran a pak se ho opatrně dotkl. Sloup byl z nějaké slitiny, byl trochu opotřebovaný zubem času a na povrchu byl matný. Brion na něm nenašel žádné nápisy a tak nedokázal určit, jakou asi sloup plnil funkci. Přejel hrotem nože po povrchu a zanechal v kovu dlouhou stříbrnou rýhu. Pak nůž uložil do pouzdra a pocítil vztek a beznaděj.

„Co je to?“ vykřikl. „Co to všechno znamená?“

Jeho slova se rozléhala a odrazila se od kamenných stěn, až zanikla úplně a údolí se ponořilo do ticha.

Kapitola 16

Tajemství černého sloupu

V návalu nesmírného hněvu Brion do kovového sloupu kopl. To způsobilo jen dutou ránu a prudkou bolest v jeho pravé noze.

„Velmi působivé, Brione,“ řekl nahlas. „Předpokládám reakce inteligentního muže. Cítíš se lépe? Teď, když ses zbavil svého vzteku a máš bolavou nohu, není na čase, abys začal zase trochu uvažovat? Ano, myslím, že je. Co víš? Bod číslo jedna,“ řekl a zvedl prst, „armáda strojů vyjela z tohoto údolí. O tom není pochyb. Všechny stopy strojů, které jsem až dosud viděl, vedou sem do údolí. Cestou nebyly žádné odbočky nebo jiné cesty. To tedy vede k úvaze číslo

dvě: Stroje musely vyjet odtud, z místa, kde teď stojím. Skály a země sice vypadají, že jsou velmi tvrdé, ale možná to tak není. Musím to prozkoumat. Ale co kdybych se nejprve podíval zblízka na ten podivný sloup. Je umělý, vyrobený z nějakého kovu. Šance, že to má něco společného s naším problémem, je sto ku jedné. Takže číslo tři – prozkoumání sloupu je na prvním místě.“

Něco dráždilo jeho paměť. Co to bylo? Když kopl do sloupu a způsobil si tak bolest nohy, něčeho si nevšiml. Ale čeho? Ano, samozřejmě, znělo to, jako by byl sloup dutý. Když jeho bota narazila na kovový povrch, zadunělo to. Brion vytáhl nůž a obrátil ho. Držel ho za ostří a rukojetí udeřil na místo, kde předtím vyryl rýhu. Ozval se tvrdý náraz. Ale když zaklepal na sloup o něco níž, dutě se rozezněl. Bylo to duté!

To vyvolalo další otázku: Byla to dutá skořápka, která něco ukrývala? Možná ano. Musí najít způsob, jak to otevřít, aby se podíval dovnitř.

Brion klouzal prsty pomalu po straně sloupu, povrch byl hladký a bez označení. Klekl si na zem, aby si prohlédl spodní půlku a nakonec si lehl, aby se podíval dolů. Byla kolem celého základu prasklina? Ostřím zatlačil na povrch a hrot nože vklouzl dovnitř! Byla tam prasklina, byla kolem celého základu. Přestože byl sloup zapuštěný do tvrdého kamene, ukázalo se, že je to skříňka, stojící na povrchu. Brion vstal a zavadil o něco pohledem. Stříbřitý záblesk, asi stopu nad zemí.

Byla to rýha v kovu.

Blížší prohlídka ukázala, že rýhu způsobilo něco, co bylo uvnitř asi centimetr široké štěrbině.

„Hlavička šroubu! Vypadá to úplně stejně jako hlavička šroubu. A šrouby jsou přece od toho, aby se odšroubovaly.“

Jediným nástrojem, který u sebe měl, byl nůž. Musel stačit. Vmáčkl ostrý hrot do drážky a přitlačil na rukojeť. Nic se nestalo. Silněji. Cítil, jak se mu svaly napínají a viděl, jak se ostří nože ohnulo. Ozvalo se silné zapraskání. To nevadí. Silněji...

Hlavička se otočila asi o centimetr. Když Brion přejel prstem po povrchu, zjistil, že se šroub nepatrně vysunul. Už nesplýval s povrchem. Teď, když byl šroub uvolněný, bylo otáčení o něco snadnější. Hlavička se vysunula a pod ní byly vidět závit. Šroub byl natolik volný, že se dal otáčet prsty. Brion ho vytáhl a odhodil na zem. Pak si klekl, aby se mohl podívat mezírkou. Tma, nic nebylo vidět. Ale šroub musel mít nějakou funkci. Že by držel něco na určitém místě? Ale co?

Zvedl nůž, aby otvor zvětšil, ale pak se zamyslel. Bude moudřejší použít inteligenci, než pátrat poslepu. Jakou funkci šroub splňoval? Měl snad zakrýt otvor s kontrolkou uvnitř? Možné, ale nepravděpodobné. Možná byla uvnitř nějaká tuba, kterou šroub přidržel na svém místě. To znělo pravděpodobněji.

Klekl si, zatlačil nožem na spodní část sloupu a vtlačil ostří dovnitř. Pak zatáhl. Pohnulo se to!

Pohybem tam a zpět se Brionovi podařilo zasunout nůž na délku dvou centimetrů. Tuba by měla být natolik uvolněná, aby se s ní dalo pohybovat nahoru a dolů. Nechal nůž ve stejné pozici a naklonil se, aby s ní pohnul. Pak si klekl a objeml sloup. Pomalu narovnával kolena a vši silou si tiskl sloup k hrudi.

Ucítil zapraskání a kovový sloup se pomalu odlepil od země. Podíval se dolů a uviděl, že je tuba asi dva centimetry nad povrchem země, něco ji však stále na straně přidržovalo. Brion se pohyboval opatrně a přesně, aby věc neskouzla zpět. Posunul paže níž a opět zatáhl.

Sloup pomalu stoupal, centimetr po centimetru, dokud nebyl asi stopu nad zemí. Pod matně kovovou skořápkou Brion zahlédl záblesk lesklého kovového povrchu.

Kousek po kousku zvedal sloup výš, až se mu podařilo vsunout prsty pod okraj dna. Jakmile držel kovový plášť dostatečně pevně, pokrčil kolena, opřel se o sloup svými stehny a pomalu se narovnával. Kovová tuba klouzala zlehka nahoru, když se zbavila úchytek po stranách.

Brion odskočil a kov dopadl na tvrdou zem. Ztěžka dýchal a díval se na to, co právě odhalil.

Uvnitř byla zabudována jakási elektronická aparatura z lesklého kovu. Obvodní paměťové panely mu byly povědomé, všechno bylo vzájemně propojené spoustou drátů. Z jedné spojky vycházel silný kabel. Brion ho sledoval očima, až narazil na baterii upevněnou ve spodní části. Byla to výkonná baterie, což znamenalo, že když nebude vystavena příliš velkému zatížení, může pracovat celé roky bez sebemenšího dohledu. Ale k čemu to bylo? Skoro všechny součásti byly povědomé, připomínaly zařízení, které Brion sám používal. Jak se na to tak díval, uvědomil si, že stroj vydává slabé vibrace. Pracovalo to snad? Podíval se z druhé strany a skutečně! Spatřil displej, na kterém se rychle měnily číslice. Takže to pracovalo, fajn. Ale co to bylo – a jak to souviselo s válečnými stroji?

Brion se sehnul, aby zvedl nůž, pak ustoupil a znovu se na tu věc podíval. Byla to pro něj záhada. Narovnal ostří a najednou dostal chuť ho zabodnout hluboko mezi dráty. Ovládl se. Ničeho by tím nedosáhl, snad jen vlastní rychlé opravy. Mohly by tu někde být nějaké jmenovky nebo identifikační štítky? Jak se sklonil, aby se podíval, ozvala se blízko za ním ohlušující rána.

Reflexivně odskočil na jednu stranu, otáčel se v kotrmelcích a připravil nůž na svou obranu.

Za ním stáli tři muži, otočení tváří k němu. Muži, kteří tam ještě před malou chvílí nemohli být.

Byli celí v černém, na nohách měli těžké vysoké boty a na sobě silné skafandry. Jejich tváře byly ukryté za tmavými zrcadlovými ochrannými helmami. Každý z nich nesl v ruce jakýsi kovový kufřík a zdálo se, že nejsou ozbrojeni. Museli být překvapeni, když ho uviděli, protože všichni uskočili při pohledu na jeho nůž. Brion pomalu vstal, zasunul nůž zpět do pouzdra a udělal krok k nejbližšímu muži. Muž ustoupil a zmáčkl kontrolku na opasku. Ozvala se rána a muž zmizel stejně rychle, jak se objevil.

„Co se to tu děje? Kdo jste?“ volal Brion a vydal se k nim. Zbývající muži ustoupili a ohlušující rána zazněla potřeť. Zmizeli a pak se jeden po druhém, spolu s dalším tuctem stejně oděných mužů, vrátili.

Ostatní muži byli ozbrojeni. Zvedli těžké pušky a namířili na Briona. Stál a ani se nepohnul, aby v nich sebemenším

pohybem nevyvolal znepokojení. Muž v přední řadě, který měl na ramenou výložky, sklonil zbraň, dotkl se helmy a otevřel hledi.

„Kdo jsi?“ zeptal se. „A co tu děláš?“

Kapitola 17

Zabijáci

Také ostatní muži začali otevírat svá hledi.

„Seržante, myslíte, že vám rozumí?“ volal jeden z nich.

„Ten nůž, co má, vypadá nebezpečně.“

„Řekněte mu, aby ho odhodil.“

Brion velmi dobře rozuměl. Mluvili univerzálním esperantem, jazykem, který znal každý jako svou rodnou řeč. Zvedl pomalu ruku a sevřel nůž. „Položím to na zem. Jen nestiskněte spoušť.“

Seržant ho pozoroval, stále na něj mířil, když Brion odhazoval nůž. Jakmile se zbraně zbavil, sklopil muž pušku a přistoupil k němu. Byl to nelítostně vypadající muž s přivřenými očima, bledou pletí a neoholenou bradou.

„Ty nejsi technik z Gyongysu,“ řekl seržant. „Ne v tomhle obleku. Co tu děláš?“

„Chtěl jsem se vás zeptat na totéž, seržante,“ řekl Brion. „Vysvětlete mi to. Mám těch otázek víc...“

„Mě se na nic ptát nebudeš. Vůbec se mi to nelíbí.“ Přes rameno zavolal: „Corporate, vrať se zpátky a vyzvedni skafandr, velký. Řekni kapitánovi, co jsme našli, a řekni mu, aby okamžitě informoval Válečné oddělení.“

Opět se ozvala rána. Brion si uvědomil, že to má něco společného s jejich objevováním se a mizením, jako by se pohybovali tak rychle, že rozdělili vzduch a zanechali za sebou vakuum jako poblesku. Válečné hlídky, hlášení Válečnému oddělení – dozajista jsou v kontaktu s armádou strojů. Možná se armáda objevovala stejně jako oni!

„Ty jsi zodpovědný za tanky a ostatní obrněná vozidla, nemám pravdu?“

Seržant zvedl pušku. „Nejsem zodpovědný za nic – jen poslouchám příkazy. Teď zatím mlč. Jestli chceš mluvit, mluv si s inteligencí. To je učiní šťastnými.“

Přestože na něj mířilo několik pušek, Brion měl dobrý pocit. Musela být spojitost mezi těmi lidmi a válčící planetou. Rozuzlení bylo na dosah ruky, musí ovládnout svou netrpělivost. Sledoval techniky – první skupinu, která se objevila, pracovali na přístrojích ukrytých v srdci kovového sloupu. Připojili kabely a zdálo se, že testují funkce jednotlivých částí. Muselo to správně pracovat, protože rychle zkoušecí přístroje odpojili a připevnili kovový kryt. Jakmile zapadl do správné polohy, zavařili spár, který Brion porušil. Chtěl se jich na něco zeptat, ale ovládl se. Brzy k tomu bude mít příležitost. Otočil se, když zaslechl známý zvuk. Corporal se vrátil se skafandrem smotaným pod paží.

„Poručík říkal, že ho máme přivést dolů a počkat na recepci. Tady je ten skafandr.“

Slíbená recepcie zněla poněkud zlověstně, ale Brion neměl příliš velký výběr, když na něj mířilo tolik zbraní. Oblékl si skafandr, jak mu nařídili, a pečlivě ho zapnul. Seržant zavřel hledi a natáhl se k jedné z kontrol na Brionově pase. Pocítil těžko popsatelnou závať a všechno se v okamžiku změnilo. Údolí a vojáci byli pryč a on stál na kovovém nástupišti. Osvětlovala ho silná světla a ze všech stran k němu běželi uniformovaní vojáci. Pod dohledem mladého vojáka mu rozeznuli skafandr a svlékli mu ho.

„Pojď se mnou,“ nařídil Brionovi. V tom okamžiku nebyl důvod k protestům, a tak poslušně šel. Rychle se podíval na masivní stroje s těžkými dráty omotanými kolem izolátorů, silnými jako lidské tělo. Pak vyšel ocelovými dveřmi a zamířil do chodby. Všechno bylo natřené neutrální šedí a chodba byla lemovaná řadou dveří. Zastavili se před dveřmi s označením CORPS 3, otevřeli a pobídlí Briona, aby vešel. Když vstoupil dovnitř, slyšel za sebou cvaknout zámek.

„Prosím, posadte se do křesla,“ řekl tiše nějaký muž. Seděl ve svém křesle ne víc než dva metry od Briona. Byl hubený, měl bledou, unavenou tvář, kruhy pod očima a vystouplé lící kosti. Na sobě měl pracovní šedou uniformu. Usmál se na Briona, ale bylo to pouze gesto, které nevyjadřovalo žádný cit nebo upřímnou radost. Brion ho slyšel zcela zřetelně, přestože mezi nimi byla průsvitná zeď, rozdělující pokoj na dvě poloviny. Brion se usadil do křesla, jediného kusu nábytku v místnosti.

„Mám na vás pár otázek,“ řekl Brion.

„Tím jsem si jistý, také bych se rád na něco zeptal. Měli bychom vzájemně ukojit naši zvědavost. Já jsem plukovník Hegedus, z Armády Opolských lidí. A ty?“

„Jsem Brion Brandd. Mám tomu rozumět, že CORPS 3 je válečné vedení?“

„Ano. Jak jsi všímavý. Nemáme v úmyslu ti nějak ublížit, Brione. Chceme jen vědět, co jsi chtěl udělat se signální věží Delta, kterou se ti podařilo rozmontovat.“

„Tak se to tedy jmenuje? Jenom jsem to zkoumal, abych zjistil, jestli to nemá nějakou spojitost s válkou na Selmu–II.“

„Chceš mi tím snad říct, že jsi nějaký druh vyzvědače?“

„Chcete mi tím snad říct, že je na téhle planetě něco, co bych mohl vyzvědat?“

„Brione, prosím, nehrajte si tu nějakou hru. Prostor, ve kterém ses nacházel, má velkou strategickou důležitost, jak dobře víš. Jestli pracuješ pro Gyongys, pak mi to řekneš – víš, jak snadno zjistíme pravdu.“

„Obávám se, že vůbec nechápu, co po mně vlastně chcete. Pravda je, že jsem naprosto zmatený z toho, co se stalo. Přijel jsem na tuto planetu uprostřed ničivé války...“

„Promiň, ale na téhle planetě není válka, to přece víš...“ Poprvé se na jeho tváři objevily nějaké emoce – byl to neskrývaný šok. „Ne, ty to nevíš, že je to tak? Ty si stále myslíš, že jsi na Selmu–II. Nejsi z Gyongysu...“

Dospěl k okamžitému závěru, natáhl se a zmáčkl spínač na ovládacím panelu blízko křesla. Brion si uvědomil náhlou bolest v pravé paži a rychle s ní pohnul nahoru. Bylo příliš pozdě. Zákeřná jehla se vrátila zpět do opěradla, práce byla provedena. Pokusil se vstát, ale uvědomil si, že nemůže. Nedokázal udržet oči otevřené. Upadl do temnoty...

První den Lee nevadilo čekat v úkrytu v lese. Byl to požitek odpočívat po tak namáhavém pochodu, seděla na břehu

potoku a chladila si chodidla v tekoucí vodě. Skrz větve viděla bílé mraky plující po nebi a čas od času i hejno křičících létajících ještěřů. Pokrm byl bez chuti, jako vždy, ale byl sytý a zahnal na chvíli její pocit hladu. Když zapadlo slunce, vzduch se ochladil, otevřela proto spacák a vlezla si do něj. Pušku si položila vedle hlavy, jak jí nařídil Brion. Bála se o něj, ale pokusila se na to nemyslet. Větve stínily ve výhledu na hvězdami posetou černou oblohu. Zavřela oči a usnula.

Během noci ji probudil křik nějakého zvířete. Otrásla se a popadla zbraň. Slýchala ten zvířecí nárek často po setmění, ale nijak jí nevadil, protože s ní pokaždé byl Brion. Jeho mlčenlivý klid jí dodával pocit bezpečí a vždy hned zase usnula, protože věděla, že se na jeho ochranu může spolehnout. Jenže on už s ní nebyl. Měla potíže usnout, několikrát za noc se ještě vzbudila a naslouchala nářku zvířat. Byla to neklidná noc a Lea až do rána nedokázala zamhouřit oči.

Celý následující den se zaměstnávala přepracováním nahrávky. Počítač z lodi jí zprávu přehrál a ona do ní vložila další informace, upřesnila je a aktualizovala. Snažila se nemyslet na Briona, jak jde sám úzkým kaňonem. Zaháněla myšlenky na to, co by se stalo, kdyby narazil na jeden z těch tanků.

Druhá noc proběhla stejně špatně jako ta první a svítání ji zastihlo unavenou. Umyla se ve studené vodě z hor a pak si malým hřebínkem pročísla vlasy tak dobře, jak jen to bylo možné. Jídlo bylo odporné a tak ho musela zapít studenou vodou, když vtom zahlédla mezi stromy pohyb. Něco tam bylo!

Slíbila Brionovi, že se bude řídit jeho instrukcemi, a tak se podle toho ihned zachovala. Vytáhla pistoli a vystřelila mezi stromy v lese. Když pistole utichla, uslyšela, jak na ni někdo volá esperantem.

„Jsme přátelé...“

Následovalo několik dalších střel. Na téhle planetě žádní přátelé nebyli! Ukryla se za kamennou bariéru a dívala se mezi stromy.

V hlubokém lese zaslechla motor stroje a pak se za ní ozval výbuch – a po něm další. Kolem se rozšířil oblak bílého kouře a pohltil ji. Lea zatajila dech, ale po chvíli se musela nadechnout. Kašlala, sedla si na zem, záchvat kašle nepřestával, tak si lehla na bok a zavřela oči. Když se z lesa vynořil zamaskovaný muž, byla potichu a nehýbala se. Muž stál a díval se na ni.

Kapitola 18

Militaristické šílenství

Brion zamrkal a nad sebou uviděl neznámý strop. Jeho myšlenky byly zastřené a trvalo mu několik minut, než si uvědomil, co se vlastně stalo. Údolí... ne... dosáhl konce údolí... černý kovový sloup. Pak vojáci, jeho zajetí, rozhovor s mužem jménem Hegedus. Něco se stalo... už si vzpomněl, injekce, droga a potom... nic. Kromě smíšených pocitů, které přetrvávaly několik minut. Podíval se dolů a viděl, že leží na lůžku u zdi, v místnosti bez oken. V pokoji byl stůl, několik skříní a křesla potažená stejným materiálem jako lůžko. Jak se Brion pokusil pohnout, zatočila se mu hlava, a když si sedl, bylo mu zle a cítil se ještě hůř. Držel se pevně postele, dokud se mu neudělalo o něco lépe. Pocit nevolnosti vystřídala zlost. Vůbec se mu nelíbilo, že se k němu tak chovali. Tajemství Selmu–II bylo ještě zapeklitější. Vstal a ignoroval závratě, jež se o něj pokoušela, došel ke dveřím a vzal za kliku. Zamčeno. Když se otočil, zaslechl zevnitř dveří podivný bzukot. Klika se otočila a dveře se otevřely.

Brion přiskočil ke zdi a stiskl pěst. Jednou ho zajali a píchli mu drogu. Zjistí, že to podruhé nebude tak jednoduché. Dlužil jim něco a věděl, co to bylo. Když se dveře do široka otevřely, zatnul svaly. Připraven!

Byla to Lea, kdo vešel dovnitř.

Jeho paže klesla pomalu k tělu, jakmile se otočila k němu. „Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Nechtěli, mi to říct.“

„Jak ses sem dostala? Sledovala jsi mě?“

„Ne, zůstala jsem v lese. Byla jsem vojáky zajata dva dny po tvém odchodu. Přišli potichu a zavolali na mě. Vzpomněla jsem si, co jsi mi řekl, a vystřelila jsem na ně, i když jsem na ně neviděla. Pak se kolem mě ozvaly výbuchy, řekla bych, že to byly nějaké plynové granáty, vyvalil se z nich bílý dým. Pokusila jsem se utéct, ale v kouři musel být vmíchaný nějaký omamný plyn. Pamatuju si, že jsem upadla a pak jsem se probudila tady. Přišla žena, nic mi neřekla a odvedla mě sem. Kromě toho nevím, kde jsem a co se děje.“ Její hlas zněl skoro hystericky a Brion si všiml, že tlačí dlaně pevně k sobě. Přistoupil k ní a obejmul ji.

„Už je to v pořádku. Vím jen o málo víc než ty. Šel jsem kaňonem, až jsem skončil v uzavřeném údolí se slepým koncem. Objevili se vojáci, zajali mě stejně jako tebe a já se probudil v tomhle pokoji. Nemyslím si, že by nám chtěli ublížit, měli na to spoustu času. Ale kdo jsou – a jak tě našli? Potřebujeme odpovědi...“

„A dostanete je,“ řekl Hegedus a prošel otevřenými dveřmi. „Doktorko Morees, prosím, posadte se. Ty taky, Brione...“

„Jak to, že víte, jak se jmenuju?“ zeptala se Lea.

„Řekla jste nám to. Máme velmi pokročilou techniku, drogy a stroje, které se dokáží dostat do vaší paměti. Dělá se to, aniž by vám bylo jakkoli ublíženo, a nezanedbává to žádné následky. Od Briona jsme zjistili všechno o vašem úkolu a také to, kde na něj čekáte. A tak jsme si pro vás šli dřív, než se vám v tom divokém světě něco stane. Je mi líto, že jsme museli použít plyn, ale věděli jsme, že jste ozbrojená a že se budete bránit. A také víme o práci, kterou oba děláte pro Nadaci kulturních vztahů. Litujeme, že jste měli takové problémy, a jediným naším přáním je to napravit.“

„Můžete začít hned teď tím, že nám řeknete, co se děje na Selmu–II,“ řekl Brion.

„Rád vám to vše vysvětlím. Proto jsem tady. Posadte se, prosím. Je něco, co bych vám mohl nabídnout? Něco k jídlu nebo pití...“

„Nic. Jen to vysvětlení.“ Brion ztrácel trpělivost. Lea souhlasně přikývla.

Hegedus se posadil naproti nim a položil si ruce na zkřížená kolena. „Abych vysvětlil naprosto přesně, co se děje, budu vám muset nejdřív vysvětlit historii tohoto světa, planety jménem Arao...“

„Takže my už nejsme na Selmu–II?“ zeptala se Lea, trochu zmatená. Hegedus potřásl hlavou.

„Jste tisíce světelných let vzdáleni od Selmů–II, na planetě, která obíhá kolem úplně jiného slunce. Planeta se jmenuje Arao. Náš výzkum odhalil, že tato planeta byla jednou z posledních objevených planet před Kolapsem Zemské velmoci. V podstatě se na ní usadili uprchlíci z válek, které tehdy otrásovaly celou galaxii. Moji předci si přáli žít v míru a věděli, že jediný způsob, jak toho dosáhnout, bude hrdinný boj, tajná jednání, tvrdá práce a neuvěřitelné oběti...“

„Nemohl byste to trochu zkrátit a přejít blíž k současnosti?“ přerušila ho Lea. „Obětí a utrpení jsme viděli víc než dost.“

„Samozřejmě! Promiňte. Ale to pozadí je nevyhnutelné. Prosím, mějte se mnou trochu strpení. Jak jsem řekl, zůstaly jen dvě mezihvězdné kosmické lodě, a tak se ti, co přežili, nalodili a zamířili do hlubokého vesmíru, aniž by znali konečný cíl. Objevili úrodnou, neosídlenou planetu daleko za hranicí kolonizované galaxie. Tak se ocitli na Arao a my z Opole každý rok oslavujeme Den osídlení...“ Zachytil Lein pohled a tak rychle pokračoval.

„Ale méně než jedno století po našem osídlení zasáhlo jeden z našich dvou velkých kontinentů strašlivé neštěstí. Zaútočily na nás dvě letky válečných letadel, byly to zbytky vesmírné armády, která byla v boji poražena. Udělali totéž co my, přechali před Kolapsem. Konflikt přinesl smrt mnoha našich lidí, ale přestože měli silnější stroje, nás bylo víc. Nakonec zvítězila moudrost, a tak jsme uzavřeli mír dřív, než jsme se stačili zničit. Útočníci souhlasili s osídlením Gyongysu, druhého kontinentu planety. Od té doby tam žijí. Nyní se dostávám blízko k současnosti. Přestože se dělíme o jeden svět, žijeme v relativním míru, napjaté vztahy stále přetrvávají. My, jakožto původní osadníci, máme pocit, že náš svět byl napaden, uloupen a že jednoho dne Gyongys opět zaútočí a zničí nás. Necítím k jejich zásadám žádné sympatie, ale dokážu pochopit, že mají důvod k tomu, aby proti nám zbrojili. Koneckonců, bylo jich méně a musí cítit vinu za to, co udělali. To je však stará historie, teď se dostanu k současnosti...“

„No to je dost,“ zavrčel Brion.

„Buďte trpěliví, prosím. Kolem sebe vidíte příjemnou planetu Arao, úrodnou a laskavou. V teplém moři jsou dva rozlehlé kontinenty, se šťastnými členy dvou rozdílných skupin. To všechno by byl ráj, nebýt minulosti, kterou jsem vám v krátkosti popsal. Díky tomu je militaristický rozpočet obou národů opravdu ohromný, ve většině našich továren se vyrábějí zbraně. Válka a hrozba války byly vždy v našem podvědomí. A možná že bychom rozpoutali válku a zničili tento ráj, kdyby nebyl vynalezen Delta masový transport. Objevili ho naši vědci, ale gyongysští zvědi si to brzy osvojili. DMT se stalo východiskem, protože odstranilo válečnou hrozbu a zahnilo možnost vyhubení obou našich národů.“

„Přesunem jinam!“ řekl Brion. „Začínám chápat, kam to všechno vede.“

„Jsi velmi inteligentní. I když to začíná být dost jasné. DMT je variace FTL, je však rychlejší, než je rychlost světla, kterou se pohybuje většina meziplanetárních lodí. Kosmické lodě se pohybují za pomoci FTL. My děláme totéž s DMT...“

„Ale vy nepotřebujete k přesunu žádnou loď – pouze přijímač, signální věž!“ Brion uhodil pěstí do otevřené dlaně. „To kovové pole a signální věž Delta. Vytvořili to vaši lidé. Jakmile se loď dostane na odlehlou planetu a nechá tam jednu z těch věcí, můžete tam přenést všechny lodě.“

„Přesně tak. Plán byl skvělý. Výzkumné lodě vzlétly hledat vyhovující planety a pokračovaly, dokud nenašly Selm–II, ideální místo pro válku. Skvělé travnaté porosty pro tankové operace. Jsou tam jen jednoduché formy ještěřů, kterým se naše detekční přístroje vyhnou. Neobydlené lidmi...“

„Vaši lidé se mylí,“ řekla Lea. „Na planetě jsou lidé!“

Hegedus pokrčil rameny. „Malá chybička...“

„Možná pro vás. Ne však pro ty primitivy zatažené do vaší nesmyslné války.“ Brion se náhle otočil k Lee. „To zničilo lom, který jsme našli, místo, o kterém místní lidé říkali, že je posvátné. Teď to dává smysl. Když tito militarističtí bastardi vypustili své válečné stroje, byl tam lom. Ve spěchu postříleli lidi a lomu si nevšimli. Takže přijely bombardéry a lom zničily. Domorodci se museli naučit žít s umělou válkou, jak dokázali. Přežívají. Žijí na hranici svých sil, obydlují tábory, ale přežívají. Žádný oheň, protože by to přivolalo roboty. Žádný kov, jinak budou odhaleni. Žádná trvalá tábořiště, protože by je mohly přístroje vystopovat a zničit. To všechno dává hrozný smysl – teď, když víme, co se skutečně stalo.“ Obrátil se na Hegeduse. „Vaši lidé se mají za co zodpovídat.“

Hegedus přikývl. „To si uvědomujeme. Potom, co jsme prošli tvou pamětí, odhalili jsme opravdovou situaci na Selmů–II. Samozřejmě je nám líto, co jsme domorodcům způsobili. Nemůžeme vrátit čas, co se stalo, stalo se. Nicméně jim můžeme nabídnout mírovou budoucnost. Deaktivací zpráva již byla vyslána. Tahle válka skončila. Letadla přistála a vypnula motory. Skončilo to, žádné bomby, žádné střelení, žádné pušky...“

„To je dobře,“ řekla Lea. „Ale co bude s těmi beznadějnými lidmi na planetě? Copak je opustíte po tom, co jste jim udělali a k čemu jste je dohnali?“

„Samozřejmě. Mohli bychom sice učinit patřičné kroky a pomoci jim, nebýt Nadace kulturních vztahů. Vaše organizace je velmi bohatá a vznikla právě pro tento druh operací. Jsem si jistý, že domorodci budou z vaší přítomnosti mít co vytěžit.“

„A vy z toho budete mít také výhodu?“ zeptal se Brion. „Uvědomujete si, jak zbytečná a ekonomicky nevýhodná tahle válka byla pro váš svět?“

„Dávej si pozor na to, co říkáš!“ odsekl rozzlobeně Hegedus a poprvé se přestal ovládat. „Tvá slova se nebezpečně podobají slovům strany Světa. Podpora bezválečného stavu, více spotřebního zboží, legální unie... tohle všechno jsme už jednou slyšeli. Ty zvrhlíku, každý, kdo mluví jako ty, je nepřítel společnosti a musí být potrestán. Strana Světa je nelegální, jejich členství se omezuje jen na pracovní tábory. Armády znamenají svobodu, válka zamezuje zločinnosti...“ Odmlčel se, ztěžka se nadechl a čelo měl orosené potem.

„Ale, ale,“ řekla Lea a usmála se. „Vypadá to, že jsme uhodili hřebíček na hlavičku. Zdá se, že po všech dlouhých letech jsou vaši lidé konečně unavení nesmyslným válčením...“

„Mlčte!“ nařídil Hegedus a vyskočil. „Jste pod vojenským dohledem. Můžete být vykázáni z planety – ale vaše poznámky mohou být považovány za kriminální čin. Co jste dosud řekli, bude ignorováno. Ale varuji vás. Jakékoli další poznámky budou brány v potaz. Rozuměli jste?“

„Rozuměli,“ řekl Brion klidně. „V budoucnu si necháme naše názory pro sebe. Prosím, přijměte naši omluvu. Bylo to z hlouposti, nikoli zlomyslnosti, o tom vás mohu ubezpečit.“

Lea chtěla protestovat, ale pak si uvědomila, co Brion dělá, a mlčela. Slova by tohoto šilence nezastavila. Žili ve válce a v rajském ideálu. Zamávejme praporem, ať je naše vlast v právu nebo ne, budujme vojenský průmysl, zbavme se lidských práv – a navždy bojujeme! Generálové vládou a nikdy dobrovolně nesestoupí ze svých pozic. Lea pochopila, že jsou tu drženi jako zajatci. Útok na jejich vězňatele by byla jistá sebevražda. V uších jí zněla Brionova slova.

„Teď, když jste zastavili boje na Selmu–II, musíte mít v plánu začít boj někde jinde.“

Hegedus přikývl, vytáhl z kapsy kapesník a otřel si čelo. „Byla vybrána jiná planeta. Nyní probíhají konference na nejvyšší úrovni a dojednávají se přesun operace.“

„Pak nás tu tedy již nepotřebujete,“ řekl Brion a vstal. „Předpokládám, že se nyní můžeme vrátit na Selm–II.“

Hegedus se na něj chladně podíval a potřásl hlavou.

„Zůstanete, kde jste. Váš případ projednávají válečné autority.“

Kapitola 19

Konec mise

„Jaké zákonné pravomoci na nás může vaše militaristické vedení uplatnit?“ zeptal se Brion.

Hegedusův klid se opět vrátil. „No tak, Brione, myslím, že jsem to před chvílí vysvětlil. Tahle země je ve válce. Vládou tu vojenské zákony. Našli tě ve válečné zóně, když ses pokoušel poškodit naše zařízení. Můžeš být rád, že jsme civilizovaní lidé, protože jinak bychom tě zastřelili již na místě.“

„A jaký důvod máte k tomu, abyste tady drželi mě?“ zeptala se Lea. „Vaši vojáci na mě házeli granáty a pak mě unesli. Tohle snad podle vás dělají ‚civilizovaní lidé‘?“

„Ano. Pokud jste na výzvědné misi ve válečné zóně. Ale, prosím, nehádejme se. Myslete si, že jste tu hosté, protože jste první návštěvníci z jiné planety, kteří se ocitli v naší zemi. I když máme politické rozbroje, Gyongys a Opole jsou zcela zajedno v jedné věci. Dodržují naprostý zákaz vstupu lidí z jiných planet. Vyhledávali jsme si opuštěnou planetu. Ostatní obydlené světy v galaxii nám neměly co nabídnout.“

„Války skončily před několika tisíci lety,“ řekl Brion. „Nejste trochu paranoidní?“

„Ani v nejmenším. Jsme tu naprosto soběstační. Od okolního světa nepotřebujeme vůbec nic. Ale vnější vliv by mohl přinést určitý tlak, třeba politické názory, které by mohly zničit šťastný chod našeho života. Je to hra, kterou můžeme prohrát. Proto důrazně dodržujeme zásadu naprosté izolace. Nyní mě ale, prosím, omluvte. Seržante...“

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil seržant. Pokojem se rozléhal klapot jeho těžkých bot. Brion poznal jeho ostře řezanou tvář. Byl to muž velící skupině, která ho zajala. Hegedus přistoupil ke dveřím.

„Seržant s vámi zůstane, dokud se nevrátím. Když budete něco potřebovat, můžete ho požádat. Nejspíš budete mít hlad.“

Brion si jen stěžl všiml, že Hegedus odešel, protože zmínka o jídle mu připomněla jeho ukrutný hlad. Měl pocit, že to bylo již několik týdnů, kdy jedl naposledy. Díky událostem na svůj hlad zapomněl – ale najednou se v něm ozval jako hrozný zvír. V žaludku mu bolestivě kručelo.

„Seržante, mohl byste nám obstarat něco k jídlu?“

„Ano, pane. Co byste rádi?“

„Máte tady steak?“

„Nejsme necivilizovaní – samozřejmě, že máme. Pivo také...“

„Pro dva, kdyby vám to nevadilo,“ řekla Lea. „Pro mě krvavý. Chci zapomenout na vysušenou proteinovou stravu na tak dlouho, jak to jen půjde.“

Seržant přikývl a promluvil do mikrofonu na helmě. Brion cítil, jak mu žaludeční šťávy týrají stěny žaludku. Minuty, které uplynuly, než jim přinesli jídlo, se zdály být nekonečné. Do místnosti vstoupil voják s velikým tácem, položil ho na stůl a odešel. Vrhli se na jídlo.

„Nejlepší steak, jaký jsem kdy jedl,“ zamumlal Brion s plnou pusou.

„A to nemluvím o pivu,“ řekla Lea, zhluboka se napila a odložila orosenou sklenici. „Vaši lidé by měli organizovat gastronomické zájezdy pro výpravy z vegetariánských planet. Mohli byste jim ukázat, jak chutná opravdu dobré jídlo.“

„Ano, madam,“ odpověděl seržant, strnule hleděl před sebe a čelisti pevně tisknul k sobě.

„Proč si s námi nedáte pivo?“ řekl Brion.

„Jsem ve službě.“ Mluvil monotónním hlasem a upíral oči na protější stěnu.

„Co jste dělal, než jste se připojil k armádě seržante?“ zeptala se Lea a nyní, když už zahнала první nápor hladu, jen uždibovala z talíře. Brion se na ni podíval koutkem oka a lehce přikývl.

„Vždycky jsem byl v armádě.“

„A ostatní členové rodiny? Také v armádě nebo v nějaké továrně?“ Otázka se zdála být nevinná, ale seržant se dovítil. Koutkem oka se podíval na Leu a pak se opět zadíval na stěnu.

„Žádné diskuse ve službě.“

Konec konverzace. Ale Lea se nenechala jen tak odradit. „Dobře, dobře, žádné diskuse. Ale mohl byste nám aspoň říct něco o válce? Dohlížíte na boje, nebo je sledujete?“

„Vojenské tajemství nesmí být rozebíráno, ale každý na Arao sleduje válku. V televizi každý den, celý den, velmi

populární. Lidé sázejí na výsledky. Je to pro všechny velmi vzrušující.“

„Jsem si jistý, že tomu tak je,“ řekl Brion. „Nechci vyzvídat a samozřejmě nemusíte odpovídat, pokud je to vojenské tajemství. Ale používají obě vaše země stejné DMT zařízení, aby se dostaly na Selm-II? Ten, u kterého jste mě našli?“

Seržant mu věnoval chladný pohled a rozhodoval se, zda mu má odpovědět. „Není to žádné vojenské tajemství.“

Některá zařízení používají oba státy. Kontroluje se, aby byly boje po celou dobu vyrovnané.“

„Co tedy zastaví jednu stranu – samozřejmě nepřítele – aby si na vás počkala a obklíčila vás, jakmile se vaše jednotky objeví?“

„Neutrální zóna, pane. Je známá každému, kdo se dívá na televizi. Zakódované rádiové vysílání zabrání použití jakýchkoli vojenských zbraní v okruhu třiceti mil kolem signální věže Delta. Je to vojensky neutrální zóna.“

„To to vysvětluje,“ řekl Brion. „Když jsem se blížil k vysílači, střetl jsem se s tankem, který měl rozbité pásy. Jinak byl ale úplně funkční. Mířil na mě, ale nevystřelil. Je to ta vaše neutrální zóna?“

„Nejspíš, pane. Pušky nebudou střílet v okruhu třiceti mil.“

„Přál sis někdy, aby ta válka skončila a ty...“

„Žádné další otázky!“ vykřikl náhle hrubě seržant. Konverzace byla u konce. Jídlo dokončili v tichosti. Dojedly ve chvíli, kdy se Hegedus vrátil. Seržant se postavil do pozoru, otočil se a odešel.

„Pevně věřím, že vám jídlo chutnalo...“

„To stačilo!“ Brionův hlas byl stejně hrubý jako seržantův. „Žádné zdvořilostní fráze, řekni nám, co se stalo.“

Hegedus protahoval mučivé chvíle tím, že přešlapoval po pokoji a pak se pohodlně posadil do křesla. Zkřivil nohy a uhladil si puky na kalhotách.

„Jsem zastáncem pořádku. I když jste nám způsobili velké množství problémů, nejsme necitelní lidé. Nevěříme v zabíjení posílů špatných zpráv. Bylo rozhodnuto vás poslat okanzitě zpět na Selm-II. Všechny vaše věci vám budou vráceny, jakmile vás naše auto doveze na planinu, odkud si budete moci přivolat svou loď. Vůz bude jediný stroj na planetě, jakmile vás odveze, přestane být mobilní. Signální stanice Delta bude zničena, jakmile kolem ní projedete. Kontakt se Selmem-II bude přerušen. Navždy.“

„To nás necháte odejít jen tak?“ Lea byla v šoku, protože to vůbec nečekala.

„Proč ne? Řekl jsem, že jsme lidé. Dělalí jste jen svou práci, stejně tak, jako my děláme naši. Nechtěli jste nám ublížit a nebudete toho schopni ani v budoucnosti.“

„Co když ano? Co když o vás všem řekneme a lidé sem budou moci přijít...“

Hegedus se na Briona chladně usmál a potřásl hlavou. Brion pochopil. „To nebude tak snadné. Jsou milióny, možná bilióny hvězd. Jak můžeme najít tento solární systém, když jsme nikdy neviděli slunce, takže netušíme, jaký to je typ. Máme smůlu. Jakmile bude zničena Delta, bude zničen i kontakt s Arao. Navždy. Pokud ovšem nebudou chtít oni kontaktovat nás.“

„Nemáte sebemenší šanci,“ řekl Hegedus. „A to, co říkáš, je pravda. Nechceme, abyste nás vyrušovali a nikdy k tomu nedojde. Oficiálně jsem zapomněl vaše podvrtné názory – ale osobně vím, jak se cítíte. Vaše Nadace kulturních vztahů tu nebude slídit, aby změnila náš šťastný životní styl. Aby sem poslala své agenty a způsobilá rozpad. Líbí se nám náš život. Nic nezměníte. Nyní půjdeme. Čím méně toho o nás budete vědět, tím lépe. Seržante!“

„Pane!“ ozval se seržant a otevřel dveře.

„Ať vaše jednotka vezme tyhle dva do prostoru pro přesun. Po cestě nesmí s nikým mluvit.“

„Rozkaz, pane!“

V jednotce bylo osm mužů, plně ozbrojených a vybavených. Vstoupili do pokoje s hlasitým řinčením jejich vybavení. Zbraně drželi v pohotovosti a vytvořili kordon podle seržantových pokynů. Lea se snažila ovládat, ale bylo to už na ni příliš. „Zabijácké šílenství! Vy jste ti nejhloupější...“

„Ticho!“ přikázal seržant a pobídl ji ke dveřím. Namířil pistoli na Briona, který se k němu už bojovně natahoval.

„Poslouchajte rozkazy a nic se vám nestane. Kupředu... pochodujte.“

Nemohli dělat nic. Brion držel Leu za paži, cítil, jak se třese a věděl, že to je vzteky, nikoli strachy. Byl frustrovaný, chtěl něco udělat, ale nic z toho by neovlivnilo jejich vyhoštění. Vraceli se na Selm-II. Živí, nebo mrtví. A tohle šílenství a ztráty budou pokračovat, dokud budou mít k dispozici místa k ničení.

Pochodovali dlouhou kovovou chodbou a jejich kroky se odrážely od stěn. Čtyři vojáci před nimi, čtyři za nimi. A seržant, jejich hlavní velitel, šel jen kousek vzadu.

„Kdybychom tak mohli něco udělat...“ řekla Lea.

„Nedá se dělat vůbec nic. Nezabývej se tím. Udělali jsme, co bylo v našich silách. Válka na Selm-II skončila a o tamější lidi se postarají.“

„Ale co bude s lidmi na téhle planetě? Copak budou jejich životy zavrženy a odkázány na pospas nesmyslné války...“

„Mlčet!“ vykřikl seržant těsně za nimi, až je zabolelo v uších. „Tady mluvím já. Dívejte se vpřed. Pokračujte v chůzi.“

Pak promluvil znovu, tak potichu, že ho jen stěží v ohlušujícím dupání vojenských bot slyšeli.

„Nejsme všichni jako Hegedus, víte. Je generál. To vám neřekl. Máme v armádě víc než šest tisíc generálů. Vydělávají víc peněz než seržanti, to vám povím. Neotáčejte se, nebo je s námi konec! Ten pokoj byl plný štěnic. Slyšel jsem všechno, co bylo řečeno. V téhle hale žádné štěnice nejsou. Až kousek odsud, vlevo. Lidé jako já pracují v armádě nebo v továrnách devět dní v týdnu. Žádné maso, nikdy. Ten steak, co jste měli, byl generálů. Možná že nám můžete pomoci. Řekněte o nás všem. Řekněte, že potřebujeme pomoc. Je to tu špatné.“

Na konci chodby byly velké dveře, hlídané dvěma vojáky. Dveře se otevřely, jakmile přistoupili blíž.

„Jsme tady,“ zašeptal. „Ty, Brione Brandde, se otoč a řekni něco, než přistoupíme ke dveřím. Budu tě tlačit. Měj paži přes prsa... teď!“

Brion udělal jeden krok, pak ještě jeden. Myslel to muž vážně? Nebo to byla sadistická past vymyšlená Hegedusem? Byli skoro u dveří. Možná že to je plán, jak je oba zabít...

„Udělej to!“ zasyčela Lea. „Nebo to, zatraceně, udělám já!“

„Nemůžeš nás nechat odejít jen tak,“ zakřičel Brion a otočil se na patě.

„Zmlkni!“ vykřikl zlostně seržant a uhodil Briona přes prsa tak silně, že ucouvl a spadl. „Zvedněte ho! Natlačte ho dovnitř! Tu ženu také!“

Něčí paže je oba hrubě popadly a natlačily do velké místnosti za nimi. Vojáci s nimi mrštili o podlahu, pak odstoupili a namířili na ně pušky. Nakonec vycouvali z pokoje.

„Navlékněte si tohle,“ nařídil přísně seržant, jakmile přišli technici s párem silných černých skafandrů. Mlčky se oblékli, obleky byly ještě zapečetěné a opatřené ochrannými štíty. Pak zůstali uprostřed kovové místnosti sami. Brion zvedl ruku na pozdrav, když je strhla síla přenosu...

Stáli na tvrdé skále a dopadaly na ně paprsky teplého slunce. Ozval se výbuch a Brion se rychle otočil. Ze signální věže Delta zůstala jen kouřící hromada. Brion si svlékl skafandr a pak pomohl Lee.

„Co se stalo?“ řekla, jakmile se zbavila helmy.

„Dal mi tohle,“ řekl Brion a pomalu otvíral ruku. Na dlani měl zmačkaný papír. Rozložil ho a usmál se nad nedbale naškrábanými číslicemi.

„Je to, co si myslím, že je?“ zeptala se Lea.

„Ano. Galaktická koordinace. Hvězdná pozice vztahující se k navigačnímu centrálnímu bodu. Hvězdy, slunce...”

„S planetou jménem Arao na oběžné dráze kolem! Nebudou mít lidé z Nadace málo času na navržení sociální struktury, která je o něco zodpovědnější za lidi, než je ta nynější?“

„Všechno by se mělo zlepšit. Já sám se tohoto úkolu dobrovolně zhostím. Věřím, že to bude jeden z úkolů, který mi přinese radost!“

„Řekni my. Může to trvat roky, než se to uskuteční, ale slibuji, že budu trpělivá. Protože na konci toho dlouhého čekání uvidím výraz Hegedusovy tváře, až vstoupíme do pokoje.“

Slunce viselo nad údolím a jeho paprsky se odrážely od auta, které tiše stálo. Jakmile se pohnuli směrem k němu, motor naskočil, slabě vrčel a vůz čekal, až nastoupí.

„Poslední stroj,“ řekl Brion, když zavírali dveře a auto se rozjelo.

Na sedadle byla krabice se všemi jejich věcmi. Lea z ní vytáhla dálkové ovládání a podala ho Brionovi. „Prosím, přivolej záchrannou loď. Zadej počítači urgentní instrukce, aby na nás loď čekala na planině. Mám téhle planety dost, stejně jako té minulé.“

Jakmile se kaňon změnil v travnatou pláň, objevila se před nimi stříbrná silueta jejich lodi. Auto zastavilo, motor zhasl a nastalo ticho.

Po dlouhých stoletích destrukce válka konečně skončila.